

Giới thiệu Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên

Truyện Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên, chuyện nói về một xà tiên tu luyện qua mấy ngàn năm mới thành người và gặp gỡ được một vị ân nhân cứu giúp và hai người đã nảy sinh tình cảm với nhau.

Nguyên tưởng rằng, có thể đến thế gian thám hiểm, kết giao, sau khi mọi người nhìn thấy diện mạo đích thực của nó sợ đến miệng xùi bọt mép té xỉu trên đất. Không thể làm gì khác hơn là lè loi một mình trải qua cuộc sống cô quạnh, nó ngủ đông chút nữa mất mạng.

May là có ân nhân cứu mạng thật đúng lúc đưa tay ra cứu giúp, vì báo ân, con rắn nhỏ quyết định lấy thân báo đáp. Tình yêu của hai người phải như thế nào mới có thể vượt qua tiền phạm ngàn cách, nở hoa kết quả đây.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Bông tuyết lạnh lẽo nhẹ nhàng tung bay theo gió, chỉ chốc lát, trong ngọn núi cây cối bụi cỏ, tất cả đều trải lên một lớp bông tuyết.

Con rắn nhỏ màu vàng trượt ở trên mặt tuyết, tuy nói nó có ngàn năm đạo hạnh, đã sớm có thể biến hóa ra hình dạng loài người, nhưng là mỗi khi loài người nhìn đến diện mạo của nó, vô luận là đực hay cái, cũng đều từ trong miệng chảy ra nước miếng, dính hồ hồ ghê tởm muốn chết, bằng không chính là từ miệng lên phía trên, trong hai cái lỗ tối om gọi là mũi, chảy ra máu đỏ đỏ.

Ồ.....bộ dạng người ta xấu cũng không phải cố ý, làm sao vừa nhìn đến người ta, liền ói máu cho người ta xem chứ.

Cho nên dứt khoát không biến thành hình người nữa, làm rắn vui vẻ hơn, muốn đi đâu, chỉ cần trượt một cái là lập tức đi ra, sau khi biến thành loài người, còn phải dùng cái ‘chân’ kia mới có thể đi chuyển.

Hơn nữa a, cái chân kia thật là khó dùng nha! Thật không hiểu loài người dài trên người cái phiên toái như vậy làm gì?

Chỉ cần không cẩn thận, sẽ té gục trên mặt đất.

Cho nên nó không thể làm gì khác hơn là liều mạng xoay a xoay a, rất không dễ dàng mới có thể đứng vững mà không té ngã.

Chẳng qua loài người nhìn nó uốn éo đi trên đường như vậy, liền lại chảy nước miếng dòng dòng, máu mũi cuồng phun.

Ồ ô.....Khó trách sư phụ cùng bọn tiểu hồ đều nói, loài người thật là cái gì đó khủng bố, ô ô ô.....Thật quá kinh khủng!

Con rắn nhỏ màu vàng vừa trượt vừa nghĩ đến bạn tiểu hồ cùng chơi, trước kia mình bị đồng loại khi dễ, tiểu hồ đều đến bảo vệ mình.

Bất quá tiểu hồ so sánh với nó thông minh hơn nhiều, tám trăm năm trước cũng đã đắc đạo thành tiên, bất quá vẫn thường trở lại nhân gian xem nó.

Nhưng là, lúc trước giống như có nghe nói, có một tên quỷ ‘đạo sĩ’ gì đó, đem tiểu hồ bắt đi, làm hại Thiên Đình đại loạn, bởi vì tất cả ghi chép chi ra thu vào, tất cả đều do tiểu hồ xử lý.

Đại tiên trọng yếu trông coi mạch sống của Thiên Đình, cứ như vậy bị một con người bắt đi, không trách được Ngọc Đế gia gia khóc đến kinh thiên động địa. Vương Mẫu nương nương còn phải bán đi cây bàn đào giá tiền cao đến dọa người, xuống giá bán cầu xin tạm thời vượt qua khủng hoảng tài chính.

Con rắn nhỏ màu vàng nghĩ như vậy, không nhịn được nhếch miệng cười khúc khích. “Tiểu hồ ly chạy đi đâu ta cũng không biết, nhưng làhắc, cái cây bàn đào kia thật sự ăn quá ngon, sau khi ngủ đông xong, lại đi chỗ nương nương mua vài cái trở về.”

Mặt trời chậm chậm lặn xuống phía Tây, con rắn nhỏ màu vàng ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la chậm rãi tối xuống, cuối cùng nhắm mắt nhìn thế giới đáng yêu này, sau đó mới lưu luyến không rời trở về linh xà động mà sư phụ lưu lại cho nó, nhắm mắt lại, lẳng lặng ngủ say, chờ đợi mùa xuân kế tiếp đến.

Ban đêm, ngoài Linh xà động-

Hai người đàn ông một gầy một béo mạo hiểm ở tuyết lớn đi lại trong núi, người gầy đi ở đằng trước còn vừa đi vừa nghiêng răng máng: “Tổ mẹ nhà người, đi nhanh chút nữa! Người muốn hại họ Nguyễn ta đây chết tại đỉnh núi quý này a! Đi mau!”

Đôi vai người béo vác một cái lồng sắt, bên trong chứa một đồng màu sắc rực rỡ nhìn không rõ là đồ vật gì, bất quá tựa hồ là vật còn sống, còn không ngừng ngo ngoáy ở trong lồng.

Người béo thở hắt hắt, biết biết miệng giống như tiểu tức phụ, không có sức lực mở miệng: “Dạ, lão đại.”

Người gầy đi ba bước quay đầu lại, đánh một quyền ở trên bụng phì phì của người béo. “Đi mau, vừa rồi dưới chân núi thôn dân nói, bên trong sơn động này có một con rắn màu vàng hi hữu trân quý, nếu là huynh đệ chúng ta bắt được, bán qua tay, là một năm có thể không lo ăn mặc.”

“Nhưng là lão đại, chúng ta vòng vo hai giờ rồi nha! Nhưng là cái sơn động kia.”

Người béo nói một nửa, đột nhiên ánh mắt phóng đại, một tay chỉ vào phía trước, một tay hưng phấn vỗ mạnh lên lưng người gầy: “Lão đại lão đại, sơn sơn.”

“Sơn tổ mẹ nhà ngươi, thật ảm ỹ nha!” Người gầy bị vỗ đau đến nắc nẻ, vung tay lên, lại là một quyền đánh vào trên bụng phì kia.

Người béo bị đánh mạnh vào bụng, lông mi xụp xuống, nước nử vô cùng ủy khuất: “Ô, lão đại ngươi lại đánh ta, người ta chính là nghĩ, nghĩ nói cho ngươi, phía trước có sơn động thôi!”

Người gầy nhìn theo phương hướng người béo chỉ, quả nhiên phát hiện một cái sơn động thật lớn. “Tổ mẹ nhà ngươi, nhìn đến liền nhìn đến, hưng phấn cái quỷ, còn không mau chuẩn bị công cụ, bắt rắn đi.”

“Nha.”

Trong Linh Xà động-

Người gầy cầm chặt đèn pha, đi tuần chung quanh tìm kiếm bóng dáng con rắn màu vàng, người béo đi phía sau, cầm theo lồng sắt cùng cái lưới lớn, nhắm mắt theo đuôi sát ở phía sau.

Không gian trong sơn động tuy rằng không nhỏ, nhưng là bên trong quanh co khúc khuỷu cũng không biết sơn động này sâu đến bao nhiêu.

Đột nhiên, người gầy dừng lại cước bộ, toàn bộ tinh thần đề phòng nhìn chăm chăm phía trước, phía sau, người béo không chú ý, phanh một cái đâm vào người gầy phía trước.

Người gầy bị đâm phải đi lên phía trước vài bước, tức giận đập người béo một cước, “Ngươi đầu heo này.”

Người béo bị đập hưng rục cổ lại, “Ô....đúng, lão đại, ta là đầu heo...”

“Câm miệng, nhìn!”

“Lão đại ngươi muốn ta nhìn cái gì a? A? Rắn!”

Người gầy vội vàng che miệng người béo, ngón tay đặt ở bên miệng, cảnh cáo: “Hừ.Ngươi nếu đem con rắn màu vàng này dọa chạy, xem ta trở về có lột ngươi một thân thịt béo ra không! Nghe rõ chưa?”

“-“ Người béo kích động gật gật đầu, tỏ vẻ hấn tuyệt đối ngoan ngoãn câm miệng.

Người gầy đưa tay, tiếp nhận người béo đưa tới cái lưới đặc chế để bắt rắn, rón ra rón rén đến gần nơi ngủ đông của con rắn màu vàng.

Tập trung cảm lấy lưới, nhắm ngay đầu bảy tác của con rắn, chụp lên, thuận lợi đem con rắn màu vàng có chút lớn thái quá vào trong lưới.

“Lão đại.rắn này. Thật lớn.”

“Câm miệng!”

“Lão đại, ngươi xác định muốn cho nó tiến vào trong lưới sao?”

“Nói nhiều.”

“Lão đại, ta không thể nói câu sau cùng a?”

“Không được!”

Người béo biết biết miệng, mười phần đáng thương: “Nhưng là, lưới không được, nó chính là nhét không xong mà! Lão đại, làm sao ngươi cứ kiên trì nhét nó vào lưới? Chúng ta không phải có bao sao?”

Ngươi gầy buông con rắn màu vàng ra, mặt tối sầm, vọt tới trước mặt người béo, vén tay áo, vung mạnh nắm tay lên.

“Có bao cũng không cùng lão tử nói? Muốn chết?”

“Ô, ta quên thôi! Ta làm sao biết hoàng kim xà so với ta còn phì, ô ô.lão đại ngươi không cần đánh ta!”

Về phần cái kia đầu tiên là bị ép buộc nửa ngày, sau đó bị quên đi trên mặt đất con rắn màu vàng đâu?

Con rắn nhỏ màu vàng vẫn bảo trì trạng thái ngủ đông như cũ, ngủ say như chết, một chút cảm giác cũng không có, tiếp tục ngáy to làm xuân thu đại mộng của nó, hoàn toàn không biết, lúc thức dậy, nhân sinh của nó... Không, là ‘rắn’ sinh của nó, sẽ sinh ra bao nhiêu gợn sóng.

Đong đưa a đong đưa, chới a chới, động động cái đuôi lật qua lật lại thân mình, sau đó.....Tiếp tục ngủ!

Một tổ hai người béo gầy cuối cùng dùng bao đựng con rắn màu vàng to thái quá này, xuống núi dùng xe tải đem con rắn màu vàng cùng những con rắn khác bắt được, tất cả đều để trên xe tải, một đường chờ đến Phúc Kiến.

Thương nhân thu xếp cho người gầy một số tiền mặt lớn, hai người cầm tiền mặt, lưu lại thương nhân muốn họ bắt n con rắn lớn con rắn nhỏ, vui mừng rời đi.

Thương nhân đem bảy rắn đặt trên thuyền nhỏ, đưa đi cửa sau, chuyển tới Kim Môn, cuối cùng...đi tới Đài Loan.

Đài Loan, Hoa Tây phố-

“Đến nha đến nha, hầm kho tàu chiên mỡ nướng, dưỡng nhan mỹ dung trắng dương bổ thận nha! Khách nhân mời ngồi-“

Ông chủ một bên nhiệt tình tiếp đón khách nhân, một bên quay đầu hạ giọng chửi bới: “Từ hầu nếp tử (cái này ta chịu)ba gọi nguoi bụng ba chén như thế, nguoi bụng cho ta hai chén? Nguoi muốn chết a?”

Con rắn màu vàng rốt cuộc bị tiếng ồn âm ỹ cứu tỉnh, ngáp một cái, đột nhiên phát hiện bên cạnh rất nhiều đồng loại, lập tức nhiệt tình chào hỏi: “Nhi hảo, mùa đông năm nay trời qua thật là nhanh a, ần...Quả nhiên là mùa xuân đến....Nha? Thật giống như không đúng lắm, làm sao nóng như vậy a? Chẳng lẽ ta ngủ quên, ngủ thẳng đến mùa hè đi?”

Con rắn màu vàng lúc này mới phát hiện có cái gì không đúng, ngẩng đầu nhìn hướng bốn phía, bị dọa ngốc ngay tại chỗ.

Hào hảo hảoHảo, kinh khủng, đáng sợ, a a a a a-

Thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều.....Thật nhiều loài người a a a a a-

Con rắn màu vàng hoạt động thân mình không lờ, cố gắng lui a lui a lui đến góc khuất nhất của lồng sắt, mức nở hời con rắn màu xanh bên cạnh bị nó chen đến mau không thở nổi, “Ồ ô... Huynh đệ, nơi này là chỗ nào a? Ô ô...Người ta phải sợ...Rất sợ đó...”

“Tê tê-“ con rắn màu xanh lè lưỡi, giãy dụa mà đem mình bị đặt ở phía dưới cái đuôi của con rắn màu vàng rút ra.

“Ồ...Nguoi nói cái gì, người ta nghe không hiểu!”

“Tê tê tê-“ con rắn màu xanh liều mạng nghĩ rút cái đuôi ra, đáng tiếc, con rắn màu vàng.....rất nặng, không rút ra được.

Con rắn màu vàng nước mắt lưng tròng nhìn con rắn màu xanh, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “A! Ta đã quên nguoi không tu luyện sẽ không nói chuyện được, ô, nhân gia muốn làm sao bây giờ? Ô, đau quá! Huynh đệ nguoi cắn ta, ô ô ô.....”

Con rắn màu xanh cuối cùng tức giận đến há mồm, hung hăng cắn trên bụng con rắn vàng, thừa dịp nó bị đau thân mình co lên, lúc này mới đem mình bị đè phía dưới cái đuôi rút trở về.

Con rắn màu vàng bị làm cho sợ đến thẳng run thân mình, sợ hãi đánh giá bốn phía.

Thật nhiều đồng loại bất đồng bị nhốt tại trong lồng sắt, nhưng là cũng chưa trải qua tu luyện, muốn nó như thế nào cùng này đó đồng loại câu thông a?

Ồ.....Nó phải về nhà!

Người ta.....Người ta nghĩ quay về linh xà động! Ô ô ô.....

Bên kia, ông chủ ở trước cửa hàng tiếp đón khách nhân, lật qua lại một nỗi lớn không biết chứa gì đó, nhiệt tình hô: “Đến nha, khách nhân đến ngồi.”

Đột nhiên, một gã khách nhân đến Hoa Tây phố dừng bước lại, hướng về phía lão bản hỏi: “Ông chủ, có con rắn nào đặc biệt hay không?”

“Đặc biệt? A! Có có có, ngày hôm qua mới từ nội địa đưa tới mặt hàng mới, khách nhân ngài muốn nhìn xem hay không?”

Ông chủ cười toét miệng lộ ra một hàm răng đen, quay đầu hướng con trai kêu: “Từ hầu nếp tử, đem con rắn béo kia lấy ra cho ba, khách nhân muốn xem hàng.”

Con trai ông chủ méo mó khóe miệng, không cam lòng đi tới phía sau phòng bếp, nhấc ra một lồng sắt có hai con rắn một xanh một vàng, về mặt chán ghét đi tới cửa tiệm, giơ lên trước mặt ông chủ.

Ông chủ lờm con trai một cái rồi quay sang cười lấy lòng với khách, “Quý khách thứ lỗi, thằng nhóc Ôn Thao chết bầm này đang trong kỳ phản nghịch xin bỏ quá cho, xin bỏ quá cho.” Vừa nói vừa dùng cây móc khều con rắn màu vàng ra khỏi lồng, giơ cao lên cho khách xem hàng, “Quý khách xem,

con rắn này màu sắc tươi sáng, mập mạp lấm thịt, tôi dùng nước sôi lột da trước, sau đó tùy ngài muốn chiên hay hầm, luộc, bổn tiệm sẽ lập tức làm ngay cho ngài.”

Ông chủ nâng lên thân rắn, vừa lay động vừa cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ, con rắn màu vàng đáng thương lúc này bị nâng lúc lên lúc xuống, ở phía dưới cái đuôi chính là nóng bỏng nước nóng, rốt cục phát hiện cửa tiệm này bán cái gì.

“Oa a a – người ta không cần làm canh rắn, không cần hầm nóng ta! Cứu mạng a a-“

Con rắn màu vàng bị làm cho sợ đến mức hoàn toàn quên mất mình biết pháp thuật, hơn nữa bây giờ còn là loài rắn, nhóm loài người khủng bố bên cạnh nghe không được nó kêu rên, chỉ nhìn thấy con rắn màu vàng mồm há to, cố gắng cuộn lên cái đuôi, liều mạng vận vẹo thân mình, muốn tránh thoát khỏi cây móc trên tay ông chủ.

Đáng tiếc ông chủ là tay già đời bán hơn ba mươi năm canh xà, làm gì có khả năng bị con rắn bổn chạy đi, thấy con rắn béo này vận vẹo lên lực đạo không nhỏ, dứt khoát đầu hạ trên cái đuôi muốn đem con rắn béo này chích máu ném tới ngâm trong nước sôi.

Con rắn vàng đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó nước sôi bốc lên bọt khí ở ngay trước mũi, lập tức kích thích quá lớn, thân mình mềm nhũn, hôn mê ở trên cây móc.

“Đợi chút!” Khách nhân trước cửa tiệm ngăn lại động tác của ông chủ, móc ra trong bóp ra nghìn đồng tiền giá trị lớn.

Ông chủ tay cứng đờ, sợ tới mức ngưng lại giữa không trung, khó hiểu hỏi: “Khách nhân? Làm sao vậy?”

“Con rắn vàng này ta muốn sống.”

“Nha?”

Ông chủ ngẩn người, cuối cùng là khuất phục ở dưới giáo lý mở cửa tiệm ‘khách nhân là lớn nhất’, nổi lên vẻ mặt tươi cười, ha ha nói: “Muốn sống a? Có thể có thể, ta lập tức đóng gói cho ngài. Hầu niếp tử, ba đang gọi nguoi, nguoi tai điếc sao? Đem cái lồng sắt sạch sẽ đến đựng rắn, khách nhân muốn sống.”

Không bao lâu, con rắn vàng sớm bị dọa choáng váng, lại lần nữa bị nhét vào lồng sắt, đầu mềm nhũn quán ở trong lồng.

“Khách nhân, này rắn thực béo, cho nên giá tiền.”

“Hai vạn!”

“Gi?” Ông chủ bị dọa ngốc.

Khách nhân nhận lấy lồng sắt, lấy ra một nghìn đồng tiền giá trị lớn đưa cho ông chủ, có chút không kiên nhẫn nhíu mày, “không đủ sao?”

Ông chủ hoàn hồn, xoa tay phủ nhận, “Không có không có không có, đủ rồi đủ rồi! Khách nhân ngài đi hảo.”

Hay nói giỡn, vốn là nhiều lắm muốn ba nghìn, hiện tại còn hơn một số, nếu nói ngài không đủ nhưng là sẽ cho mụ tổ nương nương chiêu sét đánh.

Nam tử xách theo lồng sắt đựng con rắn vàng, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú tò mò cùng xem náo nhiệt của người đi đường, không thèm để ý chút nào đi dạo xong cả đường phố Hoa Tây, sau đó trở về bãi đậu xe, lấy xe yêu, đem cái lồng rắn ném tới chỗ ngồi phía sau, nịt chắc dây an toàn khởi động máy, tao nhả thao tác tay lái, thân xe lưu loát lưu sướng chạy nhanh ra bãi đậu xe, nam tử trở về ở vào khu nhà cao cấp Thiên Mâu sơn.

Hoàng Lăng lấy ra cái chìa khóa mở cửa, bật đèn điện, không gian tối tăm lập tức sáng lên.

Khom người đem giày da để ngăn nắp ở trên kệ giày, Hoàng Lăng xách theo lồng sắt đi vào phòng khách, mắt nhìn con rắn vàng vẫn nằm úp sấp chết ngất ở trong lồng, nhún nhún vai, đi vào quầy bar, từ trong tủ lạnh cầm lấy bình Vodka đông lạnh thành một nửa thể rắn.

Độ cồn Vodka cực kỳ cao, đặt ở trong tủ lạnh không cách nào đóng băng, ngược lại sẽ ngưng kết thành trạng thái lỏng một nửa trạng thái rắn, giống như là một loại kem vị trơn thuận, lúc này đổ vào trong ly uống một hơi cạn sạch, đầu tiên là chất lỏng nhiệt độ thấp theo yết hầu trượt xuống bụng, không bao lâu, nóng rực như núi lửa sẽ theo bụng vọt thẳng mà lên, một lạnh một nóng, băng hòa giao hòa, cực hạn phẩm tửu niềm vui thú đang ở trong đó.

Bất quá điều kiện trước tiên là ...Từ lượng nguoi đủ hảo.

Nếu không chưa kịp hưởng thụ cực phẩm lạc thú này, sẽ bịch một tiếng say té trên mặt đất, sau đó hôm sau rồi giường bị say rượu biến thành khổ không thể tả.

Hoàng Lăng từ lượng không sai, ngay cả rót ba ly còn có thể thẳng tắp đi trở về phòng ngủ, rượu còn quá phá, nóng đến hần bỏ đi trên người tất cả quần áo, té ở trên giường to tằm.

Nếu không phải bởi vì chuẩn bị súng vật rắn đã đánh mất của bạn gái trước nuôi, chạy ép toàn bộ Đài Bắc tất cả thành phố lớn nhỏ cửa hàng súng vật cũng tìm không được cái loại rắn màu vàng hiếm có này, cuối cùng bạn bè suy đoán, cảm thấy khó nghĩ cái chỗ bán súp rắn ở Hoa Tây phố sẽ có?

Trời mới biết thật đúng là liên khéo như vậy, vừa mới nghĩ như vậy, đã bị mỡ ông chủ cửa hàng bắt được đẩy mạnh tiêu thụ mặt hàng mới, sau đó... này con rắn vàng bị sợ co quắp liên như vậy cấp hần tìm được rồi.

Thiết, sớm biết rằng sẽ không chạy đi cửa hàng sùng vật rồi!

Bên trong phòng khách, ngọn đèn chói mắt chiếu thẳng tấp trên lồng sắt, con rắn nhỏ màu vàng chậm rãi mở ra mí mắt.

“A a a- này lại là làm sao? Ô ô... Sur phụ gạt người, rõ ràng nói thành tiên sẽ không phải chết, ô, ta là không phải thành súp rắn, chạy đến âm tào địa phủ? Bất quá... địa phủ thật sáng, sur phụ ngài lại gạt người, địa phủ một chút cũng không tối, ô ô ô...”

“Người thực âm ỹ nha!”

Hoàng Lăng không biết đã rót mấy ly Vodka, nghe thấy có tiếng khóc vẫn từ phòng khách truyền đến, vì thế mang theo bình rượu loạn choạng đến phòng khách.

“Kỳ quái, không có người a!”

“Ô ô ô-”

Hoàng Lăng theo phương hướng tiếng khóc nhìn lại, phát hiện ra con rắn vàng kia cư nhiên tỉnh lại, hơn nữa thanh âm kia... Dĩ nhiên là từ miệng rắn phát ra?

Mở ra lồng sắt, cảm ra con rắn vàng thể tích khá lớn, bóp đầu rắn mí mắt nhìn thẳng.

Con rắn vàng bị ‘loài người khủng bố’ nắm trong tay, trong lúc nhất thời sợ tới mức đã quên khóc, cái đuôi không tự chủ được bò lên thắt lưng của Hoàng Lăng lấy bảo trì cân bằng.

“Là người đang khóc?”

Con rắn vàng lúc lắc đầu, ngoan ngoan trả lời vấn đề.

Hoàng Lăng say rượu đánh cái cách, hỏi: “Khóc cái gì?”

“Ô, người ta không cần làm súp rắn! Ô ô...”

Hoàng Lăng lắc lắc cái đầu bắt đầu choáng váng hoa mắt, mồm miệng không rõ còn nói: “không làm súp rắn, là làm sùng vật.”

Con rắn vàng thu hồi nước mắt, phát hiện loài người trước mắt này, tựa hồ không có khủng bố như vậy. “Sùng vật? Đó là cái gì?”

“Chính là... Nuôi người.”

“Nuôi ta?”

“Đúng, ta là chủ nhân, người là... sùng vật, ta... nuôi người...”

Hoàng Lăng nói còn chưa dứt lời, đầu nhoáng lên một cái, say ngã vào trên sofa.

Hôm sau tỉnh lại, Hoàng Lăng khó được làm người say rượu cấp chính đến, đầu óc giống như bị người dùng cái cưa mờ khó chịu, nghiêng ngả lao đảo đi hướng phòng ăn, mở ra tủ lạnh cầm lấy nước khoáng lạnh vui vẻ uống, chân dài một đá, đem cửa tủ lạnh đập đóng kỹ, mới quay người lại...

“Phốc-“

Hoàng Lăng nước khoáng trong bụng còn chưa kịp xuống bụng, ngay tại chỗ hóa thành một đường, thẳng tấp nhắm ngay mỡ dạng vật thể phun đi.

“Chủ... phi phi..... phi phi phi phi...”

Nguyên bản người đứng ở sau lưng Hoàng Lăng không kịp phòng bị, liền bị Hoàng Lăng phun nước lạnh như băng lên mặt, còn bởi vì không cẩn thận đem đem hạt nước hút vào trong mũi, sắc đến hần thờ không thuận.

Hoàng Lăng phun hoàn nước khoáng trong miệng, tay phải chỉ thẳng vào khách không mời mà đến đột nhiên từ nhà mình toát ra. “Nói, người là ai?”

“Phi phi...”

“Nếu không nói ta gọi cảnh sát đến.”

Khai, ngoan, cười!

Toàn bộ Đài Bắc trị an tốt nhất Thiên Mầu, thế nhưng có người sấm không môn*.

Hơn nữa phụ cận khu nhà cao cấp chẳng những có cảnh dân liên cơ, còn có bảo toàn...

Đợi chút!

Phòng này rõ ràng trang bị bảo toàn, cái gì hồng ngoại tuyến, theo dõi, còi báo động...ba lạp ba lạp giống như không ít, người này đến tốt cùng là chạy vào như thế nào?

Trăm ngàn đừng nói với hần thu phí hàng tháng một vạn đồng hệ thống bảo toàn trực trực, bằng không nhìn hần có thể hay không kiện chết nhà công ty bảo toàn kia.

Con rắn vàng hóa thành hình người, nghiêng đầu tò mò xem xét loài người tên là ‘chủ nhân’.

A, hảo hảo ngoạn nha!

Chủ nhân mặt có thể đổi tới đổi lui nha, thật là thú vị.

Nguyên lai loài người cũng sẽ biến pháp thuật a? Sư phụ như thế nào không nói với nó, sư phụ thật xấu xa...

Con rắn vàng nghiêng đầu, ngoan ngoãn hô lên: “Chủ nhân, người không nhớ rõ ta?”

Hoàng Lăng lấy lại tinh thần, đáng giá người trước mặt từ đầu đến chân.

Thiên!

Mình mới rời đi Đài Loan không bao lâu, sấm không môn cấp bậc liền tăng lên nhiều như vậy.

Chỉ là đứa bé trai kia tính tế đều đều vừa đúng đáng người cũng rất đẹp mắt, càng miễn bàn là người này có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt đối sẽ tức chết một ỏ nữ nhân, còn có phần eo kia vật tế nhuyễn giấu dưới lông... (ta chết vì cười mất thây =)))

“Thiên! Người cư nhiên thân thể trần truồng chạy tới nhà của ta sấm không môn? Hoàng Lăng rốt cuộc phát hiện một sự việc thật quan trọng.

Con rắn vàng đảo lỗ tai che đi Hoàng Lăng lớn giọng, có chút sợ hãi nói: “Người ta...người ta đang chuẩn bị làm phép biến ra quần áo thôi! Nào biết chủ nhân người vừa lúc tỉnh lại...”

“Chờ một chút! Người bảo ta cái gì?”

“Chủ nhân a!”

“Người bảo ta...Chủ nhân?”

“Đúng vậy, Người đem qua chính mình muốn ta kêu như vậy.” Con rắn vàng dùng sức gật đầu.

Hoàng Lăng hí hóp mắt suy nghĩ nhanh chóng đem sự tình phát sinh đem qua xem một lần.

Ân, Hoa Tây phố, súp rắn, mua rắn, về nhà, uống rượu...

Sau đó giống như ở trong mộng cùng con rắn vàng kia nói chuyện, phải nuôi nó, phải làm nó...

“Chủ, chủ nhân...?” Hoàng Lăng thất thanh kêu to.

Con rắn vàng vừa buông xuống hai tay lại lần nữa đảo lỗ tai, nhú mào biết miệng chịu đựng ‘chủ nhân’ phát ra tạp âm

Ồ, chủ nhân thật ồn ào nha!

Thính giác của loài rắn vốn liền so với loài người linh mãnh, thanh âm rất nhỏ cũng có thể nghe được, nhủ nhân rống kêu to như vậy so với sét đánh còn ầm ỹ.

Ô ô...Lỗ tai đau đau.

Hoàng Lăng mở chân ngồi ở ghế sofa da chế nhập khẩu ỉtaly, nhìn chăm chăm nam hài trước mắt dùng chân đôn che khuất thân thể.

“Người nói... Người chính là con rắn béo ngày hôm qua ta mua trở về?”

Con rắn vàng ỷ khuất biết biết miệng, kháng nghị: “Người ta mới không béo đâu!”

Hoàng Lăng xoa xoa cái trán, bắt đầu hoài nghi nam hài xinh đẹp này là ngu ngốc vẫn là trí chướng? Nếu không nữa chính là chứng vọng tưởng, lại còn nói mình là con rắn? Thật sự đáng tiếc cho khuôn mặt tròn kia.

Đổi cái vấn đề, Hoàng Lăng lại hỏi: “Nhà ngươi ở đâu? Đợi lát nữa ta hảo đưa ngươi trở về, bằng không ba mẹ ngươi sẽ lo lắng.”

Con rắn vàng hưng phấn mà mở to hai mắt, nhào vào trong lòng Hoàng Lăng, vui vẻ nói: “Chủ nhân ngươi thật tốt, ta ở tại Linh Xà động. Bắt quá, cái kia, ba mẹ, là cái gì này lọ? Có thể ăn đc hay không a?”

Hoàng Lăng thân thể nghiêng đi, vô lực nói: “Ba mẹ là người sinh ra ngươi. Thiết, ngay cả cái này cũng không biết, xem ra ngươi thật nặng độ trí chướng(chả bịch là cái zì) Ta phải đi thăm dò trường học xem có phải hay không có đệ tử mất tích.”

Một đồng tử ngũ mạo danh kỳ diệu nghe làm con rắn nhỏ màu vàng đầu đầy mờ mịt, chỉ nghe đến câu kia ‘ba mẹ là người sinh ra ngươi’.

Nghiêng đầu khó hiểu hỏi: “Sinh ra ta... Chủ nhân, ta không biết nha! Rắn giao phối đẻ trứng liền đã xong, hơn nữa sư phụ nói, sinh ra ta này nọ kềucha mẹ, không phải ba mẹ. Nguyên lai chủ nhân gốc giống ta, cũng không thích học bài. Nha-“

Con rắn vàng bị Hoàng Lăng đánh một quyền, đau đến ai ai kêu.

Hoàng Lăng thu hồi nắm tay, kèm chế lừa giận. “Ngươi này trí chướng cư nhiên dám mắng ta ngược? Thiên! Ta lại theo ngươi ồn ào.”

Một phen nhấc tới nam hài nhào vào trước ngực, Hoàng Lăng đứng dậy hướng ngày hôm qua từ Hoa Tây phố mang về, vốn lên đưng con rắn vàng, hiện tại lòng sắt lại trống không.

“Ngươi nói... Ngươi là rắn?”

Con rắn vàng bị nhấc tới giữa không trung, nghe xong câu hỏi của Hoàng Lăng, vui vẻ gật đầu.

“Tốt lắm, phiền toái ngươi biến trở về đi.”

“Chủ nhân, biến trở về ngươi liền tin tưởng ta sao? Vậy ngươi phải nuôi ta nha!”

Nam hài vui vẻ so cái thủ thế, miệng thì thảo niệm vài câu, ngay sau đó, nguyên bản chân đơn choàng ở trên người rơi xuống trên sàn nhà, Hoàng Lăng trước mắt nhất thời xuất hiện một con rắn vàng quấn ở trên cánh tay.

Con rắn lớn vòng ở trên cánh ta le lưỡi, nâng lên thân mình, một đôi mắt đen như mực thẳng tắp nhìn Hoàng Lăng, há mồm ra, lộ ra trên dưới hai hàng răng sắc bén nhọn, hướng về phía Hoàng Lăng hô lên: “Chủ nhân hảo!”

“Phanh!..”

Thật lớn tiếng đánh vật nặng theo trong khu nhà cao cấp truyền đến, chủ nhân khu nhà cao cấp hai mắt tròn trắng, thẳng tắp đổ về phía sau. (a.k.a đã ra đi anh dũng =]])

*sấm không môn: xông vào như chỗ không người.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sau khi tỉnh lại, Hoàng Lăng nhận mệnh tiếp thu hiện tượng siêu tự nhiên trước mắt này.

Bằng không làm sao bây giờ?

Đưa đi vườn bách thú?

Kia vạn nhất nó biến thành hình người, tuyệt đối có thể hù chết một đám bạn nhỏ đi thăm động vật máu lạnh.

Đưa đến viện nghiên cứu trung ương?

Nói không chừng sẽ bị giải phẫu, nhìn xem nó làm sao có thể biến đầy đủ thành người.

Đưa đi bệnh viện tâm thần?

Nghĩ cũng biết viện trưởng sẽ không nhận, vô nghĩa! Ngươi xem qua bệnh viện tâm thần nào có nhận ‘bệnh nhân là rắn’?

Cho nên kết luận cuối cùng chính là... lưu lại trong nhà, đỡ phải hù chết người khác.

Hoàng Lăng vấy tay với góc, con rắn vàng ngoan ngoãn từ một chỗ khác trong phòng trườn đến bên chân Hoàng Lăng, từ mắt cá chân của hắn leo lên bắp đùi của hắn, lấy lòng le lưỡi.

Hoàng Lăng sờ sờ thân hình lạnh lạnh của con rắn vàng, không thể tránh được đành cười: “Quên đi! Nếu đều nói phải nuôi người, cũng không thể cho người làm rắn lang thang đi? Làm không tốt lại bị người ta bắt đi nấu súp rắn, nếu không nữa thì chính là bắt đi làm rượu thuốc.”

Con rắn vàng vừa nghe hai chữ ‘súp rắn’ sợ tới mức mãnh liệt lắc đầu, mang theo tiếng khóc, “Ô, ta không cần làm súp rắn, không cần!”

Hoàng Lăng cười to, cong tay gõ gõ đầu con rắn vàng. “Này, đầu tiên nói trước, người muốn lưu lại có thể, bắt quá phải xuất hiện bằng hình người, nếu không sẽ dọa đến người khác.”

Con rắn vàng biết biết miệng, cò kè mặc cả: “Chủ nhân, có thể hay không... Không cần biến thành người a? Ta không thích bước đi!”

“Súp rắn? Hình người? Hai cái chính người chọn.”

“Ồ....” Con rắn vàng khóc không ra nước mắt, vẻ mặt nhìn Hoàng Lăng nghiêm túc, vì không làm súp rắn, đành phải ngoan ngoãn làm phép, nháy mắt biến thành hình người.

Hoàng Lăng sờ sờ cằm, vừa lòng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của con rắn vàng khi biến thành hình người, hỏi: “Người tên là gì?”

“Sư phụ gọi ta bốn xà, đồng bạn bảo ta tiểu kim, bằng hữu hồ ly tốt nhất của ta gọi ta ngọc ngọc.”

Hoàng Lăng mặt tối sầm, lại hỏi: “Có hay không....khác, tên bình thường một chút? Bằng không về sau ta gọi người như thế nào?”

Con rắn vàng nghiêng đầu, còn nghiêm túc nghĩ nghĩ: “A, có có có, thời điểm ta thành tiên, Ngọc Hoàng đại đế có ban thưởng phong hào cho ta, bởi vì ta ở Bắc Phương tu luyện lên Thiên Đình, đối với tân khí tượng Thiên Đình rất có trung hưng chí lực, cho nên gọi là Bắc Thượng Trung Hưng Hào.” (ta chịu cái đoạn chuỗi này >><)

Hoàng Lăng té xỉu.

Bắc thượng trung hưng hào?

Khi hắn là cục đường sắt vẫn là cục quốc lộ ?

Muốn hay không lại đến cái ‘nam hạ cử quang hào’ ? Đông tuyển tự cường hào?

Thiết-

Ngọc Hoàng đại đế kia tuyệt đối là kiếm com ăn, tốt xấu cũng lấy cái gì như ‘tề thiên đại thánh’, ‘dao tri tiên tử’, ‘uy vũ nguyên soái’ linh tinh, lần sau thọ thần (ngày sinh) Ngọc Đế cũng tuyệt đối phải đốt bách khoa toàn thư lên, đỡ phải kẻ đáng thương thật vất vả tu luyện thành tiên, bị an thưởng một phẩm vị quái phong hào.

Vì không cho ‘bắc thượng trung hưng hào’ loại này tục khí không phẩm hào ô nhiễm lỗ tai của mình, cuối cùng Hoàng Lăng quyết định con rắn vàng cùng họ của hắn, về sau kêu nó !

Hoàng, Tiểu, Xà! (*toát mồ hôi* cái tên thật kêu a~)

Phanh!

“Đau!”

Hoàng Tiểu Xà sờ sờ cái gáy bị bàn chân đạp vào, cả người từ sô pha ngã tới trên sàn nhà phòng khách.

Ngày hôm qua mặc dù ở Hoàng Lăng ‘đại phát thiện tâm’, không đến mức trở thành con rắn lang thang đầu đường, nhưng đợi cho thời điểm buổi tối buồn ngủ, vẫn đề tới đây.

Phòng ở tuy lớn, cũng chỉ có một gian phòng ngủ.

Tuy nói Hoàng Lăng giường cỡ kingsize cho dù ba người ngủ trên cũng dư dả, nhưng là ngay tại Tiểu Xà hưng phấn mà đánh về phía giường lớn mềm mại kia thì bị Hoàng Lăng một phát bắt được, liền mang cả người cùng chăn đơn gối đầu ném tới trên sô pha phòng khách.

“Người ngủ phòng khách cho ta.”

“Ồ, vì sao người ta không thể ngủ trên giường? Vì sao vì sao?”

“Câm miệng, lại âm ỷ liền ngủ lòng sắt cho ta.” Hoàng Lăng ngón tay chỉ vào lòng sắt ở góc tường mà ông chủ cửa hàng cấp.

Nhìn lòng sắt nhỏ hẹp lạnh như băng, nhìn nhìn lại mặc dù không có to như giường lớn ấm áp, nhưng sô pha cũng rất thoải mái, Tiểu Xà biết biết miệng: “Tốt thôi, chủ nhân ngủ ngon.”

Tiểu Xà một tay vuốt cái gáy vẫn đau, sau khi xoa xoa ánh mắt thanh tỉnh xong, lúc này mới mở to mắt nhìn kỹ hoàn cảnh mới.

Oa! Thật khá nha!

Nhà chủ nhân thật là khá, Tiểu Xà nhìn bốn phía vật hiếm lạ cổ quái gì đó, cái này nhưng hoàn toàn thanh tỉnh, đông sờ sờ tây sờ sờ, tò mò thăm dò.

“Đi? Đây là cái gì a?”

Tiểu Xà nghiêng đầu, nhìn trên bàn bày biện nhiều vật thể bất đồng lớn nhỏ hình dáng dài mảnh, mặt ngoài còn có một viên giống như hạt đỗ gì đó.

Tò mò ngồi xồm bên cạnh bàn, thật cẩn thận hướng ngón tay ấn trên vật thể hạt đỗ.

“Hách.”

Nguyên bản trên vách tường đen đen lại phản quang gì đó cư nhiên nhảy ra hình ảnh ồ ồ, tiếp theo thiết nhiều thanh âm đi theo truyền ra.

Ha! Hào thú vị, hào hào ngoạn nha!

Lại chọn một cái vật thể, ấn xuống mặt trên hạt đỗ.

Lúc này cả phòng khách đều tỏa ra ánh sáng, tất cả đèn đều phát sáng lên.

Lại một cái, lại một cái.Ta ấn, ta ấn ấn ấn ấn ấn !

Trong lúc ngủ mơ truyền đến một mảnh tạp âm, còn tưởng là A Tang mời đến dọn dẹp làm ra thanh âm. Hoàng Lăng trở mình kéo chăn che khuất lỗ tai, cau mày mơ hồ không rõ nói: “Làm cái gì a. Dọn dẹp cũng có thể biến thành âm ỹ như vậy?”

Đột nhiên hỏi, Hoàng Lăng mở to mắt, một phen giật xuống cái chăn che tại trên đầu.

Không đúng! A Tang dọn dẹp cũng là buổi trưa mới đến, hiện tại mới vài giờ? Chẳng lẽ-

Lúc Hoàng Lăng chân trước giẫm tiến phòng khách, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, trong đầu trước hiện lên ý niệm muốn đem người gây ra họa Chop tới đánh một trận.

“Oa! Tại sao có thể như vậy? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Phòng khách bên cạnh nối liền phòng bếp nhỏ, thiếu niên xinh đẹp mặc một bộ áo sơ mi dài đến đầu gối, nhìn mình làm ra, lo lắng đảo quanh vòng tròn.

Bỗng nhiên thấy Hoàng Lăng xuất hiện ở phòng khách, Tiểu Xà giống như là phát hiện được cứu tinh bỏ nhào vào, chỉ vào sau lưng phòng bếp giống như vừa bị bão quét qua, nước mắt lưng tròng cầu cứu. “Ồ, chủ nhân chủ nhân, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Hoàng Lăng nhìn vòi nước oanh liệt nằm ở rãnh nước, từ chỗ gãy hệ thống cung cấp nước uống cuồng phun ra, bếp gas bốc lên ngọn lửa hùng hục, cửa tủ lạnh mở rộng ra, đồ vật vồn lên đặt tại bên trong hiện tại toàn bộ rải rác nằm trên sàn phòng bếp, tủ bát toàn bộ chén đĩa không phải bị thiếu góc, chính là sớm thành một đồng mảnh nhỏ, về phần dao làm bếp liền cang khủng bố, cư nhiên toàn bộ cấp người làm phi tiêu đến bắn, cắm ở trên ngăn tủ làm bằng gỗ.

Càng đừng nói phòng khách bên cạnh, âm thanh TV mở hết cỡ, máy lạnh cường thổi, ngay cả rèm cửa sổ chạy bằng điện sát đất cũng phát ra quái thanh, xem ra là kết quả do người nào đó chơi đến hỏng hóc.

Hoàng Lăng xông vào hiện trường tai họa, trước tiên đem bếp ga cùng hệ thống cung cấp nước đóng lại, tắt âm thanh TV cùng nguồn điện máy lạnh, tiếp theo một quyền đập vào đầu Tiểu Xà.

“Ngươi ngươi ngươi-“

Tiểu Xà ủy khuất ôm đầu lui ở góc tường, bắt đầu xoắn ngón tay ai ai xin khoan dung, “Thực xin lỗi mà, người ta, người ta lần sau.Lần sau không dám.”

“Còn, lần, sau?” Hoàng Lăng mất lạnh trừng, Tiểu Xà lại lui vào trong góc mấy bước.

“Không có không có, không có lần sau, ta cam đoan.”

Hoàng Lăng vô lực nhìn hiện trường tai họa thê thảm, “Ngươi ngồi trên sô pha cho ta, trước khi ta thu thập hảo không cho phép xuống dưới.”

“Nha!” Tiểu xà cúi thấp đầu, mắt vụng trộm nhìn sắc mặt Hoàng Lăng, sợ hãi mở miệng, “Chủ nhân, ta giúp ngươi thu được không?”

Đuôi lông mày nhướng lên, mắt lạnh bắn ra, Hoàng Lăng chỉ hướng sô pha, “Lại nói nữa, mượn người hằm súp rấn.”

“Ô oa, không muốn không muốn không cần, người ta không cần làm súp rấn.” Tiểu Xà bị sợ tới mức liền lần một vòng xông lên trên sô pha ngoan ngoãn ngồi đó.

Ngày sau, vì không cho chính mình trở thành nhân vật chính trên tiêu đề của báo xã hội, Hoàng Lăng bắt đầu một bước một bước, từ mờ tù lạnh đến hệ thống nước,dạy phương pháp sử dụng chính xác cho Tiểu Xà.

Hoàng Lăng phát hiện, cùng ngu ngốc này ở chung một chỗ, quả thực chính là mỗi ngày ở khiêu chiến cực hạn thần kinh não của mình.

Chỉ cần không chú ý một cái, rấn ngốc liền làm ra rắc rối, quả thực chính là một cái máy tai họa phiên toái hội đi đường.

“Ưu việt” duy nhất, chỉ sợ chính là thần kinh của mình càng ngày càng tráng kiện, ngay từ đầu còn tức đến học máu, đến bây giờ nhiều nhất là tức đến mất trợn trắng.

“Chủ nhân, máy máy của người đang rung nha!”

Tiểu Xà từ trước ti vi ngẩng đầu, hai tay để lên trên bàn trà phòng khách, mở to hai mắt mà nhìn mỗ dạng vật thể đang rung rung.

Hoàng Lăng từ phòng sách đi ra, nghe thấy Tiểu Xà trong lời nói, mặt tối sầm, cong ngón tay lại nhắm ngay chóp mũi của Tiểu Xà bắn ra. “Cái này gọi là ‘điện thoại di động’, cầu xin người, ra cửa đừng gọi nó ‘máy máy’, nếu không người ta tuyệt đối đem người trở thành bất thường.

Tiểu Xà bị đau xoa mũi, thấp giọng kháng nghị: “Lại bắn người ta, ô, cái mũi.”

Hoàng Lăng trắng mắt liếc Tiểu Xà một cái, tiếp lên điện thoại di động. “A lô?”

Bên kia di động đầu tiên là truyền ra từng trận tiếng thờ, tiếp theo phát ra thanh âm lực mạnh hít vào, sau đó tuôn ra long trời nổ đất rống to-

(Họ Hoàng! Người cấp ta lần, trở về, đây!)

Hoàng Lăng bị rống đắc lỗ tai ong ong tác hưởng, tính phản xạ đem di động giơ lên chỗ cách mình xa nhất, để tránh màng tai thừa nhận không được rống to ngay tại chỗ thành người điếc.

Tiểu Xà bị đột nhiên rống to sợ tới mức bắn đến giữa không trung, suu một tiếng đánh quay về nguyên hình, tiếp theo liền thấy một con rắn vàng chặt vật ném tới trên sàn nhà.

“Ô, lỗ tai đau đau!”

Hôm nay ‘máy máy’ như thế nào liền ằm ỷ như vậy?

Bất quá, âm lượng mắng chửi người còn có phương thức, giống như sư phụ nha!

Đầu kia di động liên tục truyền đến tiếng rống to, Hoàng Lăng ngoáy ngoáy lỗ tai, đơn giản cầm di động ném tới trên sô pha, sau đó dùng đệm đè lên ngăn cản tạp âm xuyên não, đợi cho 3 phút qua đi, mới từ dưới đệm lấy điện thoại ra, đặt trở về bên tai.

(Hừ.....Hừ.....Tức chết ta! Họ Hoàng người khen ngược, toàn bộ sự tình liền giao cho ta chính mình một người phong lưu khoái hoạt, trở về Đài Loan cũng không nói một tiếng, ngày hôm qua nếu Ann không nói lỗ miệng, ta không biết còn phải làm cho người đến lúc nào? Người bây giờ liền lần đến công ty giao nhận, ta đã muốn 3 tháng không cùng chồng yêu bé bóng ăn cơm, còn như vậy đi xuống vạn nhất ta bị chồng bỏ rơi, đến lúc này xem người bồi thường ta như thế nào.)

Hoàng Lăng lưu manh cười, “Ai nha, người vĩ đại thôi! Dù sao công ty là người sáng lập, có người tán thưởng năng lực người như vậy, làm sao tức giận?”

(Ta xxoo người!(chị ý chửi a ý) Nếu ta bị chồng yêu bé bóng bỏ rơi, coi chừng ta sẽ an bài cho người một đứa con gái xấu, sau đó bắt người đi đăng kí kết hôn.)

Hoàng Lăng ác hàn run lên một chút, “Thật là khủng khiếp.....người không nào loạn nữa! Ta về công ty tiếp nhận là được.”

(Hạn người trong hai giờ xuất hiện ở cửa phòng tổng giám đốc, bye)

Người bên di động kia quả nhiên công đạo xong, hưng phấn mà cúp điện thoại, hoàn toàn không lưu cho Hoàng Lăng bất kỳ cơ hội đòi ý.

Hoàng Lăng nhìn Tiểu Xà bị tạp âm đánh về nguyên hình, thử nghĩ xem nếu là đem Tiểu Xà để ở nhà một mình, lại không biết sẽ làm ra cái tai họa gì, hẳn cũng không nghĩ căn nhà được thiết kế tỉ mỉ này, sau khi trở về bị lửa đốt chỉ còn hài cốt cháy đen.

“Này, biến trở về, theo ta đi ra ngoài.”

Tiểu Xà không thể tin trọn mắt nhìn chủ nhân. “Chủ nhân người nói.ra ngoài sao?”

“Đúng, không có biện pháp, trong vòng hai giờ ta phải xuất hiện ở công ty, nếu không phải cưới một đứa con gái xấu về làm vợ, cho nên người động tác nhanh lên một chút.”

“Nha nha! Chủ nhân người là tốt nhất.”

Tiểu Xà biến trở về hình người, hưng phấn mà xoay quanh vòng.

Nha, thật tốt quá! Nó rốt cuộc có thể đi chơi.

Từ khi tới nhà chủ nhân, suốt mười ngày không rời khỏi nhà, hạo buồn bức!

Hoàng Lăng sửa sang lại hạo cầm lấy chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài, thấy Tiểu Xà hưng phấn xoay quanh, khuôn mặt tuần tú đen lại bạo rống:

"Người, biến, ra, quần, áo, cho ta."

“A, a?

Tiểu Xà đảo lỗ tai lui lại mấy bước, cúi đầu nhìn xuống thân mình tron bóng, le lưỡi xin khoan dung, “Người ta quên thôi!”

“Người lần sau thay đổi hình người còn dám quên biến ra quần áo, ta sẽ bắt người đêm đi ngâm rượu thuốc.”

“Người ta cũng không phải cố ý, không cần lấy ta ngâm rượu thuốc.....Ồ.....”

Hoàng Lăng nhìn Tiểu Xà một bên biến ra quần áo một bên đỏ hồng mặt mặc vào, bộ dáng đáng thương làm cho người ta như thế nào cũng không tức giận lên được, cầm lấy tay Tiểu Xà, luột thay cậu mặc xong quần áo, cau mày, “Người như thế nào biến tới biến lui vẫn là bộ quần áo này?”

Tiểu Xà lau lau mũi, “Nếu không người ta phải biến cái gì?”

“Ý của ta là, chẳng lẽ người cũng không biến ra y phục khác mặc?”

“Khác?” Tiểu Xà nghi hoặc nhìn Hoàng Lăng.

“Quên đi! Chờ ta đem sự tình công ty xử lý xong, ta mang người đi mua mấy bộ quần áo, dù sao mặc đồ trông già như vậy, đáng tiếc khuôn mặt tròn này của người.”

“Chủ nhân người giúp ta mua quần áo? Thật vậy chăng?”

“Đúng rồi đúng rồi!” Hoàng Lăng không kiên nhẫn trả lời.

Từ sau khi rắn ngọc xuất hiện, liền cảm thấy chính mình càng ngày càng giống mẹ già, lại nhai lắm bữa ngay cả mình nghe xong đều phiền.

Thật là.....Ai-

Quân Thiên Trường công ty thiết kế-

Ở Đài Bắc tín nghĩa khu thương nghiệp cao ốc là công ty này, nghiệp vụ bao hàm các tất cả thiết kế mặt bằng lập thể dài và hẹp, gồm mặt bằng tuyên truyền trên truyền thông, đến thiết kế tủ kính trên phố v....v..v, là dẫn đầu trong nghiệp giới.

Phong cách thiết kế độc đáo, hấp dẫn rất nhiều khách hàng, trước đó không lâu được chính trị lựa chọn, có không ít người được đề cử vì hấp dẫn cử tri, đều tiến đến hi vọng công ty Quân Thiên Trường có thể giúp bọn họ tiến hành kế hoạch tuyên truyền phim.

Hoàng Lăng danh xe chạy vào dưới bãi đỗ xe của tòa thương nghiệp cao ốc này, dừng ở vị trí chuyên chúc của hắn, xuống xe đi vòng qua chỗ ngồi kế bên đầu kia, mở cửa xe một tay bắt Tiểu Xà đang hưng phấn quá độ ra ngoài xe.

“Không cho phép biến trở về nguyên hình; hai không được rời đi bên cạnh ta. Nếu như hai yêu cầu này người có thể làm được, buổi tối liền mua bánh caramen cho người ăn.”

Tiểu Xà vừa nghe thấy có caramen ăn, liền mạng gật đầu, nước miếng tích tích vỗ ngực đảm bảo: “Không thành vấn đề, chủ nhân người nhất định phải mua caramen đó.”

Hoàng Lăng cau mày ngưng mắt nhìn Tiểu Xà, thật lâu không có lên tiếng.

Tiểu Xà mặc dang kỳ diệu ngó ngó Hoàng Lăng, “Chủ nhân, làm sao vậy?”

“Chính là này.”

“Cái gì cái gì? Chủ nhân người nói người nào gia không hiểu!”

Hoàng Lăng lại cong ngón tay bắn hướng mũi Tiểu Xà. “Lại thêm một quy định, sau này phàm là ra khỏi nhà, không cho phép gọi ta chủ nhân.”

Nếu người không hiểu được nội tình, nhìn thấy một người con trai thoát nhìn bắt quá mười sáu, bảy tuổi đối với mình kêu chủ nhân, khẳng định đem hắn đưa vào hàng ngũ biến thái.

“Vì sao?” Tiểu Xà không hiểu nghiêng đầu. “Chủ nhân chính là chủ nhân, nếu không, người ta gọi người như thế nào?”

“Ngốc! Gọi tên ta không phải được rồi?”

“Nhưng là.....” Tiểu Xà vô cùng ủy khuất nắm chặt lấy đầu ngón tay. “Người ta không biết chủ nhân tên gọi là gì.....”

Hoàng Lăng thân thể nghiêng đi, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Quả nhiên gốc là hội lấy bệnh, đều ở cùng một chỗ mấy ngày, cư nhiên không cùng Tiểu Xà nói tên mình?

Ai kêu Tiểu Xà cứ gọi hắn chủ nhân chủ nhân, nghe qua rất dễ nghe, hắn cũng không muốn đi sửa lại.

“Nhìn người muốn bảo ta Hoàng Lăng hay là Lăng, tùy tiện, nhớ kỹ không?”

Tiểu Xà gật gật đầu, “Nhớ kỹ nhớ kỹ.”

“Gọi một tiếng thử xem”

Tiểu Xà lộ ra tươi cười đáng yêu, ngọt ngào nói: “Lăng Lăng.”

Hoàng Lăng bả vai nghiêng một cái, trơ mắt nhìn trên cánh tay trong nháy mắt toàn bộ nổi lên da gà, lập tức một phát run rẩy đập vào trên đầu Tiểu Xà. “Siêu buồn nôn, không cho phép gọi như vậy.”

Tiểu Xà xoa xoa đầu bị đập đau, giương mắt vô tội hỏi: “Vì sao không thể gọi như vậy? Vì sao vì sao?”

Vì sao?

Rắn gốc này cư nhiên còn hỏi hắn vì sao?

Nghĩ hắn đường đường một đại nam nhân ba mươi tuổi, bị người dùng cái loại này ‘miệng yêu’ gọi tới gọi đi, không cảm thấy buồn nôn mới có quỷ đấy!

Hoàng Lăng khoe miệng co quắp, lý trí cố gắng cùng Tiểu Xà câu thông. “Làm ơn, ta đều 30 tuổi nha! Đổi lại là người, ta gọi người là ‘Xà Xà’ người sẽ vui vẻ sao?”

Tiểu Xà vui vẻ kiễng mũi chân ôm cổ Hoàng Lăng, “Sẽ a sẽ a! Nếu như Lăng Lăng gọi ta là Xà Xà mà nói... ta sẽ rất vui vẻ.”

Quên đi!

Cùng con rắn có thể nói ra cái đạo lý gì?

Hơn nữa vẫn là rắn gốc ở nhà mình?

Lúc này trong thang máy, Hoàng Lăng thoát lực dựa vào bảng khống chế tầng lầu. “Người cao hứng như thế thì cứ theo người, ta lười quản.”

Tiểu Xà nhìn Hoàng Lăng liếc mắt một cái, mỉm cười la hét: “Lăng Lăng, Lăng Lăng.”

Công ty thiết kế Quân Thiên Trường ở vào tầng cao nhất của thương nghiệp cao ốc, chính là bởi vì ban ngày từ tầng cao nhất nhìn ra xa xa, nhìn khu Tín Nghĩa đám đông cùng dòng xe như nước chảy, liền giống như nhìn thời gian lưu động rất nhanh, tùy thời cảnh giác chính mình thời gian không đợi người, từng giây từng phút rất dễ dàng ở trong lơ đãng cứ như vậy mà biến mất, không bao giờ nữa quay đầu.

Ban đêm, nhiều điểm ngọn đèn sáng lên, từ cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, đó là một cảnh vật hiếm có.

Hoàng Lăng bắt lấy Tiểu Xà, vừa mới mở ra cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, nghênh diện bay tới trang giấy đầy trời, Hoàng Lăng nhanh mắt nhanh tay mà đem Tiểu Xà dấu ở sau lưng, mình thì tập mãi thành thói quen liền cho một đồng giấy A4 nện ở trên mặt.

“Hai giờ mười năm phút, họ Hoàng, ta muốn từ chức, không, làm, nữa!”

Hoàng Lăng nhìn lần lượt từng trang giấy rơi trên mặt đất, hết sức nhìn xa trông rộng cười cười: “Vốn muốn nói cấp người hai tháng nghỉ ngơi, cộng thêm cấp phòng ở khách sạn Dubai sáu sao cung cấp nghỉ lại ăn uống miễn phí, bắt quá người muốn từ chức, ai... Vậy không có biện pháp, ai kêu phúc lợi này chỉ cấp nhân viên đâu? Phương tiểu thư, nhớ rõ đem đơn từ chức giao trên bàn ta, thuận tiện nói cho phòng nhân sự dán thông báo hưởng ứng lệnh triệu tập người mới.”

Phuong Đình khoe miệng co rút, thắm mắng Hoàng Lăng mười tám lần, nguyên bản khí thế khinh người chột biến mất, bộ ngực 34D cao cao, khuôn mặt điểm lệ xem ra có thể sánh bằng người mẫu, cười duyên nịnh hót đi về phía Hoàng Lăng, biến sắc mặt cực nhanh, có thể nói là kinh điển.

“Ôi, người ta đã muốn ba tháng bận bịu đến choáng váng, vạn nhất chồng yêu bé bỏng ăm ỹ muốn cùng ta ly hôn làm sao bây giờ? Thật vất vả mới có người đàn ông thứ hai dám cưới ta, nếu liền cho nghỉ như vậy, không biết có hay không tiếp đây.”

Hoàng Lăng ý xấu cười: “Kia.....Vừa rồi là ai nói muốn từ chức?”

Phuong Đình mặt ngưng tụ, trái phải nhìn quanh, tức giận nói: “Là người nào không biết tốt xấu, là ai? Ngươi gọi hắn đi ra, ta muốn đánh hắn một trận.”

“Hảo hảo hảo, không làm khó ngươi.”

Phuong Đình vẽ mặt giãn ra, ôm cổ Hoàng Lăng, môi bôi son Chanel, môi đẹp cách môi Hoàng Lăng khoảng cách 5cm. “Tiểu tử, lời ngươi vừa nói có thể giữ lời?”

“Đương nhiên, ngày hôm qua ta còn nhận được điện thoại chồng yêu bé bỏng của ngươi, nói mỗi ngày ngươi đều mệt đến không kịp ăn cơm, nằm xuống liền ngủ, nhờ và ta có thể hay không cho ngươi nghỉ ngơi, hẳn muốn mang ngươi ra nước ngoài nghỉ ngơi một chút.”

Phuong Đình buông cổ Hoàng Lăng ra, cảm động đến ngay tại chỗ lệ nóng doanh tròng, “Ồ.....Chồng yêu...”

Hoàng Lăng sùng nịch vỗ vỗ đồng bạn từ lúc gây dựng sự nghiệp một đường ở sau lưng ủng hộ. “Đừng khóc đừng khóc, ta mới vừa rồi ở trên xe gọi điện cho chồng yêu bé bỏng của ngươi rồi, hắn cũng đã cùng công ty xin nghỉ, liền đợi ngươi về nhà thu thập hành lý, ngày mai lên đường. Khách sạn ở bên kia cũng giúp ngươi đặt tốt lắm, chúc các ngươi vui vẻ.”

Phuong Đình mừng rỡ ở trên mặt Hoàng Lăng hôn một cái, cầm công văn trên bàn sớm đã thu thập xong vào túi giẫm giày cao gót hướng về ngôi nhà ngọt ngào của cô.

Tiểu Xà tròn mắt há mồm mà nhìn cảnh tượng này, cả đầu nghi hoặc khó hiểu hỏi: “Chú.....Lăng Lăng ngươi cùng con cái này giao phối sao?”(=))

Hoàng Lăng đang chuẩn bị đem cùi tây trang áo khoác treo vào trên móc quần áo bên cạnh cửa, thành linh bị tiếng nói bạo phát của Tiểu Xà đánh bất ngờ, chân trượt một cái, cả người đem cái khung mắc quần áo đụng ngã, sau đó chỉ nghe thấy liên tiếp thanh âm, cái gì chậu hoa, thùng rác, bàn trà, tất cả như những quân bài đẩy một cái tất cả đều bị đẩy ngã trên mặt đất.

Hoàng Lăng dấy giữa đứng dậy từ cái khung mắc quần áo, một quyền gõ đầu Tiểu Xà làm nó ngay tại chỗ nhảy lên, liên tục kêu đau.

“Ô oa oa.....Lăng Lăng xấu, đau chết người! Đau quá đau quá!”

“Đáng đời, ai kêu ngươi nói lung tung.” Hoàng Lăng ôm cánh tay, nhin không được rùng mình một cái, “Cái gì con cái? Cái gì giao phối? Nữ nhân này... Ngươi có biết hay không nữ nhân này là ai? Cô ta, là , mẹ già, của, ta.”

“A? Con cái kia chính là mẹ của Lăng Lăng a?”

Lại gõ một quyền.

“Ồ, lại đánh người nhà...”

Hoàng Lăng bạo liệt gân xanh đầy đầu, phát điên nói: “Nói cho ngươi, tên ‘nữ nhân’ kia không phải là ‘con cái’. Đừng đem ngôn ngữ loài rắn các ngươi dùng đến trên loài người chúng ta.”

Tiểu Xà mặt tràn đầy nước mắt đảo quanh, bị đập vào đầu hai quyền, cong miệng kháng nghị. “Hừ, ngươi kỳ thị chủng vật?”

Vật, kỳ thị chủng vật?

Cái danh từ riêng này, hẳn như thế nào không nghe nói qua?

“Ngươi làm thế nào học được loại kỳ quái danh từ này?”

Tiểu Xà nâng lên cằm, thập phần đắc ý. “TV nói.”

Hoàng Lăng cúi đầu.....

Quả nhiên, TV sẽ dạy hư đứa trẻ, không trách được phụ huynh người già khiêu cáo đài truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tiểu Xà vẻ mặt chịu đựng bộ dáng như vợ bé, mắt to ngập nước thẳng ngó chùng trước mắt “quái vật nọ” mãnh liệt nhìn.

Ô... quá xấu.

Chủ nhân vì sao muốn người ta cùng loại đồ xấu giao tiếp thôi!

Chán ghét chán ghét chán ghét, chủ nhân gần đây càng ngày càng đáng ghét!

Lần trước là cái quái vật phun nước kêu “máy uống nước”, lại đến một cái tên là “máy copy”, tên quái này sẽ phát ra ánh sáng chói mắt, hiện tại...

Không công, miệng thật to thật to, trong đầu miệng còn có một đồng nước, mới vừa rồi cùng nó giao tiếp chào hỏi cũng không để ý người ta, cách vách cũng có mấy đồ xấu lớn lên giống nhau như đúc chỉ cần có người đi vào, không lâu sau đó còn có thể phát ra tiếng quái ào ào.

Ô.....Chủ nhân tại sao muốn người ta tới nơi này!

Ngay tại Tiểu Xà đang theo dõi cái nó gọi là “quái này nọ” nhìn sau nửa giờ, Hoàng Lăng ước chừng không đợi được người, ngấm lại nhất định là cái con ngu ngốc xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Ai, ai nói người không sinh qua đứa nhỏ, không hiểu thống khổ mạng đứa nhỏ?

Từ sau khi Tiểu Xà xuất hiện ở nhà hấn, không cần sinh qua đứa nhỏ, chỉ biết đứa nhỏ- nhất, định, thực, phiền!

Nhìn một cái, này nửa giờ còn chưa trở lại?

“Ai-“ Hoàng Lăng thờ một hơi thật dài, hoài nghi mình có thể hay không tuổi còn trẻ đã bị chọc tức ra đầy đầu tóc bạc.

Rõ ràng chính mình trước đây ở dưới tay mẹ già Phương Đình kia trăm phần trăm thất bại, hoàn toàn không cần cô ta than phiền liên trường thành, hơn nữa sau khi từ ba năm cấp tiểu học bị Phương Đình “lưu đây” đến nước Mỹ làm lưu học sinh nhỏ, hoàn toàn, từ đầu luôn luôn là hấn tự nuôi lớn chính mình.

Về phần Phương Đình mẹ già thất bại này thì chính mình ở Đài Loan, một tay đốc sức sáng lập Quân Thiên, bây giờ còn có chồng yêu bé bỏng kia phụ trách việc nhà Phương Đình hoàn toàn sẽ không, cũng coi như làm cho cha già linh thiêng trên trời có thể yên tâm cuộc sống của vợ ở nhân gian!

Trong toilet ván cửa bên cạnh bị hướng phía ngoài rót ra, Hoàng Lăng nhìn Tiểu Xà một bộ khóc không ra nước mắt ở bên trong, vô lực hỏi: “Lại như thế nào?”

Tiểu Xà nước mắt lưng tròng xoay người nhào vào trong lòng Hoàng Lăng, hảo ủy khuất hảo ủy khuất khóc kể: “Ô ô... Nó không để ý tới ta, quái này nọ nó không để ý tới ta.....”

Hoàng Lăng nhìn “quái này nọ” trong miệng Tiểu Xà, sắc mặt xanh đen. “Người muốn ‘thứ này’ để ý người làm sao? Trực tiếp thượng không phải được rồi?”

Tiểu Xà gương mặt hồng hồng, xấu hổ hỏi: “Nhưng là, phía trước muốn ‘thượng’ người khác, không phải muốn nó đồng ý mới có thể sao? Sư phụ nói qua, bắt buộc người ta thật là không đạo đức, rất không lễ phép nha!”

Hoàng Lăng nắm chặt tay lại, chịu đựng xúc động nghĩ muốn bạo đánh con rắn ngọc này, tổn hại thừa lời, ‘thượng’, toilet, còn, muốn, nó, đồng ý, sao?”

Tiểu Xà vừa thấy sắc mặt Hoàng Lăng không thích hợp, căn cứ vào kinh nghiệm ở chung mấy ngày nay cùng chủ nhân, chủ nhân nhất định, nhất định lại muốn đập nó.

Tiểu Xà nhanh chóng nhảy cách xa Hoàng Lăng mười bước, che đầu: “Người ta muốn đi vệ sinh, nhưng là chủ nhân muốn người ta đi ‘thượng’ toilet, ta cũng rất không nguyện ý a! Thứ này quá xấu nha! Ô ô.....Chủ nhân, người ta cũng không cần...không cần ‘thượng’ quái này nọ a?”

Hoàng Lăng tính nhẫn nại dùng hết, đưa tay một trào, đem Tiểu Xà bắt đến trước người, không hề cùng con rắn ngọc này nhiều lời vô nghĩa, dù sao nói nó cũng nghe không hiểu. Rõ ràng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, kéo xuống quần Tiểu Xà, ở trong tiếng kinh hô của Tiểu Xà, đem khí quan(cái ấy ấy...) ở trong quần móc ra, cực kỳ giống bà mẹ dạy con trai sử dụng bồn cầu hào như thế nào, nắm phần thân mềm nhũn của Tiểu Xà nhắm ngay bồn cầu.

“Người không phải muốn đi vệ sinh? Động tác nhanh chút, ta còn một đồng việc cần hoàn thành.”

Tiểu Xà toàn bộ thân thể hăm ở trong lòng Hoàng Lăng, toàn thân cao thấp hồng giống như vừa nhúng qua nước nóng, hơn nữa này nọ bị Hoàng Lăng nắm ở trong tay, có loại cảm giác kỳ quái không ngừng từ nơi nào truyền đến.

Ngứa, tê tê, nóng nóng, nhưng là... không ghét.

Hoàng Lăng niết niết phân thân nắm trong tay, thúc giục, “Nhanh lên một chút, chẳng nhẽ ngươi muốn ta huýt gió, mới đi tiểu ra sao?”

Tiểu Xà cắn môi, thẹn thùng nói: “Nhưng là, người ta không có đi vệ sinh qua như vậy, đi tiểu không được thôi!

“Vậy không cần lãng phí thời giờ của ta, đem quần mặc, theo ta quay về văn phòng, ta còn có việc bận.”

Đang lúc Hoàng Lăng muốn thả khí quan trong tay ra, giúp Tiểu Xà kéo quần, sau lưng phát ra vài tiếng kinh hô nam nữ cao thấp đều có.

Hoàng Lăng mặt tối sầm, lúc này mới phát hiện đã quên đóng cửa toilet.

Hơn nữa, thời Phương Đình sáng lập Quân Thiên, còn làm cái chính cô phi thường đặc ý gì đó- nam nữ cùng chung toilet.

Nói cách khác, ở Quân Thiên, toilet chẳng phân biệt được nam nữ, tất cả đều cùng chung một gian phòng này, nghe nói là mô phỏng theo bên trong tập ảnh nổi tiếng của nước Mỹ “Ally Mcbeal” (Ally dĩ tưởng thế giới), cái kia thú vị nam nữ cùng chung toilet.

“Oa, tổng giám đốc ngươi cũng quá áp bá rồi! Không nên khi dễ bạn nhỏ nha!

“Đúng a, cẩn thận phạm pháp. Em trai nhỏ, ngươi mấy tuổi a? Không cần bị Hoàng tổng lừa đi nha.!”

“Ài.....cũng không đóng cửa, người ta Brokeback Mountain* tốt xấu cũng ở trong lều vải, ta nói tổng giám đốc, ngài cũng học chút, không cần bại hoại phong tục thiện lương của Đài Loan thôi!”

Ngươi một lời, ta một câu, tiếng nói nổi lên khắp nơi, mọi người bận rộn nói xấu, không có chú ý mặt Hoàng Lăng đều đen đến nhanh không nhìn thấy ngũ quan, một bộ dáng bảo siêu cấp lên đất liền, động tác chậm chạp dừng hình ảnh lấy tốc độ vô cùng thông thả xoay người lại, mắt lộ ra hung quang quét qua tất cả mọi người ở đây.

“thực, có, thú, là, sao?”

“ách...”

Nam nam nữ nữ lúc này mới phát hiện không xong, mỗi người không tự chủ được lui về phía sau cửa, khuôn mặt cả đám nổi lên nụ cười a dua nịnh hót.

“Ta, chúng ta đều thật không thấy được...” Một người bị đẩy lên đầu chấn bảo, chuyển hướng phía sau một nhân viên khác của Quân Thiên, “Chúng ta đều thật không thấy được, đúng không?”

“A? Nha, đúng đúng đúng.....”

“Không thấy được không thấy được, thị lực của ta không tốt. Aha ha ha.....”

“Ta không mang kính mắt.”

“Ài nha, ta cư nhiên đem kính sát trùng đặt trên bàn, Hoàng tổng không có ý tứ, ta phải trở về lấy.”

Hoàng Lăng hít sâu, phi thường âm hiểm cười cười, cười đến tất cả người ở toilet đều nổi da gà.

“Mọi người.... thực nhân nha! Các ngươi không phải muốn tới đi toilet sao? Tôi a! Gian khác cũng đang trống, làm sao còn không đi?”

Người kia được đẩy lên chấn bảo bỗng nhiên đỡ eo, vẻ mặt thống khổ. “Ta bàng quang vô lực, đợi lát nữa.....Đợi lát nữa lại đến tốt lắm!”

“Bàng quang vô lực? Kia cũng không được, mỗi ngày chạy đi toilet thật vất vả đi! Toilet bên tay trái ta lúc này đang trống, mau vào đi thôi! Bằng không người ta sẽ nói ta ngược đãi công nhân viên.”

Người chấn bảo vẻ mặt hắc tuyến, oa a, lấy có làm

Tâm niệm cấp chuyển, tay đỡ ở ngang hông vừa trượt đi xuống, che ở trên quần tây, vừa lui về phía sau rút khỏi phạm vi gió mạnh, vừa nói: “Aha ha, ta nói sai rồi, là niệu đạo bị sỏi thận, là sỏi thận!”

“Ài, kỳ thật ta cũng bị sỏi thận, đợi lát nữa lại đến tốt lắm!”

“Ta cũng vậy.”

“Đúng đúng đúng, ta cũng bị sỏi thận.”

Ngay tại số người bị sỏi thận kịch liệt bạo tăng, nhân viên Quân Thiên một đám tháo chạy ra toilet nam nữ chung, lưu lại tổng giám đốc Hoàng Lăng xanh mặt, còn có hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, Tiểu Xà mở to hai mắt hiện lên tình trạng vô tội.

*Brokeback Mountain: Một bộ phim kể về tình yêu của hai người đàn ông nhưng lại gặp phải bức tường vô hình là xã hội đương đại không chấp nhận tình yêu giữa hai người đàn ông

Buổi sáng hôm sau, phòng trà-

“Kéo, búa, bao!”

“Kéo, búa, bao!”

Một đám nữ nhân chen chúc vào bên trong phòng trà không tính lớn, đều một bộ vẻ mặt liều đến người chết ta sống, chơi trò chơi oẳn tù tì ngay cả trẻ em ở nhà trẻ đều khinh thường chơi, vì chẳng qua là đoạt lấy thắng lợi cuối cùng, để hôm nay có đặc quyền phụ trách bữa trà đưa vào phòng tổng giám đốc.

Thật vất vả mới có thể đợi đến soái ca tổng giám đốc Quân Thiên từ nước Mỹ trở lại, yên lặng hai tháng lại lần nữa lần nữa dấy lên chiến hỏa, hơn nữa lần này... hắc hắc hắc, còn nhiều thêm ngày thơ ỹ thiếu niên, độ đẹp mắt nhất thời gia tăng đến hai lần.

Hơn nữa ngày hôm qua còn bắt gặp tổng giám đốc cùng mỹ thiếu niên quan hệ ái muội, thì càng làm cho người ta nhìn không được nghĩ xông vào, xem một chút hai người nay có phải hay không. hắc hắc, ở trong phòng làm cái kia cái kia. hắc hắc hắc-

“Nha! Là ta là ta, cảm tạ tề công, cảm tạ tam thái tử.”

Cuối cùng thắng lợi là nữ sinh đại học vừa tới Quân Thiên thực tập, hưng phấn như vừa trúng thưởng, cướp đi cốc chuyên dụng của tổng giám đốc, rót vào cà phê hương nồng mỹ vị, cúi đầu sửa sang quần áo kỳ thật tuyệt không loạn, trước ánh mắt hâm mộ của chúng nữ nhân, dương dương tự đắc hướng phòng làm việc của tổng giám đốc đi tới.

“Khẩu khẩu khẩu.”

“Chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, ta là Thiên Như, đưa tới cà phê của ngài.”

“Mời vào.”

Lương Thiên Như ra về tao nhã đẩy cửa vào, đem cà phê đặt ở trên bàn Hoàng Lăng, trái phải nhìn xem.

Kỳ quái? Mỹ thiếu niên chạy đi đâu rồi?

Lúc trước rõ ràng nhìn cậu cùng tổng giám đốc hai người vào văn phòng sau, đều không thấy cậu đi ra ngoài à!

Như thế nào không thấy đâu?

“Tổng giám đốc, xin hỏi một chút...”

Hoàng Lăng từ trong một đồng báo cáo nâng đầu lên, cười phi thường mê người: “Thiên Như, ta đang bận, phiền toái lúc cô rồi đi đem cửa đóng vào.”

“A? Nha, hảo hảo hảo...” Lương Thiên Như bị nụ cười này hôn mê thần trí, gạt đầu một cái, hoàn toàn đã quên mình muốn hỏi điều gì, giống như là bị thôi miên hôn mê đi ra phòng làm việc, còn ngoan ngoãn đem cửa cấp khóa trái.

Đợi sau khi Lương Thiên Như rời đi, Hoàng Lăng thở ra, ghé có vòng lăn trượt về phía sau một chút, cúi đầu nhìn con rắn vàng uốn lượn tại trên đùi mình, đang nhắm mắt lại thở to ngủ.

Hoàng Lăng bắt đầu đi bắn xuống đầu mũi con rắn vàng, trong lúc ngủ mơ con rắn vàng giờ lên cái đuôi vung đánh chán ghét này nọ quấy rầy nó ngủ.

“Ngủ ngoan, ngủ liền quên duy trì pháp thuật, có biến trở về nguyên hình cũng không báo trước một chút.”

Vốn chính là vôi vàng xử lý bản kế hoạch trong tay, không để ý ngẩng đầu lên, liền thấy “người” vốn nên ngủ ở trên sofa, thế nhưng biến trở về hình rắn, cố tình ngoài cửa vừa mới truyền đến tiếng giày cao gót giẫm lên sàn, đánh phải phóng đến sofa cầm lên con rắn vàng đang ngủ như chết, sau đó nhanh chóng quay về bàn làm việc, đem con rắn ngọc này đặt ở trên đùi hảo, ghé trượt hướng dưới bàn, vừa lúc có thể ngăn trở con rắn vàng không bị người thấy.

Hoàng Lăng đánh giá Tiểu Xà đang ngáy say sưa trên đùi, lúc này mới phát hiện trên người Tiểu Xà vậy cơ hồ đều có chút mài mòn, hơn nữa dưới hoa văn mỹ lệ, kỳ thật có rất nhiều vết sẹo mới cũ không đồng nhất.

“Làm sao như vậy? Đâu tới nhiều thương như vậy?”

Hoàng Lăng cau mày, ngón tay nhẹ nhàng mà sờ trón các nơi vết thương trên người Tiểu Xà.

“Ngô.....” Tiểu Xà xoay xoay thân hình, cũng không biết Hoàng Lăng ẩn đến chỗ nào, Tiểu Xà đột nhiên mở mắt ra, miệng há thật to.

“Phốc, Oa ha ha ha ha...rất ngứa rất ngứa, aha ha ha ha... ngứa chết ta, ha ha ha...”

Con rắn vàng giương miêng rộng cười ha hả, thân rắn ở trên đùi Hoàng Lăng xoay đến xoay đi.

Hoàng Lăng thấy thế, lông mi khiêu khiêu, ngón tay đặt tại khoe miệng thôi thôi, nhắm ngay chỗ vừa rồi không cần thận ẩn đến gần tiếp, Tiểu Xà toàn thân ngứa khó chịu, rồi lại cười đến không còn khí lực từ trong ma chường Hoàng Lăng chạy trốn.

3 phút sau, Tiểu Xà mệt nằm ở trên đùi Hoàng Lăng, phun phun lưỡi rắn, nức nở, “Lăng Lăng xấu...xấu xa, khi dễ người ta, cười đến mệt mỏi quá...”

Hoàng Lăng ghen cười, ngón tay kẹp lấy lưỡi đỏ Tiểu Xà phun ra. “Này, biến trở về, muốn hù chết người sao?”

“Vô muốn nói nhiều năm lui trốn (không nên kéo đầu lưỡi ta).” Tiểu Xà phát âm không rõ kháng nghị.

“Phốc! Ha ha-“ Hoàng Lăng rút cục nhìn không được cười, rất không nể tình tuôn ra tiếng cười.

“Ngăn người hợ (chủ nhân xấu), trách hoàng mở luân nhà lui trốn nữa (mau buông đầu lưỡi người ta ra nữa)”

Hoàng Lăng buông tay ra, Tiểu Xà nhanh đưa đầu lưỡi lui vào trong miệng, đỡ phải chủ nhân xấu lại kéo đầu lưỡi nó chơi.

Đuôi rắn mở rộng ở giữa không trung vẽ cái vòng, bày lên pháp thuật, vốn là con rắn vàng vòng tại trên đùi Hoàng Lăng nhất thời biến mất, đổi thành mỹ thiếu niên khóa ngồi ở trên người hắn.

“Có thể ăn cơm chưa?”

Hoàng Lăng nắm cái mũi Tiểu Xà, “Ha ha ăn, chỉ có biết ăn thôi, rắn béo.”

“Người ta mới không mập đâu! Buông tay buông tay, không khí... người ta mau không còn thở nữa.”

Tiểu Xà không biết miệng cũng có thể hô hấp, cả khuôn mặt tròn bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ lên, liệu mạng muốn vung ra tay Hoàng Lăng đang nắm trên mũi.

“Ngốc! Người không biết miệng cũng có thể hô hấp sao?” Hoàng Lăng buông tay đùa dai ra, liú lưỡi lắc đầu.

Tiểu Xà xoa xoa cái mũi, hé miệng thật to hút vài ngụm không khí, thực hưng phấn mà ôm lấy cổ Hoàng Lăng. “Oa, thật sự nha! Lăng Lăng thật lợi hại, so với sư phụ ta còn muốn lợi hại hơn.”

Làm ơn, cái này cũng kêu lợi hại?

Quản đi, không cần rắn ngọc so đo!

Bất quá... rắn ngọc biến thành hình người, thật đúng là bé trai xinh đẹp, cùng cái gì Kiệt Ni Tư mộng ảo mỹ thiếu niên có thể so sánh.

Hoàng Lăng cúi đầu, thất thần hôn lên môi Tiểu Xà, liếm, cắn, đầu lưỡi xao mờ hàm răng Tiểu Xà, cuốn lấy đầu lưỡi có chút sưng đỏ mới vừa rồi bị mình nắm nhẹ nhàng trấn an.

Tiểu Xà kinh ngạc mở to hai mắt, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, ngo ngoác tùy ý Hoàng Lăng vừa liếm vừa hôn.

Hoàng Lăng chủ động kết thúc cái hôn đột nhiên tới này, nhìn Tiểu Xà vẻ mặt đại ra, ngón tay bắn bắn chớp mũi Tiểu Xà. “Người lại phát ngốc nữa, coi chừng ta thật sự ăn người.”

“Ăn?” Tiểu Xà bị làm cho sợ đến hoàn hồn, buông hai tay ở trên cổ Hoàng Lăng, sợ sệt nói: “Người ta không dễ ăn, không cần ăn ta có được hay không?”

Hoàng Lăng thờ dài, sờ sờ đầu Tiểu Xà, thấp giọng tự nói: “Người không hiểu coi như xong.”

“Cái gì? Lăng Lăng người nói cái gì ta không có nghe được, nói lại lần nữa đi!”

“Ta nói, đi ăn cơm”

“Nha? Có thật không? Quá tuyệt vời, người ta muốn ăn gà chiên ông già.”

“Ta cầu người nhớ lâu một chút được không? Kia tên là Kentucky Fired Chicken.”

“Ngà!” Cửa nhà hàng đó rõ ràng là ông già.

“Ở phòng làm việc ăn hay đi ra ngoài ăn?”

“Đi ra ngoài đi ra ngoài.” Tiểu Xà hai mắt toát ra ngôi sao nhỏ, từ đùi Hoàng Lăng nhảy xuống, nắm tay áo hắn liền hướng cửa.

Hoàng Lăng bị này cây mạnh kéo ra phòng làm việc, trước khi đi không quên dặn dò thư ký, nói nếu có người gọi điện thoại tìm hắn, nói đang bận, xin người nọ nhấn lại và vân vân, chờ hắn trở lại rồi hãy nói.

Thư ký nhìn hình dạng tổng giám đốc khó được xuất hiện, ghen cười gật đầu, đợi đến hai người vào thang máy, cửa thang máy vừa mới đóng, cả văn phòng liền tuôn ra tiếng cười, còn n tin đồn đãi ái muội về hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thật vất vả kết thúc hội nghị cả ngày không ngừng, Hoàng Lăng mệt mỏi xoa mí mắt, khước từ khách hàng mời đi khách sạn mua vui thuận đường bàn bạc làm ăn.

Vì khoản hợp đồng hợp tác này số tiền hơn ngàn vạn, đã hai tháng chưa có hảo hảo nghỉ ngơi mệt mỏi cũng là một trong những nguyên nhân, một cái khác, còn lại là bởi vì lo lắng cho cái đồ ngốc một mình ở lại trong nhà kia.

Từ khi Tiểu Xà xông vào cuộc sống của hắn, tai họa liên tiếp chưa từng dừng lại, thật không biết nó được xưng là thần tiên làm thế nào để sống đến một ngàn tuổi, suốt ngày gây họa lại còn không đem mình làm chết, coi như đó là chỗ lợi hại của Tiểu Xà.

Nếu nói Xà đại tiên mang đến chỗ tốt gì, đại khái cũng chỉ có cái tiên pháp kia, chỉ cần ngón tay chuyển vừa chuyển, là có thể giải quyết không ít chuyện.

Chỉ bất quá, nếu là cho chúng tiên gia trên kia biết mình sai Tiểu Xà dùng tiên pháp nhỏ có quét toilet, không biết có thể hay không tức đến đánh sét đem mình đánh chết?

Nghĩ tới đây, Hoàng Lăng tay dừng ở trên cửa xe, nhin không được cười lên.

Thật là, giống như càng ngày càng thói quen đồ ngốc kia tồn tại, như vậy, cũng không biết tốt hay là xấu.

Xe thể thao màu xám bạc chạy ở trên đường lớn Ngưỡng Đức, cho dù máy móc đã biểu hiện ra tốc độ cao 90km lại vẫn ngại quá chậm, nhìn phía trước tựa hồ vĩnh viễn cũng không đến cuối đường, nếu không phải bắn khoản lái xe an toàn, Hoàng Lăng ước gì đem chân ga thúc giục đến cùng, thật sớm một giây về đến trong nhà, sớm một giây trở lại bên cạnh cái đồ ngốc làm cho người ta quan tâm kia.

Tại khi vượt qua mấy cái đèn xanh đèn đỏ, hôm sau tình hình có thể nhận được vô số siêu tốc giấy phạt, xe thể thao rốt cục đi đến trước cửa nhà, sau khi tùy tiện đem xe vào gara, Hoàng Lăng rút cái chìa khóa lao xuống xe, cũng không đóng cửa xe, liền vội vã hướng cửa chính, vội tìm kiếm chìa khóa cửa trong túi áo.

Ngay tại Hoàng Lăng cố gắng phân biệt tìm kiếm chìa khóa cửa đồng thời, cửa chính nhẹ nhàng mà đẩy ra, lộ ra ánh sáng yếu ớt bên trong nhà cùng một đạo bóng dáng.

Cái bóng thật dài kệp lấy cùng một trận gió đánh tới, con rắn vàng khổng lồ giống như là ở trong hồng thủy phát hiện một mảnh gỗ duy nhất cứu mạng, gắt gao bám vào Hoàng Lăng không tha.

Ánh mắt tròn trịa cùng nhân vật trong manga giống nhau, khoa trương chảy ra hai hàng nước mắt, miệng há thật to, lộ ra trên dưới hai cái răng tuyết trắng sắc nhọn, khóc đến khàn giọng đi.

“Ô oa... chủ nhân người rốt cục... rốt cục trở lại, ô... Vật kia thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp thật là khủng khiếp... người ta phải sợ, ô oa oa oa oa.....”

Hoàng Lăng toàn thân cao thấp bị con rắn vàng kinh sợ quá độ quần tâm vài vòng, thoáng cái không có kịp phản ứng.

Nào biết Tiểu Xà bị làm cho sợ đến lợi hại, càng quấn càng chặt, Hoàng Lăng bắt đầu cảm thấy khó thở, tại chính mình sắp mất mạng bởi rắn ngốc thô bạo, nhắm ngay đuôi rắn ba một trào, cảm con rắn vàng đang bám trên người mình không tha dùng sức kéo xuống, “Người biến trở về cho ta.”

“Ô... nhưng là, người ta sợ.....”

“Súp rắn!” Hoàng Lăng khiêu mi uy hiếp.

Con rắn vàng lau lau cái mũi, nhanh chóng so sánh một chút thứ làm cho nó sợ, cùng với trình độ kinh khủng khi làm súp rắn, ngoan ngoãn biến trở về hình người, từ trên người Hoàng Lăng trượt xuống, hai chân vừa mới rơi xuống đất, lập tức chạy đến sau lưng Hoàng Lăng trốn đi, hướng đến trong góc

phòng thứ kia làm nó sợ.

“Có chó.....”

Hoàng Lăng vừa nghe, lúc này mới nhớ tới, lúc trước mẹ già tựa hồ nói muốn đem chó yêu nhờ nuôi mấy ngày, làm cô cùng chồng yêu bé bỏng hai người có thể an tâm đi du lịch. Đại khái là mình chân trước đi không bao lâu, mẹ già đã đem chó ném tới đi!

Dù sao con chó kia rất thông minh, chỉ cần đem nó bỏ vào trong sân, sẽ ngoan ngoãn chờ mình trở lại.

Bất quá, nhìn cái bộ dáng hiện tại này, nhất định là Tiểu Xà ngốc này ở không biết tình huống gì mở cửa đem chó bỏ vào trong phòng, sau đó bị con chó yêu của mẹ già chinh một phen!

“Lai Tây, come!”

Hoàng Lăng hướng về phía phòng tối như mực quát lên, hai giây sau, một đám lông mượt mà bóng đen từ hướng góc bỏ nhào tới, chân trước khoác lên trước ngực Hoàng Lăng, vui vẻ mãnh liệt liếm, nhiệt tình lấy nước miếng rửa mặt.

“Ngô-“ Tiểu Xà bị hành động nhiệt tình của Lai Tây dọa sợ tới mức liên tục rút lui.

Đang lúc Hoàng Lăng bận rộn đẩy ra thế công nước miếng của Lai Tây, khu nhà cao cấp ngoài cửa lớn truyền đến tiếng thét chói tai cùng tiếng phanh gấp.

Ngay sau đó, phát ra âm thanh va chạm kịch liệt, chỉ thấy cái cửa thép gì đó nặng nề rơi xuống, một chiếc xe Ferrari đỏ tươi đụng vào sau cửa chính, cái xe đáng chú ý kia biến thành khối kim loại vụn vụn.

Cửa xe Ferrari bị người kích động đẩy ra, một nam tử mặc quần áo đạo sĩ đội mũ thiên sư vẻ mặt khóc không ra nước mắt chỉ vào trên cửa, kéo tóc kêu rên: “Oa a a.....Ba Ba, xong đời, xong đời! Ngươi có biết hay không nơi này phòng ở thật đắt a! Cái phiền gì đó này nhất định cũng rất đáng tiền, ô oa... ngươi muốn ta bồi thường ngươi ta như thế nào a!”

Mặc kệ cho nam tử đó kêu rên, người từ dưới ghế lái đi ra ngoài bộ dạng rất thông thả, quần áo da bó sát người, đem người nọ vốc dáng không sai chút nào hiện ra trước mắt, ngay cả hình dáng bộ vị hùng vĩ, đồng dạng đường cong rõ ràng, hiển lộ không sót chỗ nào.

Nam tử mặc quần áo bó, một đầu tóc vàng chói mắt dài đến eo, đem kính mắt đẩy lên trên đầu, cái mũi hướng về phía khu nhà cao cấp ngửi ngửi, tiếp theo lộ ra vẻ cười nhạt, hướng về phía cửa sắt khép một nửa của khu nhà cao cấp, phát ra tiếng hô to-

“Này, Ngốc Ngốc, bạn cũ tới không ra xem một chút sao?”

Ngốc Ngốc?

Trong phòng, Tiểu Xà đang núp ở chân tường tránh né Lai Tây nghe thấy thanh âm này, mở to hai mắt, lỗ tai cũng dựng lên.

Đã thật lâu thật lâu, không có người khác gọi cậu như vậy rồi.

Kể từ khi tiểu hồ bị người kêu là đạo sĩ vân vân bắt đi, đều không có bị người gọi như vậy!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ... chẳng lẽ là?

Tiểu Xà bất chấp sợ hãi đối với Lai Tây, vọt tới trước cửa, đưa tay đem toàn bộ cửa sắt mở ra, nhìn đến cái kia trong đêm đen tóc vàng cùng mắt sáng như cũ, trí nhớ ngàn năm qua một cái chớp mắt tự hồi toàn bộ này lên đầu.

Không sai!

Này chính là tiểu hồ cậu trăm năm không gặp, tiểu hồ bạn tốt nhất của cậu, vô luận có nhiều ngốc nhiều đàn tiểu hồ cũng một mực ở bên cạnh giúp cậu.

“Ồ... tiểu hồ...Hồ Hồ, người ta rất nhớ ngươi đó! Ngươi chạy đi đâu? Người ta tìm khắp cũng không thấy ngươi, ô oa...”

Tiểu Xà vừa chạy vừa khóc, phi thân nhào vào ôm nam tử, nam tử so sánh cao hơn Tiểu Xà một cái đầu đồng dạng hốc mắt ướt át ôm thật chặt bạn tốt đã biết gần ngàn năm này.

“Ngốc Ngốc ngươi này ngu ngốc! Ngươi không phải sợ nhất loài người sao? Làm sao sẽ ở tại trong nhà loài người? Sư phụ ngươi đâu? Cái kia tao lão đầu hỗn đi đâu vậy? Như thế nào thả ngươi một người đi vào Đài Loan xa như vậy.....Này! Người này làm sao?”

Nam tử vấn đề liên tiếp còn không kịp hỏi xong, trong lòng Tiểu Xà thành linh bị Hoàng Lăng bước tới, xanh mặt đem Tiểu Xà kéo trở về phía sau mình che chở.

“Ta làm sao?” Hoàng Lăng hừ lạnh, “Tiên sinh, đêm hôm khuya khoắt ngươi đụng hổng cửa nhà ta, hiện tại lại ôm đồ của người khác không tha, ngươi nên hỏi những lời này là ta mới đúng.”

Một bên đạo sĩ kéo tóc nhìn cái cửa bị đụng hự, tính toán phải bao nhiêu tiền mới có thể bồi thường, ngẩng đầu nhìn hai người mặt đang khó chịu với nhau, thật cẩn thận đối với nam tử tóc vàng mở miệng: “Ba Ba, trên người ngươi.có bao nhiêu tiền, ta chỉ có một trăm bảy mươi ba đồng, không đủ bồi thường...”

Nam tử tóc vàng quay đầu, quét tới một cái mắt lạnh nguy hiểm, lập tức làm cho đạo sĩ đang lên tiếng huyên não kia câm miệng.

“Ngốc Ngốc, người này là ai?”

Tiểu Xà từ sau lưng Hoàng Lăng chui ra, chùi chùi nước mắt, lộ ra ním cười vui vẻ: “Hắn là Lăng Lăng, chủ nhân của ta. Hắn đối với người ta rất tốt, tiểu hồ ngươi đừng hù dọa hắn nữa!”

“Chủ, nhân?”

Nam tử tóc vàng nhìn Hoàng Lăng từ trên xuống dưới, đang chuẩn bị mở miệng nói cái gì đó, lại bị đạo sĩ kia biết điều một chút câm miệng đánh gãy.

Nam tử mặc áo bào đạo sĩ không biết khi nào đã biến ra đồng kiếm, xuyên cùng lá bùa kiếm gỗ đào, chân đạp thất tinh bộ, một tay trên không trung khoa tay múa chân, một tay dùng kiếm gỗ đào chỉ Tiểu Xà phía sau lưng Hoàng Lăng, uy phong lẫm lẫm quát lên: “Ba Ba, nơi này có yêu khí, xem ta! Thiên linh địa linh, hàng yêu phục ma hiển thần linh, thái thượng lão quân lập tức tuân lệnh, hàng.ô oa, Ba Ba ngươi vừa đập ta, ô.....”

Chú ngữ của đạo sĩ còn chưa đọc xong, Nam tử tóc vàng đã giơ chân dài lên, nhắm ngay cái mông đạo sĩ đập một cái, đập đến đạo sĩ kia hướng về phía trước vài bước mới dừng lại.

Nam tử tóc vàng chán ghét nhìn roi trên mặt đất chuông đồng, lá bùa, kiếm gỗ đào vãn vãn, tay trái vung lên, trên những thứ đó đều bốc lên ngọn lửa, cháy đến ngay cả bụi cũng không còn.

“Hàng mẹ ngươi, ngay cả ta cũng thu thập không được, còn muốn thu yêu? Thu ngươi đại đầu quỷ!”

“Ô.....Ba Ba.....”

“Hơn nữa Tiểu Xà là tiên, ngươi mới nặng yêu khí! Còn có ngươi trừ Thái Thượng Lão Quân cùng Tam thái tử cũng sẽ không tìm đại tiên khác sao? Ta không phải là đã nói với ngươi có chút thần tiên muốn hợp lại công trạng, gọi ngươi tìm bọn họ không phải tương đối mau sao? Thái Thượng lão đầu cùng NaTra tiểu quỷ kia rất bận, không có thời gian để ý đến đạo sĩ ngốc ngươi.”

Đạo sĩ thân thể cao lớn bị nam tử tóc vàng mắng đến co lại thành một đoàn, mang theo khóc nức nở nói: “Ô... Ta sẽ học thật sự, Ba Ba ngươi không nên vứt bỏ ta.”

“Câm miệng!”

“Ừ!” Đạo sĩ vừa nghe, nhanh câm miệng lại, lui a lui a lùi về bên cửa xe ngoan ngoãn chờ.

Nam tử tóc vàng nghiêng đầu, nhìn về phía bạn cũ đang bị Hoàng Lăng che ở sau lưng, “Ngốc Ngốc, ngươi... không có lộ ra đi?”

Hoàng Lăng sai bước nhảy qua, đem Tiểu Xà toàn bộ che khuất, phiếm nồng đậm độc chiếm dục ngay cả chính mình cũng không phát giác. “Nếu như ngươi muốn nói là ta có biết hay không cậu ấy là rắn biến thành, nói cho ngươi biết, đã sớm xem qua!”

“Cái, gì?”

Nam tử tóc vàng cả người chấn động, kính gác ở trên trán bị dọa đến trượt xuống, muốn roi không xong treo ở chóp mũi.

Tiểu Xà sau lưng Hoàng Lăng vòng đi ra ngoài, thân mật giật nhẹ nam tử tóc dài, ngọt ngào cười: “Đúng vậy! Chủ nhân trước liền xem qua nguyên hình của ta, hơn nữa hắn không sợ nha! Không có chán ghét ta, không có sợ hãi ta, không có chỉ vào người ta kêu quái vật, càng không có tìm người tới bắt giết ta. Tiểu hồ ngươi yên tâm, Lăng Lăng đối với ta thật phi thường phi thường tốt nha!”

Nam tử tóc vàng vẻ mặt đại ra không thể tin như cũ, thì ngược lại Hoàng Lăng nghe lời này ngực không hiểu nhói đau, kéo qua thân thể Tiểu Xà đối mặt với chính mình.

“Ngươi nói cái gì? Bắt ngươi, giết ngươi?”

Tiểu Xà gật gật đầu, bắt đầu xoắn đầu ngón tay, vẻ mặt nhuốm nhàn nhạt đau thương, “Thật ra thì, cũng không thể trách những người đó, là ta không tốt, hù đến bọn họ. Nhưng là... người ta cũng muốn có bạn, có cha mẹ, nhưng là bất kể những người đó từng nói nhiều yêu thích ta, chỉ cần vừa phát hiện ta là rắn, liền... liền...”

Hoàng Lăng yên lặng mở hai cánh tay ra, đem Tiểu Xà ôm thật chặt vào trong ngực.

Trách không được.

Trên vậy bị mài tổn hại, vết thương sâu cạn không đồng nhất.....

Ngủ ngốc này!

Đều làm cho người ta phản bội vô số lần, đều làm cho người ta bắt được đến Đài Loan làm súp rắn!

Lại vẫn tình nguyện lựa chọn tin tưởng, tin tưởng một người lần đầu gặp mặt, nói không chừng lại sẽ mang đến thương tổn cho cậu.

Rắn ngốc rắn ngốc rắn ngốc!

Mắng nguoi nhiều lần cũng vô dụng như vậy, đồ ngốc!

Nhưng cũng là... làm cho người ta đau lòng như vậy, rắn ngốc chọc nguoi thương tiếc.

Ta đây sẽ lo lắng cho nguoi, quan tâm nguoi, đau lòng nguoi, hơn nữa luôn luôn bị nguoi chọc tức đến muốn đánh nguoi một trận, nhưng ta mỗi lần lại cũng không nổi, ta đây có phải hay không càng ngốc?

Hoàng Lăng dùng sức ôm chặt Tiểu Xà, chỗ đáy lòng mềm mại nhất, bị con rắn ngốc vừa ngu vừa ngốc lơ đãng xông vào, tại dưới tình huống chính mình không phát hiện, trong lòng khối kia bị rơi thiếu một góc, bỏ bỏ khuyết tràn đầy và... trở thành đầy đủ.

“Chủ nhân? Chủ nhân?”

Hoàng Lăng theo trong suy nghĩ hoàn hồn, gặp phải Tiểu Xà đang lo lắng túm góc áo mình.

“Chủ nhân nguoi có khỏe không? Có phải hay không làm sao không thoải mái?”

“Không...”

Hoàng Lăng mới mở miệng nói một chữ, lại bị nam tử tóc vàng kia chen miệng nói: “Ngốc Ngốc! Đi theo ta đi! Ta dẫn nguoi trở về Linh Xà động.”

“Hào!”

Tiểu Xà hưng phấn mà ứng thanh, nụ cười trên mặt chợt lóe rồi biến mất, quay đầu, lẳng lẳng nhìn Hoàng Lăng.

“Nhưng là... chủ nhân làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ?” Nam tử tóc vàng bạch nhãn nhất phiến, “Nguoi tiếp tục ở chỗ này hẳn mới càng làm phức tạp có được hay không?”

Làm ơn, người bạn từ nhỏ nhận thức này là “rắn” có cái đức hạnh gì, không ai khác so với hắn rõ ràng hơn rồi.

Ngốc Ngốc này hồ lý hồ đồ, tâm địa vừa nhuuyến vừa thích khóc, lại càng không muốn nói cậu thường xuyên xảy ra tình trạng thoát tuyến.

Hơn nữa vạn nhất Ngốc Ngốc không cẩn thận cho người khác biết cậu là rắn biến thành, làm không tốt sẽ bị làm như yêu quái đuổi giết, sau đó lại để cho mình khổ sở gần chết.

“Chủ nhân.....” Tiểu Xà nước mắt ở trong đôi mắt đảo quanh, bắt đầu xoắn đầu ngón tay sợ hãi hỏi: “Ta thật...khốn nhiều, rất phiền sao?”

“Đúng! Rất khốn nhiều.” Hoàng Lăng mặt không thay đổi trả lời.

“Ô.....” Nước mắt từng giọt từng giọt rơi ở gương mặt Tiểu Xà.

“Hơn nữa cả ngày gặp rắc rối, phi thường phiền toái.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Tiểu Xà lấy tay cố lau nước mắt đi, lại thế nào cũng lau không xong.

Ô.....

Tại sao mình luôn ngốc như vậy?

Thật vất vả có chủ nhân không sợ cậu, không sợ một quái vật hội biến thành rắn.

Nhưng là...

Mình còn làm cho chủ nhân cảm thấy khốn nhiều, là phiền toái của chủ nhân.

“Ô...”

Tiểu Xà hưng hăng đánh đầu của mình, “Ngủ ngốc ngủ ngốc ngủ ngốc, Tiểu Xà nguoi là đại ngu ngốc! Chủ nhân chê nguoi phiền, chán nguoi! Cũng là nguoi quá ngốc, cho nên chủ nhân không cần nguoi, không cần nguoi....Ô.....”

Hoàng Lăng bắt được tay Tiểu Xà giờ hai tay khỏi đầu, lực đạo lớn đến ở cổ tay Tiểu Xà hiện ra dấu tay đỏ sẫm. “Người là rất ngốc, ta đúng là cảm thấy người rất khôn nhiều cùng phiền toái, nhưng là... Ta lúc nào nói không cần người?”

“A?”

Tiểu Xà ngẩng đầu nhìn Hoàng Lăng, khuôn mặt toàn nước mũi nước mắt. “Nhưng là ta...”

“Thật là răn ngốc làm cho người ta không buông tay được!”

Hoàng Lăng hàm hồ nói vài câu, bắt lấy hai tay phản kháng của Tiểu Xà tới sau lưng, cúi người hung hăng cắn xuống cái miệng không ngừng huyền ảo, hung hăng hôn này răn ngốc để cho hắn phiền não, làm cho hắn nhớ mong.làm cho hắn động tâm

Nụ hôn kích tình nóng bỏng làm cho nam tử tóc vàng ở một bên sợ choáng váng, kính ở chớp mũi ngay tại chỗ bị chấn động rơi xuống đất, oanh liệt hy sinh vỡ thành n mảnh nhỏ.

Về phần đạo sĩ bên cạnh cửa xe không dám nói một lời nào, còn lại là về mặt hâm mộ vuốt cằm, mang theo tâm tính quan sát thường thức màn nam nam kích hôn này.

Sau khi hôn nồng nhiệt xong, Hoàng Lăng lấy tay chải vuốt tóc đen chạm vai của Tiểu Xà, điểm điểm chớp mũi Tiểu Xà. “Ta không có không cần người, nghĩ lưu lại liền lưu lại đi.”

“Thật sự? Thật sự thật sự?” Tiểu Xà ngửa đầu nhìn Hoàng Lăng.

“Nhưng là người... không phải là nhớ nhà?”

“Cái này...” Tiểu Xà cắn cắn môi, do dự.

Thật là nghĩ quay về Linh Xà động!

Mặc kệ nói như thế nào, chính mình cũng đã ở nơi đó vài trăm năm, làm sao có thể không nhớ?

Nhưng là...

Kể từ khi một nhóm đồng bạn tu luyện thành tiên đi hết, ngay cả sự phụ tối hung hăng nhất mắng chửi người giỏi nhất còn có thể đánh người đều hồi thiên đình, cũng chỉ còn lại một mình cô linh linh oa ở trong động, rất tịch mịch.

Hơn nữa rõ ràng nhiệt độ cơ thể loài rắn rất thấp, nhưng là chỉ cần nhìn đến Linh Xà động trống rỗng, sẽ cảm thấy rất lạnh.

Không giống nơi này, chủ nhân tuy rằng sẽ bắn mũi cậu, sẽ mắng cậu, còn có một đồng đồ kỳ quái mới mẻ, hoàn toàn chưa có xem qua.

Nhưng nơi này luôn luôn ấm áp.

Sẽ không lạnh, sẽ không tịch mịch, càng sẽ không có một mình cậu cô linh linh oa ở trong góc.

Tiểu Xà nhìn khuôn mặt Hoàng Lăng, tiểu tâm dục dục mở miệng: “Chủ nhân, ta thật sự có thểcó thể ở đây sao?”

“Đương nhiên...”

“Không được!”

Hoàng Lăng cùng nam tử tóc vàng đồng thời mở miệng.

Tiểu Xà quay đầu nhìn về phía nam tử tóc vàng, cau mày, khó hiểu nói: “Ồ Ồ, vì sao không được?”

Nam tử tóc vàng sai bước đến, đưa tay túm gáy Tiểu Xà nghĩ đem đồng bạn từ trong ngực Hoàng Lăng kéo ra, lại bị Hoàng Lăng sớm một bước phản ứng, nhanh chóng đem Tiểu Xà dấu ở sau lưng che chở.

Nam tử tóc vàng nhìn hai tay trống không, rất tức giận, cặp mắt màu vàng thiêu đốt hùng hực lửa giận, tay trái đập tại cổ tay phải-

“Cọ!”

Nam tử ngón tay giữa ở tay phải cao cao giơ lên, làm tư thái phi thường có ‘trình độ Quốc Tế’.

“F-K! Người này loại người chết dám đánh chủ ý Tiểu Xà, cho là ta không biết sao? Nói cho người biết, chuyện lão tử nói không được, còn không có một chuyện nào được thông qua!”

“Nga?” Hoàng Lăng nâng cằm cao cao, tuyên bố khiêu khích.

Nam tử tóc vàng vừa nhìn phản ứng này, lửa giận tại chỗ càng nóng hơn, mơ hồ có thể thấy chung quanh hắn toát ra hừng hực ngọn lửa.

Nam tử lăm bằm trong miệng cổ ngữ mà người bên cạnh nghe không hiểu, hai tròng mắt màu vàng căm tức nhìn Hoàng Lăng, mà đạo sĩ vốn đang hoảng sợ ở bên cửa xe vừa thấy trận chiến kinh hoàng này, sợ tới mức chui vào bên trong xe, không dám nhìn tới thảm sự phát sinh kế tiếp.

Tiểu Xà cho tới bây giờ chưa có xem qua bạn cũ phát hỏa lon như vậy, muốn làm phép thuật ngăn cản, nhưng là đạo hạnh của tiểu hồ so với mình cao hơn nhiều, hơn nữa vạn nhất lúc xuất thủ không cẩn thận thương tổn đến chủ nhân...

Nghĩ trái nghĩ phải, nhưng cũng không nghĩ ra phương pháp có thể ngăn cản tiểu hồ, Tiểu Xà gấp đến độ nước mắt lưng tròng, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Trái lại Hoàng Lăng đối mặt với lửa giận ngút trời của tiểu hồ lại rất thoải mái, tay còn thành thoi đáp lễ lại nam tử càng có tư thế “trình độ quốc tế.”

“Người này loại người chết, quân hắn khi gió cái gì thiên quy thiên luật, lão tử ta hôm nay nhất định phải sửa chữa người.”

Hoàng Lăng nhếch lông mày lên, vô cùng lơ đãng: “Vậy thì xem ai chinh ai nào.”

“Xem chiêu!”

Hoàng Lăng huyết sát, hô: “Lai Tây, Attack.” (tấn công =))

Nam tử tóc vàng đang chuẩn bị huy chương nhắm ngay Hoàng Lăng bỏ ra một đạo ngọn lửa, cũng không dự đoán được Hoàng Lăng lại không tránh né, tiếp theo sau khi huyết sát xong, từ trong phòng chạy ra một con chó chần cừ hình thể khổng lồ, chân sau đạp một cái, phi thân đem nam tử tóc vàng đung ngã xuống sân cỏ, răng nanh bén nhọn uy hiếp mười phần dừng ở trên cổ nam tử tóc vàng, sẽ chờ Hoàng Lăng ra lệnh lần nữa, liền đem con mối hung hăng cắn xuống.

“Đề tiện!”

Nam tử tóc vàng bị Lai Tây đặt ở phía dưới, đầu ngón tay run nhè nhẹ, lại như cũ không phục mắng.

Tiểu Xà giật nhẹ áo Hoàng Lăng, đỏ hồng mặt: “Chủ nhân, tiểu hồ hắn không cố ý, người kêu Lai Tây thả hắn được không?”

Hoàng Lăng sinh khí nhu loạn tóc Tiểu Xà, “Người thật là cho ta sẽ thương hại bạn của người? Người này rắn gốc lại không tin chủ nhân? Phạt người hai ngày không được phép ăn đồ ngọt.”

“A?Ồ, chủ nhân....” Tiểu Xà ủy khuất quệt miệng.

Hai ngày không cho phép ăn đồ ngọt? Cuộc sống còn cái gì lạc thú nữa!

Chủ nhân xấu, mỗi lần đều lấy này phạt cậu, xấu xa, ô ô....

“Lai Tây, come!”

Hoàng Lăng một khẩu lệnh, Lai Tây lập tức từ trên người nam tử nhảy ra, trở lại bên chân Hoàng Lăng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nam tử tóc vàng trắng bệch nghiêm mặt, quật cường để lại hai tay phát run của mình, không phục kêu lên: “Tới a, loài người ti bi, có dũng khí phóng ngựa lại đây.”

Tiểu Xà thấy hắn an toàn, chạy tới ôm cổ đồng bạn, bên lau nước mắt bên cười nam tử tóc dài.

“Hò Hò nhĩ hảo gốc nha, Lai Tây là chó, không phải ngựa.”

“Người-“

Đối với đồng bạn một ngàn tuổi này, đều sống lâu như vậy, cư nhiên vẫn là thiếu dây thần kinh như vậy?

Không! Nam tử sâu sắc tỉnh lại, này rắn gốc không phải là thiếu ‘dây’ thần kinh, mà là căn, bản, không, có, não!

Nam tử tóc vàng suy sụp hạ bả vai xuống, tức giận đến mau hư thoát: “Quên đi, người muốn ở lại cứ ở lại, ta mặc kệ người!”

Tiểu Xà vui vẻ cười cười, đột nhiên phát hiện vấn đề quan trọng nhất. “Hò Hò, người như thế nào cũng ở đây?”

Nam tử tùy ý Tiểu Xà thương thức mái tóc dài của mình, nghiêng mắt nhìn Tiểu Xà: “Ta lúc trước đi qua nơi này, phát hiện phòng này có tiên khí, vốn nghĩ tên tài thần kia ở làm công việc, sau lại mới phát hiện hơi thở không đúng, cho nên hôm nay chạy tới nhìn xem, không nghĩ tới thật sự chính là người! Người đâu? Người lại như thế nào chạy tới nơi này?”

“Tài thần? Ông nội lại làm việc gì a?” Tiểu Xà quan tâm hỏi tới.

Tài thần ông nội đối với cậu rất tốt nì!

Mỗi lần chỉ cần gặp phải ông, sẽ cho rất nhiều đồ vật tên là ‘tiền’.

Trước kia là miếng sắt tròn tròn, ở giữa còn có cái lỗ hình tứ phương, tên là ‘đồng tiền’ gì đó, sau lại cùng núi nhỏ giống nhau, tên là ‘nguyên bảo’, trước đó không lâu đổi thành điệt điệt trang giấy, nhẹ nhẹ chỉ cần không cần thận, có có thể bị gió thổi bay, cái kia tên gì nì? A! Tên là ‘tiền mặt’.

Có thứ này, cậu có thể chạy tới chỗ loài người ở, đổi đến thật nhiều thứ ăn ngon gì đó.

Hi, cho nên nói, tài thần ông nội tốt nhất!

“Đài Loan gần nhất mở cái gì ‘vui mừng trúng thưởng’, trước kia một tuần lễ hai ngày mở thưởng, hiện tại khá hào, mỗi ngày mở thưởng, trong lúc này người vui ngất trời, tài thần cũng là một mối đến hôn mê!”

“A, ông nội thật đáng thương nha!”

“Không nói ông già kia nữa, ngươi vẫn là chưa trả lời ta, làm sao tới?”

“Ta à!” Tiểu Xà chỉ chỉ mũi, vừa sờ sờ đầu: “Ta vốn là ở Linh Xà động ngủ đông.”

“Ngủ đông? Ngươi ngủ góc a!” Nam tử kéo cổ họng mắng to. “Ngươi đã là thần tiên, còn ngủ đông cái rắm nữa! Ngươi là heo sao?”

Tiểu Xà bị tập âm làm đau lỗ tai, áp ứng kháng nghị: “Ngươi ta là rắn, không phải là heo a!”

“Ngươi--” Nam tử bị tức đến mắt trợn trắng, suýt chút nữa ngất xỉu.

Tại sau vô số lần hít thở, nam tử rút cuộc áp chế ý niệm muốn bạo đánh Tiểu Xà trong đầu, cố gắng làm cho chính mình tâm bình khí hòa mở miệng: “Như thế nào đến?”

“Chính là người ta vốn ở ngủ đông.”

Tiểu Xà lên nhìn sắc mặt nam tử, vừa thấy tình huống hào, lúc này mới lớn mật nói tiếp, “Sau đó”

“Sau đó?” Nam tử ghen khí chờ đợi câu dưới.

“Sau đó liền tới đây!”

“Phanh!”

Nam tử ngửa cổ về phía sau mới ngã xuống đất, hơi thở mong manh nói: “Quá trình đâu?”

“Quá trình?” Tiểu Xà ngượng ngừng lẽ lười, “Ngươi ta đang ngủ, không biết.”

Nam tử hết hy vọng nhắm lại hai mắt.

Ngất nột!

Hại hấn lo lắng muốn chết, kết quả rắn ngọc này cư nhiên ngủ như chết, cho nên mới dễ dàng bị loài người bắt được, hại hấn nghĩ nhân vật lợi hại ở phương nào.

Đáng xấu hổ a!

Đường đường là một tiên nhân mà lại có cái đức hạnh này, trách không được Tiểu Xà mỗi lần hỏi thiên đình, Ngọc đế đều cầu xin hấn không cản trở về nhanh như vậy, sợ là lo lắng mình trúng gió học máu thần kinh não thác loạn đi!

Nam tử tóc vàng giãy dụa từ trên mặt đất bò dậy, về mặt trắng sị đoạn cổ tay khẳng khái hy sinh bộ dáng bi tráng, “Sau lại đâu? Ngươi lại như thế nào chạy tới nhà người chết này?”

Tiểu Xà trào trào đầu, ngây ngô cười. “Đó là bởi vì, người ta bị bán đến chỗ bán súp rắn, thiếu chút nữa mất mạng nha! Hoàn hảo chủ nhân mua ta, cứu ta một mạng nha!”

“Hắc hắc hắc--” Nam tử tóc vàng kéo khoe miệng, không có lực cũng theo ngây ngô cười.

Ngẫm lại trước kia có bao nhiêu loài người mơ ước thần tiên đến huyết nhục, liền vì có thể giành được công hiệu trường sinh bất lão, này ngu ngốc khen ngược, ngốc đến bị đưa đi làm súp rắn.

Ồ...muốn...khóc quá a!

Còn tưởng rằng rắn ngọc này qua mấy trăm năm có thể dài điểm trí tuệ, thật sự là đánh giá cao cậu, ô..... chính mình còn muốn tại vị trí “bà vú” ở bao lâu a?

Nhưng là... muốn hấn phóng Ngốc Ngốc một người ở nhân gian trùng trùng nguy cơ như vậy, hấn lo lắng a!

Đợi chút!

Nam tử tóc vàng dùng sức quay đầu, hai tròng mắt màu vàng không có hảo ý đánh giá Hoàng Lăng.

Hắc, đây không phải có sẵn một người làm ‘bà vú’ sao?

Mặc dù để Ngốc Ngốc lưu lại bên cạnh loại người chết này, tuyệt đối, nhất định, sẽ phát sinh ra chuyện nào đó, bất quá người này thoạt nhìn rất yêu thương Ngốc Ngốc.

Nói không chừng... còn có thể cho Ngốc Ngốc hạnh phúc.

Có muốn hay không đánh cược một chút?

Nam tử tóc vàng nâng cằm lên lâm vào trầm tư, ngay cả Tiểu Xà liễu mạng kéo tóc hấn cũng không phát hiện.

“Hò Hò, hò, hò! Ngươi đang nghĩ cái gì nữa? Uy uy uy!”

“Ngươi!” Nam tử thái độ lớn lối chỉ vào Hoàng Lăng. “Loại người chết, ta đang gọi ngươi a!”

Hoàng Lăng về mặt gian trá giờ lên tươi cười: “Ta đáp ứng, nhưng không bảo đảm.”

“Dạ!” Nam tử sợ hết hồn, chợt dạ hỏi: “Ngươi... ngươi biết ta đang nói cái gì?”

“Ngươi nghĩ ta đáp ứng chiếu cố ngu ngốc này, nhưng muốn bảo đảm không đụng cậu ấy, đúng không?”

Dựa vào! Loại người chết này rất thông minh đi!

Cư nhiên ngay cả hấn suy nghĩ cái gì cũng biết, hắc, không tệ lắm.

Có nhân vật lợi hại như vậy tiếp nhận chức bà vú, vậy hấn có thể yên tâm.

Nam tử vung vẩy một đầu tóc vàng, nâng lên mắt kính chỉ còn gọng kính bọ rơi vờ trên mặt đất, phui bụi đất trên mắt kính.

“Quên đi! Ngươi nguyện ý chiếu cố là tốt rồi, dù sao muốn ngươi bảo đảm cũng vô dụng. Tóm lại không cho phép Tiểu Xà bị người khác khi dễ, bằng không ta không thể không chém ngươi, nghe được không?”

Tiểu Xà đầu đầy mê hoặc, không là đầu đầy sương mù.

Tóm lại cậu hoàn toàn không rõ hai người kia đang nói cái gì.

Tiểu Xà vầy vẩy đầu chóng mặt, buồn bực: “Các ngươi rốt cục đang nói cái gì a?”

Nam tử tóc vàng đi tới, hai tay bóp gương mặt Tiểu Xà, dùng sức kéo ra hai bên, kéo đến Tiểu Xà ai ai kêu đau.

“Ngốc Ngốc, ngươi nghĩ lưu liên lưu lại đi! Chờ ngày nào đó ngươi trở về Linh Xà động, ta lại đến dẫn ngươi trở về.

“Ô... mặt của ta, Đau! Hò Hò, ngươi buông tay, ô...”

Nam tử buông tay chà đập mặt Tiểu Xà ra, không yên tâm lại hỏi: “Triệu hoán thuật ngươi còn nhớ sao? Đừng nói với ta là ngươi lại quên.”

Tiểu Xà xoa xoa gương mặt bị đau, đọc lên một chuỗi chú ngữ: “Người ta mới không quên đâu!”

Nam tử lúc này mới vừa lòng từ trong áo da lấy ra cái bóp LV, lấy ra tấm danh thiếp nhắm ngay Hoàng Lăng bắn đi.

Tấm thiếp mỏng manh không bay xuống mặt đất. ngược lại thẳng tắp bay về phía Hoàng Lăng.

Tình huống kia, cùng cảnh tượng Lưu Đức Hoa đánh bạc cầm bài pu – khơ đánh bay bại hoại không kém bao nhiêu đâu!

Hoàng Lăng đưa tay bắt được tấm thiếp bay về phía mình, sau khi cúi đầu nhìn nội dung trên đó, liền thu vào túi áo sơ mi trước ngực.

“Này, loài người lão huynh, ngươi nếu như ngày nào đó muốn ‘khí dưỡng’ này con rắn ngọc, nhớ nói cho ta biết, bản suất ca sẽ đến xử lý đại vật vứt đi này.

Tiểu Xà mặc dù không biết ‘đại vật vút đi’ là có ý gì, nhưng là biết tuyệt đối không phải lời khen cậu, giận đến cong môi lên, kiên quyết kéo nam tử tới bên cửa xe.

“Đi mau đi mau, không nên khi dễ chủ nhân.”

“Hào hảo hảo, người đừng kéo có được hay không, ta có chân tự đi được.”

Nam tử tóc vàng mở cửa xe chui vào ghế lái, khởi động máy, vẫn có chút lo lắng nhìn Tiểu Xà, nhỏ xuống vài sợi tóc vàng vòng quanh ngón áp út Tiểu Xà làm thành cái nơ, niệm chú, sợi tóc vốn là cột trên tay Tiểu Xà liền biến mất.

“Nếu có việc, sợi tóc này sẽ dẫn người tìm được ta.”

Tiểu Xà động động ngón áp út, gật gật đầu, đáp: “Nha, biết rồi!”

“Ta đi đây, hôm nào rảnh rồi lại tới thăm người, bye.”

“Bye?” Tiểu Xà nghi hoặc nhắc lại.

“Chính là tạm biệt, cùng cáo lui ý tứ giống nhau. Sau, cầu xin người học một chút ngôn ngữ hiện đại được không? Như vậy ta rất khó câu thông nha!”

“Nhưng là... người ta không biết.”

“Tìm chủ nhân người học đi!”

Vừa nói xong, nam tử lập tức lái xe rời đi, trước khi đi vẫn không quên vung tay lên, cái cổ sắt đáng thương nằm ở trên mặt đất, liền trở lại như cũ, hoàn hảo như lúc ban đầu, một chút hư tổn cũng không có,

“Đã muộn! Đi ngủ đi, sáng mai còn phải đến công ty với ta.”

Tiểu Xà đỏ hồng mặt oa tại trong ngực Hoàng Lăng, nhỏ tiếng nói: “Ta cùng Hồ Hồ, còn có thể lại gặp mặt, có đúng hay không?”

“Đó là đương nhiên, các người không phải bạn tốt nhất sao?”

“Vậy hấn... nhìn rất khá đúng hay không?”

“Không sai, bất quá... nếu người không đi ngủ cho ta, tốt nhất là chuẩn bị tâm tư tâm một tháng không thể ăn đồ ngọt.”

“Oa!”

Tiểu Xà vừa nghe, lập tức tránh ra hai tay Hoàng Lăng, cũng bắt chước sợ Lai Tây, liền lăn một vòng lúi vào lầu hai phòng ngủ, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Hoàng Lăng ở phía sau không nể mặt cất tiếng cười to, dắt Lai Tây vào ổ, vẫn không quên đem xích cài vào, bằng không để cho Lai Tây vào phòng, làm cho Tiểu Xà lại náo cả đêm, bảo đảm đêm mai mang hai quầng mắt gấu mèo đi làm.

Hoàng Lăng đi ở phía sau, mỉm cười mắng câu: “Đứa ngốc!”

Tâm, từng giọt từng giọt lâm vào lưới tình yêu.

Này tấm lưới, cũng là một tên ngốc rắc rối vô tâm tên là Tiểu Xà, chỉ có chính mình đi vào.

Hoàng Lăng trên mặt, khó được lộ ra sầu khổ.

Muốn tới khi nào, Tiểu Xà của hấn, mới có thể hiểu được tâm ý của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tiểu Xà ngơ ngác nhìn chằm chằm màn ảnh TV, đầu ngón tay lướt qua đôi môi nhỏ bé, lầm bầm nói: "Nguyên lai.....Đây tên là 『 hôn 』!"

Trên màn ảnh nam nữ cổ trang đang thâm tình liếc mắt nhìn nhau, đôi môi nhẹ nhàng tới gần nhau mà tiếp xúc, hình ảnh duy mỹ lưu tiết kèm theo nhĩ hồ

kéo tấu thê mỹ.

Thì ra là. Chủ nhân lúc trước đối với cậu làm tên là "hôn".

Tiểu Xà đưa tay đặt ở vị trí trái tim đang nhảy lên, nghiêng đầu nghi ngờ.

Nhưng là...

Tại sao ngực lại phóc phóc cuồng loạn?

Có một loại cảm giác ngọt ngào?

Chủ nhân rất tốt, chẳng những không có bắt cậu vứt bỏ cậu, không có kinh sợ tránh né cậu, còn tiếp nhận cậu một chút biến thành rắn một chút biến thành người quái này nọ, liền đối đãi cậu như người bình thường.

Nhưng là. Nên nói như thế nào đây?

Chủ nhân cho mình cảm giác, không giống sư phụ, không giống Hồ Hồ, dĩ nhiên cũng không giống đồng loại, lại càng không giống như chúng tiên ở thiên giới.

Mà là một loại, rất đặc biệt rất đặc biệt tồn tại, có không nhận được nhớ Hoàng Lăng, nghĩ đến tại bên cạnh hắn làm nũng.

Nghe tim đập bùm bùm, cảm thụ được nhiệt độ trên người chủ nhân làm người ta quyến luyến, sờ sờ cánh tay rắn chắc cùng lồng ngực (Tiểu Xà a, bé như thế là ăn đậu hủ Lăng ca a~)

Tiểu Xà phiền muộn vung vẩy đầu, "Đáng ghét, nghĩ không ra, nghĩ không ra, hảo phiền."

Hoàng Lăng từ lầu hai đi xuống, liền nhìn thấy Tiểu Xà ngây ngốc đối với màn ảnh TV ngẩn người, kể từ khi dạy Tiểu Xà đồ điện gia dụng sau, cậu liền đối với TV có các loại hình ảnh chạy ra cùng âm thanh hứng thú thật lớn, trình độ mê muội, cơ hồ thành trong miệng người khác "TV nhi đồng"

Chỉ bất quá, nhà mình vị "nhi đồng" này chẳng những là con rắn vàng tu luyện thành tiên, hơn nữa còn có một ngàn "Tuổi"

"Này! PDA của ta ở đâu?" (hình như là một loại điện thoại a~ ta cũng chả biết nữa =))

"Gi?" Tiểu Xà từ trạng thái du hồn chuyển sang thức tỉnh, "Nha, thí thí của ngươi a, chờ một chút, ta tìm xem đã!"

Hoàng Lăng cau mày, "Vật kia tên là PDA, ta xin ngươi nhớ lâu một chút có được hay không?"

"Nghe còn không phải là cũng giống nhau?"

Tiểu Xà khó nhin không được phát phát tay, tiếp theo đầu ngón tay vừa chuyển, trong nháy mắt lòng bàn tay xuất hiện ra PDA mà Hoàng Lăng tìm hồi lâu không được.

"Cám ơn."

"Ừ...." Tiểu Xà tùy tiện ứng thanh, tầm mắt lại trở xuống màn ảnh, tiếp tục đối với TV ngây người.

Hoàng Lăng cau mày nhìn bóng lưng trên ghế sofa, nghĩ không ra vì sao Tiểu Xà mấy ngày nay luôn ngẩn người?

Ngoài cửa vang lên tiếng xe hơi, xem đồng hồ đeo tay một chút thời gian cùng người ước hẹn đã tới, hướng về phía lưng Tiểu Xà nói mấy câu, giọng điệu trả lời của cậu vẫn hữu khí vô lực như cũ.

Hoàng Lăng đem cửa khóa vào, đi về phía người lái xe đang chờ xã giao mấy câu, trước khi lên xe có chút bận tâm quay đầu lại.

Trở lại sẽ giải quyết đi!

Hai ngày sau –

Quân Thiên trong phòng tổng giám đốc, Hoàng Lăng không yên lòng lật xem thư ký đưa bản thiết kế xin chi thị, lực chú ý toàn bộ tập trung tại than ảnh đang ngồi xếp bằng ở gần cửa sổ.

Cũng không biết tiểu ngu ngốc này phát ngốc cái gì?

Ước chừng một tuần lễ đều ở cái dạng du hồn này, chẳng những không có âm ỉ muốn ra ngoài chơi, không có âm ỉ muốn xem TV, ngay cả đồ ngọt có lực hấp dẫn nhất với Tiểu Xà cũng không thấy vật nhỏ ánh mắt phát sáng cùng đối với mỹ vị nhỏ nước miếng.

Hơn nữa chỉ cần ánh mắt đối diện mình, liền nhanh chóng quay đầu ra.

Hại hấn bỏ qua giờ nghỉ ngơi tự mình xếp hàng ba tiếng đồng hồ mới mua được bánh ngọt, toàn bộ cho Tiểu Xà về mặt thực không biết vị nhét vào trong miệng, cũng không biết rắn ngốc này rốt cuộc có ăn ra mùi vị gì không?

Tình huống như thế cho tới hôm nay, tựa hồ đạt đến đỉnh ngọn núi, Tiểu Xà không những ngăn người, còn vừa lắc đầu vừa than thở, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn bị cật nặn ra nếp nhăn.

Hoàng Lăng rốt cuộc chịu không được bộ dạng âm dương quái khí liên tiếp mấy ngày của Tiểu Xà, đẩy ra cái ghế từ sau bàn công tác đi tới sau lưng Tiểu Xà.

"Tiểu Xà người..."

"Khẩu Khẩu" tiếng gõ cửa đồng thời vang lên.

"Đi vào."

Thư ký đẩy cửa đi vào, "Tổng giám đốc, đại sảnh có vị nam sĩ muốn tìm tiểu thiếu gia."

"Nam sĩ?"

Thư ký gạt đầu, lấy tay tại trên đầu mình khoa tay múa chân nói: "Đại khái cao như vậy, tóc vàng, còn mang kính đen."

Hoàng Lăng nhíu mày, nhớ tới khách không mời mà đến xuất hiện ở nhà mình mấy ngày trước, đang chuẩn bị xoay người lay tỉnh Tiểu Xà còn tại trạng thái du hồn, nào biết Tiểu Xà sớm một bước xoát một cái đứng dậy, hưng phấn mà mở to hai mắt, liên thanh tạm biệt cũng không nói, liền hướng thang máy chạy đi.

Thư Ký bị động tác đột nhiên của Tiểu Xà làm cho giật mình sửng sốt, nhưng ngay sau đó hoàn hồn, "Còn một vị tiểu thư khác là tới tìm tổng giám đốc ngài."

Nhìn kia bóng lưng hỏa tốc biến mất ở tầm mắt, Hoàng Lăng thật không phải tư vị mở miệng: "Là ai?"

"Vị tiểu thư kia nói cô ấy họ Ngô, tên là Ngô Thiên Nghi."

Hoàng Lăng lúc này mới đem tầm mắt chuyển qua trên mặt thư ký, có chút kinh ngạc hỏi: "Cô ta nói... Thiên Nghi?"

Viên Sơn khách sạn lớn-

Nam tử tóc vàng mắt tròn thật lớn, lớn đến hai tới trình độ cơ hồ sắp lòi ra, miệng cũng không có chút hình tượng mở rộng ra, cảm cơ hồ muốn rớt xuống trên bàn.

Ngay cả mắt kính hàng hiệt cũng sớm từ trên mặt hắn trượt xuống, chỉ còn lại một cái khung còn miễn cưỡng giắt ở sau vành tai.

"Kháo! Người từ trại dân tị nạn ở Châu Phi nhập cư trái phép tới a?" Rốt cục, nam tử thu hồi cảm đang muốn rớt xuống, mắng lời thô tục.

"Hấp hấp hô hô?"

"Cái gì hấp a hô a lão tử nghe không hiểu, đem đồ trong miệng nuốt vào rồi nói. Nhĩ hảo tồi như vậy cũng là tiên, có chút trình độ có được hay không a?"

"Y y a a....."

"Cầm cái miệng đang ăn của người, nếu không ta cho phục vụ tới đem cái khay toàn bộ lui xuống."

"Ngô...." Tiểu Xà giờ hai tay vung loạn lên, liều chết bảo vệ cái khay xếp thành từng núi thức ăn trước mặt.

Cảm giác khách nhân ở mấy bàn bên cạnh đều giật mình ánh mắt hướng bên này nhìn đánh giá, tóc vàng nam tử kêu rên ra tiếng, lúng túng lấy kính che mặt của mình, rất muốn cứ như vậy len lén đổi sang bàn khác, chết cũng không muốn thừa nhận mình cùng người trước mặt này rất quen thuộc.

Cũng không phải nam tử tóc vàng là băng hữu mà không nghĩa khí.

Chỉ bất quá.

Ở bên trong phòng ăn khách sạn năm sao cao cấp, có một 'băng hữu' đem bảy tám khay toàn bộ chồng thành núi thức ăn, hơn nữa tướng ăn không phải khó coi bình thường, đổi lại là người, loại băng hữu này. người có nhận biết hay không?

"Ồ.... .." Nam tử tóc vàng che mặt kêu rên.

Kính nhò, ngàn vạn đừng cho Paparazzi chụp đến, hấn nhưng là diễn viên thần tượng thứ nhất nam nhân vật chính nha!

Nếu là cho mọi người biết hấn đường đường đại suất ca, để người biết hấn cùng người tướng ăn khó coi này ở cùng, hấn có thể trực tiếp đào động chui.

Ồ.

Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, còn có cái gì Đông Hải Long Vương Tam thái tử, Quan công mụ tổ thổ địa công.

Quần hần khi gió cái gì thần tiên ma quỷ kính nhờ phù hộ xuống, coi như là chiếu cố 'đồng nghiệp', đừng cho đám paparazzi chụp đến a!

Làm ơn làm ơn làm ơn!!

Hai giờ sau, Tiểu Xà rút cục chiến đấu hăng hái xong n khay núi thức ăn kia, cầm lên nước trái cây mãnh liệt rót. thỏa mãn đánh cái cách.

Nam tử tóc vàng liễu mạng dùng tóc che kín mặt, để ngửa mình bị khách nhân nhận ra hần là đại suất ca, nghe rằng trọn mắt dè dặt tiếng nói hướng về phía Tiểu Xà cả giận nói: "Chủ nhân nhà ngươi ngược đãi động vật a? Chẳng lẽ hần cũng không cho ngươi đồ ăn?"

Tiểu Xà vừa nghe, giận đến nghiến răng nghiến lợi. "Mới không có liêt, chủ nhân rất tốt, ngươi đừng luôn nói xấu hần, nếu không ta không để ý đến ngươi nữa!"

Vậy ngươi làm sao đối thành phó đức hạnh này?"

"Đó là bởi vì, bởi vì. Ừ. Bởi vì."

Không biết tại làm sao, Tiểu Xà lại đỏ mặt, ấp úng thật lâu cũng không nói được thành câu.

Nam tử tóc vàng mắt tròn trắng, rút tờ giấy trên bàn muốn trả tiền rồi đi. "Ngươi không nói coi như xong, lão tử mới không rảnh cùng ngươi ở chỗ này bởi vì bởi vì bởi vì mãi!"

"Hò hò, chủ nhân hần. Hần hôn ta."

"Oh."

Phản ứng bình thản làm cho Tiểu Xà trừng lớn mắt, hướng về phía nam tử đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần. "Ta nói – chủ nhân hần hôn ta nha!"

Nam tử lơ đãng bưng lên ly nước uống, "Ta không phải là trả lời ngươi một tiếng 'nha' đó sao? Ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

"Hò hò, ta nói chính là 『 chủ nhân hần hôn ta 』 nha!"

"Ngươi có phiền hay không a? Lão Tử lỗ tai lại không điếc, ngươi nếu dám nói lại lần thứ tư liền đọi lão tử đánh đi."

"Ngươi không cảm thấy kỳ quái? Không kinh ngạc? Không phản đối?"

"Ta sao lại cảm thấy kỳ quái? Muốn kinh ngạc? Muốn phản đối?"

"Bởi vì...." Bởi vì chủ nhân hần hôn ta mà!

Tiểu Xà rụt lại bả vai, mới nói hai chữ, bởi vì sợ bị đánh, cho nên liền đem lời sau tự động cách âm

"Bản đại tiên đã sớm nhìn ra chủ nhân nhà ngươi đối với ngươi có ý tứ, cho nên ban đầu lão tử mới cố gắng đem ngươi mang đi, ai kêu ngươi không nghe?"

"Cái gì gọi là 『 có ý tứ 』? Chủ nhân hần đối với ta có ý gì?"

"Đại khái là hần thích ngươi đi?"

Nam tử chống cằm, thận trọng mở miệng: "Ừ, có thể không chỉ là thích, loại người chết kia nói không chừng là yêu ngươi."

"Yêu?"

Lại là cái đồ gì cậu không hiểu?

Yêu là cái gì?

Cái gì là yêu?

Tiểu Xà sợ hãi nhìn nam tử tóc vàng. "Hò hò, yêu, là cái gì?"

Nam tử chân mày nhăn lại, trầm tư một hồi lâu sau, thờ dãi nói: "Ta cũng không biết."

"Cái gì? Lại có đồ mà Hò Hò không biết? Tiểu Xà kinh ngạc.

Hồ hồ thông minh như vậy, tiên pháp cũng là vừa học liền biết, là trong tất cả các động vật tu luyện thành tiên nhanh nhất.

Thông minh như Hồ Hồ, lại.....không biết yêu là cái gì?

Nam tử trừng mắt nhìn Tiểu Xà, "Nói nhảm, đừng quên nguyên thân của ta là động vật, đâu biết cái gì là yêu hay không yêu? Huống chi lúc tu tiên các sư phụ nghiêm cấm đụng chạm vào tình yêu, nói cái gì sẽ tự hủy đạo hạnh. Cho nên làm sao ta biết a?"

"Cũng đúng."

Nhưng là, như vậy cậu muốn hỏi người nào a?

Hảo phiền hảo phiền hảo phiền, cũng không biết đến tột cùng mình phiền cái gì, cho nên mới càng phiền a!"

"Nhưng là....." Tiểu Xà đảo cái đầu mảnh liệt dao động, "Người ta nghĩ không ra, hảo phiền."

Nam tử nhìn Tiểu Xà bộ dáng đơn thuần, buột miệng cười: "Dù sao ngươi chờ cấp người chết loại kia bác ăn sống đi."

Tiểu Xà vung đầu, hừ một tiếng, "Hừ! Chủ nhân đối với Tiểu Xà tốt nhất, mới không ăn ta đâu!"

"Đàn gây tai trâu." Nam tử tóc vàng hai má trều trều, bực mình nói.

Le lưỡi, Tiểu Xà cãi lại: "Người ta là rắn, không phải trâu. Liệt liệt liệt."

Nam tử mặt tối sầm, nhanh chóng quơ lấy tờ giấy trên bàn cùng đồng bạn không có não, liền lôi kéo rời khách sạn, tiếp theo bằng tốc độ nhanh nhất đem Tiểu Xà mang về Quần Thiên ném cho Hoàng Lăng, bằng không cho dù mình có ngàn năm tu hành, cũng sẽ cho ngu ngốc này làm cho tức chết ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hoàng Lăng về mặt quái dị mà đem đầu hướng phía trái đi đi, nghiêng mắt nhìn thủ phạm cả người từ trên xuống dưới lộ ra cổ quái.

Cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Vừa mới bắt đầu là ngăn người du hồn, kể từ khi cùng nam tử tóc vàng rắm thui kia bỗng nhiên chạy đi ăn cơm trưa sau, Tiểu Xà lại bắt đầu nhìn mình chăm chăm mảnh liệt nhìn, cũng không biết cậu rốt cuộc ở nhìn cái gì?

Vốn đang cho là ảo giác, sau mấy lần quay đầu lại đều nhìn thấy Tiểu Xà hai mắt toàn bộ chăm chú vào trên người mình, người đàn độn nữa cũng biết Tiểu Xà căn bản là đang nhìn hắn.

Cái gì gọi là 'con ếch bị rắn nhìn thẳng' dùng những lời này hình dung cảm thụ của Hoàng Lăng giờ phút này quả thực là bất quá, hơn nữa nhìn mình chăm chú, Tiểu Xà thật đúng là không suy giảm.

Hỏi thủ phạm kia rốt cuộc là đang nhìn cái gì cũng không trả lời, đều chỉ là đáng vẻ cười khúc khích một mình, nụ cười khả ái mê người làm cho Hoàng Lăng mỗi lần trong lòng đều giật mình, mỗi lần đều phải xài thời gian ngắn mới có thể từ trong tươi cười kia phục hồi tinh thần nghiêm túc lại, làm hại nhân viên dưới quyền cho là Hoàng Lăng thân thể không thoải mái, mới đưa đến hiệu suất công việc chậm lại, thế nào hiểu được là cái người kia gây ra.

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung động, Hoàng Lăng cầm lấy điện thoại di động để bên tai ấn nút trò chuyện. Đầu điện thoại bên kia truyền đến thanh âm ôn nhu của cô gái. (Hoàng đại tổng giám đốc, là ta, Thiên Nghi.)

"Có việc?"

Cô gái cười khẽ, (bạn gái chia tay rồi thì không thể có chuyện tìm người sao?)

Hoàng Lăng cười lắc đầu, "Người biết ta không phải là ý tứ này."

(nói giỡn với người thôi, người hiện ở phòng làm việc sao? Hay là ở chỗ khác?)

"Ở phòng làm việc, như thế nào?"

(kính nhò, chớ cùng ta nói người đã quên hôm nay là sinh nhật của mình.)

Hoàng Lăng liếc nhìn ngày ở lịch làm việc trên bàn, bật cười, "Ta thật đã quên, người gọi điện thoại, sẽ không chỉ hạo tâm nhắc đến ngày sinh nhật của ta đi?"

(người cho rằng ta rất rảnh rồi sao? Ta là thay thế các công ty đưa bản thiết kế tới cho người, trên đường nhớ tới vừa lúc hôm nay là sinh nhật người, liền thuận tay mua bánh gato trùng mừng sinh nhật người.)

Hoàng Lăng vừa sửa sang lại trong tay tư liệu vừa cười, "Bánh ngọt? Hạo tâm như vậy."

(không nói nữa, ta đã đến lâu dưới cửa công ty người rồi, đợi lát nữa gặp, bye.)

Hoàng Lăng để điện thoại xuống, Tiểu Xà không biết lúc nào đã chuyển qua bên cạnh bàn làm việc, mở to hai mắt hưng phấn là kéo tay áo của hắn. "Lăng Lăng, có bánh ngọt sao?"

Hoàng Lăng bán mũi Tiểu Xà, đưa tới Tiểu Xà nhăn mặt cau mày kháng nghị. "Đúng! Đợi chút có người mang bánh ngọt tới."

"Vì sao?"

"Bởi vì hôm nay là sinh nhật của ta."

"Sinh nhật? Lăng Lăng sinh nhật?"

Tiểu Xà vui vẻ nhảy lên, "Kia Tiểu Xà cũng muốn tặng quà cho người có đúng hay không? Trên TV cũng diễn như vậy, Lăng Lăng muốn cái gì, Tiểu Xà có thể biến cho người đó!"

Hoàng Lăng cười nhìn Tiểu Xà vừa trở lại hoạt bát, đang mở miệng muốn nói, thì truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Theo cánh cửa bị mở ra, một cô gái mỹ lệ mặc một bộ đồ chỉnh tề một tay cầm một hộp quà tinh mỹ, dưới nách còn kẹp lấy túi giấy, thấy bên trong trừ bỏ ngoài Hoàng Lăng còn nhiều thêm một vị khả ái tuần tú, nhìn qua bất quá mười năm, sáu tuổi.

Cô gái giẫm giày cao gót đi về phía bàn làm việc của Hoàng Lăng, tiếp theo không chút khách khí đặt mông ngồi lên bàn, hộp quà trên tay cùng túi giấy ném trên mặt bàn, nắm cả vật Hoàng Lăng đưa cả người kéo hướng mình, cúi đầu cho Hoàng Lăng một nụ hôn nóng bỏng.

Một bên, Tiểu Xà vốn như một tên trộm nghĩ thừa dịp Hoàng Lăng không chú ý, len lén đem hộp bánh ngọt mùi thơm ngào ngạt sờ qua, còn chưa kịp động thủ, đã nhìn thấy cô gái không biết kia miệng đối miệng hôn hít lấy Hoàng Lăng.

Hôn...

Không phải đối với người trong lòng mới có thể làm sao?

Chủ nhân tại sao lại hôn cô ta?

Chủ nhân thích cô ta sao?

Nhưng là.....Chủ nhân không phải là hôn Tiểu Xà, thích Tiểu Xà, thì tại sao còn có thể hôn người khác? Đi thích người khác?

Nghĩ không ra vấn đề, tìm không rõ suy nghĩ, tất cả ở trong đầu Tiểu Xà loạn lên.

Ôm đầu dùng sức lắc, nhưng làm sao cũng không quăng ra được những ý niệm đáng ghét trong đầu.

Ngực hạo buồn, hạo chìm, không thoải mái, vô cùng không thoải mái.... ..

"Cậu ấy..... có khỏe không?"

Cô gái buông môi Hoàng Lăng ra, thấy tiểu nam sinh kia vẻ mặt thống khổ mãnh liệt lắc đầu, lo lắng hỏi.

Hoàng Lăng nhìn Tiểu Xà, nhớ tới phản ứng kỳ quái mấy ngày qua, đột nhiên nghĩ thông suốt tiểu ngu ngốc rốt cuộc đang làm gì.

Còn tưởng rằng, Xà đại tiên thiếu dây thần kinh cả đời cũng sẽ không yêu hắn người phạm này.

Nhưng thì ra, Tiểu Xà, cũng đã yêu mình.

Cho nên mới nhìn phim lãng mạn trong TV ngẩn người, cho nên mới không dám nhìn thẳng mình, cho nên mới chăm chú vào nhất của nhất động của mình, cho nên mới thấy cảnh tượng này.....không thoải mái.

"Thiên Nghi.....trước tiên cô có thể rời đi sao? Phần tài liệu này hôm nào ta sẽ cặn kẽ thảo luận được không?"

Ngô Thiên Nghi trừng mắt nhìn hai người trong văn phòng, nữ cường nhân tung hoành thương trường này làm sao lại không rõ đến tột cùng phát sinh chuyện gì?

Cô thức thời cười cười, "OK, ta chờ điện thoại của người."

Nói xong ưu nhã giẫm giày cao gót rời đi, thuận tay đem cửa phòng làm việc đóng kín.

Chờ sau khi Ngô Thiên Nghi đi, Hoàng Lăng rời bàn làm việc đi tới trước mặt Tiểu Xà.

"An tĩnh như vậy, một chút cũng không giống người!"

"." Tiểu Xà như cũ không nói lời nào, yên lặng cúi đầu.

Vươn tay, ngón tay nâng cằm Tiểu Xà lên, đem khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé nâng lên, chỉ thấy Tiểu Xà hai mắt to đong đầy nước mắt, một cái chớp mắt, hai hàng nước mắt liền ở trên mặt lăn xuống.

"Tại sao khóc?" Hoàng Lăng lấy tay lau đi giọt nước mắt trên mặt Tiểu Xà, thở dài than thở, quan tâm hỏi.

Cẩn môi, Tiểu Xà hốc mắt hồng hồng, tràn đầy nghi ngờ mở miệng: "Khóc? Người ta không khóc."

"Nói xảo!"

Hoàng Lăng dùng đầu ngón tay dính giọt nước mắt trên mặt của Tiểu Xà, giơ lên phía trước ánh mắt của cậu, vừa bức mình vừa buồn cười nhẹ nói:

"Nước mắt nước mũi đều chảy đầy mặt, còn nói không có khóc, rần ngốc!"

Tiểu Xà mị mắt nhìn, liếm đi giọt nước mắt, nghiêng đầu cau mày: Đều mặn, không dễ ăn.... .."

Hoàng Lăng trắng mắt một cái, sờ sờ đầu Tiểu Xà, "Thấy bánh ngọt người thích nhất không phải hẳn là vui vẻ sao? Làm sao lại khóc?"

Tiểu Xà đem tầm mắt di chuyển xuống, nhìn cái bánh ngọt kia, bẹp miệng: "Không ngon, này bánh ngọt không ngon."

"Người đều chưa ăn, làm sao biết được không ngon?"

"Người ta chính là biết không ăn ngon."

Tiểu Xà đem bánh ngọt ở trước mặt dùng sức đẩy ra, cúi đầu buồn buồn nói: "Vốn là bánh ngọt mùi vị rất hương rất ngọt, nhưng là bây giờ mùi vị này làm cho người ta không thoải mái."

"Không thoải mái?" Hoàng Lăng vuốt trán Tiểu Xà, nhăn mày. "Không có nóng a?"

Tiểu Xà bĩu môi, gạt tay Hoàng Lăng đang đặt ở cái trán xuống, đổi thành đặt ở ngực của mình, nước mắt lưng tròng nói:

"Nơi này. Nơi này không thoải mái, trầm trầm, khó chịu, thật giống như có đồ vật gì đó đặt ở bên này. Chủ nhân, người ta có phải hay không bệnh rất nghiêm trọng? Có thể hay không chết a? Không, không đúng! Sư phụ nói, thành tiên sẽ không phải chết, nhưng là nơi này hảo buồn bức, ô.
Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ô."

Hoàng Lăng di chuyển đề tài, "Không phải mới vừa có người nói, muốn đưa quà sinh nhật cho ta sao?"

Tiểu Xà lau đi nước mắt, gạt đầu, "Vô luận chủ nhân muốn như thế nào, Tiểu Xà cũng sẽ đưa cho người."

"Vậy thì. Nhắm mắt lại."

Tiểu Xà mặc dù không biết Hoàng Lăng muốn làm gì, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Một giây sau, trên môi liền có đồ ấm áp, còn có đồ mềm nhũn tiến vào trong miệng, di tới di lui hảo kỳ quái.

Tiểu Xà tò mò mở mắt ra, kinh ngạc nhìn khuôn mặt Hoàng Lăng khoảng cách dán tại gần chớp mũi mình, liền giống như người đàn bà kia đối với chủ nhân làm giống nhau, miệng hàm chứa môi của mình.

Đây là....hôn?

Chủ nhân hôn cậu?

"Không- chán ghét-"

Tiểu Xà dùng sức đẩy Hoàng Lăng, trên mặt tràn đầy kinh hoàng cùng chán ghét, giống như nhìn thấy đồ cực kỳ kinh khủng gì đó, hừ một cái liền biến

trở về nguyên hình.

Con rắn vàng không kích động tránh né tay Hoàng Lăng đưa tới, đuôi rắn vung ở trong phòng làm việc, lật ngã cái bàn, phá hủy tủ thủy tinh, liều mạng mà nghĩ muốn chạy trốn.

Hoàng Lăng nhìn Tiểu Xà hoảng sợ cực độ mà biến trở về nguyên hình, vài lần muốn nhích tới gần, lại bị đuôi rắn không ngừng công kích, không thể làm gì khác hơn là thối lui đến góc, lưng dán tường, lo lắng nói: "Ngoan, Tiểu Xà đừng sợ, tới đây...."

"Tê tê! !" Con rắn vàng lộ ra bén nhọn bạch nha đe dọa, thân rắn đứng lên phân nửa cánh cáo.

"Ngoan, ta sẽ không thương hại ngươi. A!"

Hoàng Lăng không cách nào hiểu Tiểu Xà vì sao phản ứng kịch liệt như thế, vẫn cùng bình thường giống nhau, từng bước đi tới, nhưng không ngờ con rắn vàng hẳn là đột nhiên cúi xuống thân rắn, hung hăng cắn lấy cổ Hoàng Lăng, hai hàng bạch nha bén nhọn đâm vào da thật sâu, mạch máu ồ ồ chảy ra máu tươi, dọc theo vết thương không ngừng chảy ra, áo sơ mi màu lam nhạt bị nhuộm thành đỏ sẫm.

Hoàng Lăng chỉ cảm thấy một trận đau nhói, nọc độc từ răng rắn rót vào trong cơ thể nhanh chóng tràn đến tứ chi, tê dại chiếm cứ tất cả cảm giác, trong ngực không khí như bị người ta cướp mất, hoàn toàn không cách nào hô hấp, trái tim ở mấy phen kịch liệt nhảy lên sau, cũng cuối cùng bị độc tố sở tàn phá, năng lực giãy dụa biến mất.

Hoàng Lăng bộ mặt da thịt cứng ngắc kéo ra vẻ mặt miễn cưỡng coi là tươi cười, con ngươi từ từ tản ra nhìn con rắn vàng cắn lấy cần cổ, mí mắt không không chế được rũ xuống, từ miệng rắn lớn ngả lật về phía sau.

Máu tươi dọc theo miệng rót vào cổ họng, con rắn vàng tỉnh lại liền bị cảm giác sợ hãi bao trùm.

Con rắn vàng bị sợ đến há to miệng, buông lỏng ra răng sắc, thân thể Hoàng Lăng theo trọng lực dẫn dắt rót xuống, chỗ bị răng sắc đâm thủng bị độc hủ thực biến thành màu đen.

Thanh tỉnh sau, con rắn vàng biến trở về hình người, trên mặt mất hết huyết sắc nhìn thân thể Hoàng Lăng, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống trên đất, mất tâm tự nói: "'Tại sao. Tại sao? Tại sao có thể như vậy? Làm sao sẽ."

Tiểu Xà kéo hai chân mất hết khí lực, lấy tay chống mặt đất, cố hết sức bò hướng Hoàng Lăng, loạng choạng nắm lấy tay Hoàng Lăng, "Chủ nhân, chủ nhân ngươi tỉnh a! Tiểu Xà không phải cố ý, không phải là.... Van cầu ngươi tỉnh lại a! Van cầu ngươi."

"Tiểu Xà sẽ ngoan, Tiểu Xà sẽ nghe lời, Tiểu Xà không cần ăn bánh ngọt.... Tiểu Xà cái gì cũng không muốn nữa! Tiểu Xà chỉ cần ngươi tỉnh lại. Chủ nhân ngươi mau tỉnh lại có được hay không!"

Hoàng Lăng tay dần dần đánh mất nhiệt độ, thay thế là lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

"Không –"

Tiểu Xà khóc, liều mạng ôm lấy thân thể Hoàng Lăng, phảng phất làm như vậy, là có thể đem nhiệt độ của mình truyền đi qua, cũng là có thể gọi trở về sinh mệnh biến mất của hoàng Lăng.

Đầu hỗn loạn không ngừng mà tự hỏi, có tiền pháp gì, có thể làm cho người khỏi tử hồi sinh?

Có hay không?

Có hay không?

Tiểu Xà ngươi nghĩ nhanh nên một chút a!

Làm sao ngươi lại ngốc như vậy, vô dụng như vậy, chủ nhân đều bị ngươi hại chết!

Đều là ngươi!

Đều là ngươi!

Chủ nhân là bị ngươi hại chết, là ngươi hại chết, là ngươi! Đều là ngươi!

Tiểu Xà nổi con điên đánh vào đầu, càng là gấp gáp, suy nghĩ càng là hỗn loạn Trong lúc bất chợt, Tiểu Xà tay trái ngón áp út nổi lên vòng sáng màu vàng, vờn quanh trên ngón tay cùng lòng bàn tay chỗ giao tiếp.

Lúc này mới nhớ tới lúc trước tiểu hồ trước khi đi, tại trên ngón tay của mình quấn sợi tóc, chỉ cần dùng tiên thuật biến hóa ra không gian, trực tiếp tìm Tiểu Hồ, hơn nữa tiểu hồ vừa thông minh đạo hạnh lại cao, nhất định có thể cứu về chủ nhân.

Tiểu Xà cưỡng bức trong lòng hoảng loạn, chuyên chú niệm chú ngữ cổ xưa, cổ tay giao nhau, ở trước ngực khoả tay múa chân.

Một giây sau, giữa không trung đột nhiên hiện lên vòng sáng tử kim, đem hai người bao phủ ở bên trong vòng sáng.... ..

"Tổng giám đốc thật xin lỗi, xin hỏi một chút, buổi chiều có tập đoàn Hâm Quang hội nghị thiết kế, ngài có muốn hay không.... ..Đi?"

Bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, thư ký gõ cửa lại không thấy đáp lại, cho nên tay dõng đến chỗ cánh cửa, đẩy cửa bước vào, vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía bàn làm việc, muốn xác định lộ trình buổi chiều muốn khi nào lên đường, lại phát hiện người vốn lên ở trước bàn làm việc lại không thấy.

Thư ký nhìn xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện trong phòng tổng giám đốc trống rỗng, nào có bóng người?

Thư ký mang theo tràn ngập hồ nghi, lui về phía sau mấy bước, đem cửa phòng làm việc đóng kín.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đài truyền hình XX phòng chụp ảnh thứ sáu-

Tuần nam mỹ nữ nhìn nhau thâm tình chân thành, cô gái chậm rãi nhắm hai mắt lại, sợ hãi ngẩng đầu, nam tử nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô gái lên, động tác chậm gần sát, đang định dâng lên một nụ hôn đẹp.....

Cả ánh đèn trong phòng chụp ảnh bất chợt giống như là bị cúp điện tất cả đều tối xuống, tuần nam đang muốn tặng nụ hôn ở trong bóng tối nhường mây miệng lầm bầm thấp niệm mấy câu, tiếp theo tay trái len lén đặt ở trong tây trang so nhau, tất cả ánh đèn lại toàn bộ thấp sáng, bên trong phòng chụp ảnh mọi người mắt nhìn cũng choáng váng, về mặt mờ mịt.

"Uy! Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại cắt điện?" Đạo diễn ngồi ở trên ghế quay đầu lại nhìn phụ tá.

Phụ tá gãi gãi đầu, vội vàng chạy đi phòng máy nhìn hồi lâu, lại chạy trở lại báo cáo, "Đạo diễn, đại khái là điện lực gánh không được."

Đạo diễn hướng về phía tất cả nhân viên vỗ tay: "Tốt lắm, chụp lại một lần nữa, màn thứ mười hai lần thứ ba bắt đầu, Ac-tion!"

Giữa phòng chụp ảnh mỹ nữ nhún vai, hương về phía nam chính đánh Pass, hai người lại lần nữa ôm nhau, vô cùng chuyên nghiệp mà đem một màn mới vừa rồi bị cắt, bồi dưỡng tâm tình, lại tới qua.

Rốt cuộc đợi đến trước mắt toàn bộ chụp xong, vai nam chính đi trở về phòng nghỉ chuyên chúc ở trên lầu chụp ảnh, đầu ngón tay trống không ở trên ván cửa vẽ liên tiếp đồ án sau, lúc này mới xoay cửa, đẩy cửa đi vào.

Tiểu Xà ôm thân thể Hoàng Lăng cơ hồ huyết sắc mất hết ngồi ở trên sàn nhà lạnh như băng trong phòng nghỉ, không ngừng dùng thân thể ấm áp ôm người hân thật chặt vào trong ngực.

Đột nhiên phát hiện sau lưng có động tĩnh, Tiểu Xà quay đầu, hướng về phía sau nam tử khóc là: "'Hồ hồ, chủ nhân hân. Ô. Hân bất động! Ô oa...."

Nam tử giật mình mở to mắt, cũng bước gấp tới, nửa quỳ trên mặt đất nhìn Hoàng Lăng trong ngực Tiểu Xà.

"Ba -"

Nam tử sắc mặt xanh mét, đưa tay trên mặt Tiểu Xà quăng một cái tát, nổi giận rống lên: "Ngươi cư nhiên cắn hân?"

Tiểu Xà cũng khóc đến ánh mắt sưng lên, liều mạng bắt lấy tây trang áo khoác của nam tử. "Van cầu ngươi, cứu cứu chủ nhân, van cầu ngươi.... .."

Nam tử không có đáp ứng, nhưng là về mặt ngưng trọng nâng cằm Tiểu Xà, lớn tiếng chất vấn: "Nói! Đến tốt cùng phát sinh chuyện gì?"

Tiểu Xà lau nước mắt, một lần nữa đem thân thể lạnh như băng của Hoàng Lăng ôm chặt lại, nghẹn ngào mà đem chuyện xảy ra trước đó nói sơ lược một lần.

Nam tử nghe xong Tiểu Xà tự thuật, đứng dậy, đi về phía gương hóa trang lớn trong phòng nghỉ, hướng chính diện gương, xuyên thấu qua mặt gương phản xạ nhìn Tiểu Xà.

"Ngươi đối với hân. Là cái gì cảm giác?"

Đột nhiên tới câu hỏi, làm cho Tiểu Xà ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn Hoàng Lăng huyết sắc mất hết, lại là một chuỗi nước mắt rơi xuống, giọt giọt tí tách rơi trên

trần lạnh như băng của Hoàng Lăng.

"Ta, ta không biết."

"Người rắn ngọc này! Ta với sư phụ người người bảo thủ kia đã nhắc nhở người bao nhiêu, không tới sống chết trước mặt tuyệt đối không được cấn người, người có biết hay không nọc độc của người mạnh bao nhiêu?"

Tiểu Xà bị thống khốc đến không thở được, sắc đến cậu không ngừng ho khan, chính là không ngừng hướng về phía nam từ cầu xin, "Hò, Tiểu Xà van cầu người, van cầu người. Cứu cứu chủ nhân có được hay không?"

Nam tử khuôn mặt lạnh lùng, từng câu từng chữ trầm trọng mở miệng. "Nếu như ta nói, muốn người dùng đạo hạnh từ lúc sinh ra mới có thể đổi lại mạng loài người này.....Người có bằng lòng hay không?"

"Nguyên ý nguyên ý, chỉ cần chủ nhân có thể sống lại, Tiểu Xà cái gì cũng nguyện ý. Muốn dùng tất cả đạo hạnh mới có thể sao? Là như thế phải không? Ta biết nhất định người sẽ có biện pháp."

Tiểu Xà cúi đầu, lộ ra nụ cười, quyến luyến sờ mặt Hoàng Lăng, sờ sờ môi Hoàng Lăng.

"Thật tốt quá, Tiểu Xà có thể cứu chủ nhân! Lăng Lăng người chờ một chút, Tiểu Xà nhất định sẽ đem người cứu về."

Vừa nói, biến trở về thân rắn, dùng cái đuôi tiểu tâm dục dục nâng thân thể Hoàng Lăng, tiếp theo từ bụng rắn chậm rãi phát ra màu đỏ quang mang, từ bụng một đường dọc theo thân rắn di chuyển lên cổ họng Tiểu Xà.

Con rắn vàng thống khổ nhắm mắt lại, nhãn nại lấy đau nhức do nội tạng lật xoắn, liều mạng đem đồ trong cổ họng đẩy ra.

Tiếp theo, hồng quang biến mất, một viên hạt châu màu đỏ lớn nhỏ bằng nắm tay từ trong miệng Tiểu Xà hiển lộ, chậm rãi lơ lửng ở không trung.

Con rắn vàng nhẹ nhàng mà ngậm lấy Hồng Châu tử, cúi đầu, đang muốn đem hạt châu đưa vào trong miệng Hoàng Lăng, nam tử một bên im lặng không lên tiếng đột nhiên xông vào giữa hai người, đưa tay cướp đi hạt châu ngưng tụ ngàn năm đạo hạnh của con rắn vàng.

"Đưa ta!"

Con rắn vàng tê tê phun lưỡi rắn, uy hiếp nam tử.

"Người lại nguyện ý vì một loài người không có chút nào liên quan phế đi đạo hạn của mình như vậy? Như vậy người sẽ chết, người có biết hay không?"

"Nhưng là người ta muốn chủ nhân trở lại, muốn chủ nhân hảo hảo sống, không muốn chủ nhân lạnh như vậy, người đưa cho ta mau!"

Nam tử hít một hơi thật dài, trong giọng nói tràn đầy vô tận nghi ngờ cùng nan giải. "Ta hỏi người một lần nữa. Người đối với hắn, đến tột cùng là cảm giác gì? Vì chỉ loài người chỉ có cứu người một mạng, lại đau lòng, có ghen tỵ với khóc, lại tình nguyện hy sinh cũng muốn hắn sống sót, nhưng cũng bởi vì tình cảm hắn đối với người mà cảm thật sợ hãi thật lớn. Người nói cho ta biết, loài người tên Hoàng Lăng này, đối với người mà nói, đến tột cùng là cái dạng tồn tại gì? Nói cho ta biết!"

Liên tiếp nghi vấn, phảng phất như sét liên tục từ đám mây cuồng đánh xuống, thẳng tắp đánh ở trên người con rắn vàng.

Trước kia nghe sư phụ nói, loài người có một loại tình cảm, mà những sinh vật khác không có.

Loại tình cảm này, là nhân tố làm cho loài người so với những sinh vật khác ưu tú hơn. Song, nhưng cũng bởi loại tình cảm này, thường thường khiến cho loài người làm ra chuyện so với những sinh vật khác tàn bạo hơn, cũng càng làm những chuyện ngu xuẩn.

Mà vạn vật trong quá trình tu luyện thành tiên, bởi vì chắc chắn cho giai đoạn biến ảo thành hình người, cho nên, không tránh khỏi lay động loại tình cảm này của loài người.

Vượt ra ngoài loại cảm tình này, là giai đoạn trong quá trình tu luyện gian khổ nhất.

Rất nhiều sinh vật bởi vì không cách nào chịu đựng qua giai đoạn này, rơi vào thiên môn, cuối cùng mà thành yêu thành ma, thảm hại hơn người, thậm chí vì loại tình cảm này mà tự hủy đạo hạnh, tự đoạn tiên lộ, cho tới hồi phi yên diệt, vĩnh không siêu sinh.

Mà loại làm những sinh vật khác vừa thương vừa sợ, vừa sợ hãi vừa khát vọng tình cảm, loài người cho nó một tên, viết là - yêu!

Nhớ đến từ ngữ một hồi nghe đều không thể hiểu, lúc mới là nhập môn đệ tử vừa mới học tập tiên pháp.

"Sư phụ, cái gì là yêu?"

Lão xà hóa thân thành tuấn nam, người không có mặc gì, ngay cả đám chòm râu ở cằm cũng không có, cổ giả rung đùi đắc ý nói: "Yêu là căn của loài người, cũng là nghiệt của loài người."

Con rắn vàng nho nhỏ vẫy vẫy đầu, "Không hiểu."

"Thật ra thì, yêu là đồ rất đẹp, rất đẹp rất đẹp."

"Vậy tại sao tu luyện thành tiên, lại muốn bỏ đi yêu vậy?"

Lão xà vỗ vỗ con rắn vàng nho nhỏ, trong giọng nói nồng đậm cảm khái. "Cái gọi là 『 tiên 』, là vì muốn duy trì vận hành cùng với trật tự trong thiên địa, không bị quấy nhiễu, không có cố kỵ, bỏ qua phàm trần hết thảy tình dục, dỡ xuống tất cả yêu hận hộ oán, hoàn toàn siêu thoát. Chỉ có như vậy, mới có thể bất thiên bất ý(vô tư), ngang hàng kéo dài khoảng cách thiên địa."

"Nhưng là, người ta vẫn là không hiểu cái gì là yêu."

"Đưa nhỏ ngốc, 『 yêu 』 là một loại cảm giác, một loại cảm giác rất đặc biệt. . . ."

"Ngô. Sư phụ đáng ghét, người ta càng nghe càng hồ đồ"

Lão xà vỗ vỗ đầu con rắn vàng nho nhỏ, pha phú thâm ý mỉm cười. "Nếu không như vậy sư phụ nói cho ngươi hay! Nếu như ngày nào đó, ngươi sẽ rất muốn cùng sinh vật kia ở chung một chỗ, hơn nữa khi các ngươi ở chung một chỗ, có cảm giác rất vui vẻ, thật ấm áp. Thậm chí khi hấn gặp nguy hiểm, ngươi nguyện ý dùng tính mạng của ngươi trao đổi để hấn được sống, vậy thì lúc đó, ngươi đã yêu hấn."

"Hm, sư phụ ngươi nhĩ hảo ngốc! Tính mạng của mình có bao nhiêu quý a? Nào có thể cầm đi đổi với người khác? Hơn nữa rắn làm sao ấm áp? Aha ha ha. A, đau!"

Lão xà một quyền đập vào đầu đồ nhi ngốc phá đám hấn, gõ đến con rắn vàng nho nhỏ kêu đau.

"Hừ! Gỗ mục không thể điêu khắc được. Con rắn ngu xuẩn không thể dạy được."

Con rắn vàng buông xuống đầu, con ngươi tròn trịa ngưng mắt nhìn thật sâu Hoàng Lăng nằm ở trong lòng mình không có chút huyết sắc nào, thân rắn một vòng một vòng quấn quanh trên người Hoàng Lăng, nhẹ nhàng mà ôn nhu.

Đầu rắn không hề chậm rãi cúi xuống, lặng yên dán tại ngực lạnh như băng của Hoàng Lăng.

Lạnh Lạnh, băng băng, ngực chủ nhân không có hô hấp phập phồng.

Loài rắn là loại thân lạnh, cho nên loài người vốn nói rắn là động vật máu lạnh.

Trên thân rắn cái gọi là tim, bất quá là một bộ phận trong cơ thể, chịu trách nhiệm nhảy lên, chịu trách nhiệm sống sót.

Cũng không chịu trách nhiệm đi yêu!

Nếu như sư phụ nói những lời này là đúng, nếu như trong quá trình tu luyện thành tiên đạt tới vô tình vô dục, đã siêu thoát tình cảm phàm trần, vô dục vô cầu, vậy tại sao trong ngực mình, cái gọi là 'tim' lại đau?

Lại vì sao, máu trong cơ thể, hiện tại trở nên lạnh như băng như vậy?

Nam tử chậm chạp đội không được đáp án, nắm tay càng thêm nắm chặt, gất gao trừng mắt nhìn con rắn vàng.

"Tiểu Xà, ngươi có phải hay không yêu người loài người chết này rồi?"

Con rắn vàng như cũ nhẹ nhàng tựa vào trước ngực Hoàng Lăng, nghe câu hỏi nam tử, dần dần nhắm mắt lại, vô lực ứng thanh: "Ta không biết."

"Ngươi nói cho ta biết, yêu là cái gì?"

"Sư phụ nói, yêu là một loại cảm giác, một loại cảm giác rất đặc biệt rất đặc biệt, sẽ cho người cảm thấy vui vẻ, cảm thấy ấm áp."

"Ta không hiểu."

"Ta cũng vậy."

"Chẳng lẽ cũng bởi cái đồ gọi là yêu này, làm cho ngay cả ngàn năm đạo hạnh, ngay cả tính mạng cũng có thể buông tha sao?"

Nam tử giọng nói càng ngày càng kích động, âm điệu cũng đi theo đề cao.

"Ngươi có hay không tính mạng là đồ quý giá nhất? Không có nó ngươi sẽ chết, sẽ chết !"

Con rắn vàng ở ngực Hoàng Lăng cọ xát, quấy luyến cảm giác nằm ở phía trên, "Biết a! Nhưng là, nếu như có thể làm cho chủ nhân sống lại, có hô hấp, biết cười, có thể bắn mũi Tiểu Xà, sẽ tức giận không cho Tiểu Xà ăn đồ ngọt, mà không phải lạnh lạnh băng băng như bây giờ, không có chút tức giận nào nằm ở nơi này, Tiểu Xà nguyện ý, nguyện ý buông tha cho đạo hạnh, nguyện ý buông tha cho tính mạng, Tiểu Xà rất là nguyện ý."

Nam tử về mặt phức tạp ngưng mắt nhìn Tiểu Xà, một hồi lâu sau, giật xuống tóc giả lúc chụp ảnh, lộ ra tóc vàng chói mắt. Đem hạt châu mà đồ con rắn vàng ngưng tụ ngàn năm đạo hạnh đặt trong lòng bàn tay, đầu ngón tay tại trên hạt châu vẽ một cái, hạt châu giống như bọ lưỡi dao sắc bén cắt, chia ra làm hai.

Nam tử niệm chú ngữ, hai nửa hạt châu tự mình sinh ra một phần khác tạo thành một lớn một nhỏ hai khóa hạt châu, từ trong lòng bàn tay của nam tử hiện ra, bay tới trước mắt con rắn vàng.

"Hồ hồ?" con rắn vàng không hiểu nhìn nhìn nam tử.

Nam tử nắm một đầu tóc vàng, chẳng biết tại sao, thế nhưng gương mặt hồng hồng, khốn quẫn nói: "Không cần ngàn năm đạo hạnh nữa! Trăm năm là được rồi, ngươi mau nuốt viên lớn này vào, sau đó đem viên nhỏ đánh vào tim loài người này, như vậy có thể cứu hắn."

Con rắn vàng miệng mở rộng ra, đem hồng châu lớn nuốt trở lại bụng, cảm kích nói: "Hồ hồ, cảm ơn ngươi!"

"Oa, ngươi là người cứu, tại sao cảm ơn ta? Hơn nữa....." Nam tử nắm tóc: Ta mới vừa rồi còn lừa ngươi nói phải dùng toàn bộ đạo hạnh mới có thể cứu người, Tiểu Xà ngươi..... Không giận ta?"

"Sẽ không." Con rắn vàng lắc đầu, giọng nói khẳng định, "Hồ hồ là quan tâm Tiểu Xà, là đau Tiểu Xà, ngươi sợ ta bị loài người thương tổn mới có thể nói như vậy!"

"Ta." Nam tử giật nhẹ khóe miệng, lúng túng mở miệng: "Thật ra thì ta. Tựa hồ vậy. . . . Cho nên mới ép hỏi cảm giác ngươi đối với loài người này, xác định một chút ý nghĩ của mình."

"Hồ Hồ ngươi đang nói cái gì? Người ta nghe không hiểu."

Nam tử thở dài, cười khổ, "Ngươi nhanh dùng tiên pháp đem hạt châu thả vào ngực loài người, nếu không quá giờ, hai ta có thể phải chạy đến Diêm La điện cùng Diêm Vương tiểu quỷ đầu cướp người."

"Hào!"

Tiểu Xà biến thành hình người, ôn nhu đem thân thể Hoàng Lăng đặt ở trên ghế sofa trong phòng nghỉ, lập tức một mảnh hồng quang bao phủ tất cả trong phòng nghỉ, xuyên qua khe cửa tỏa ra hướng ngoài hành lang cửa.

Không bao lâu sau, hồng quang biến mất, nam tử mở cửa, nhìn lại phòng nghỉ không có một bóng người, nhọt nhạt cười một tiếng, đem tay đóng cửa lại, lấy chìa khóa xe, hướng bãi đỗ xe đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thân Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thân thể hảo chìm . . .

Ngực đau khó chịu, tựa như có đồ vật gì đó đặt ở trên người, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Không thể nào?

Chẳng lẽ đụng phải. Quý áp giường?

"Ân." Trong lúc ngủ mơ người cố gắng vùng vẫy muốn tỉnh lại, giật giật tay chân cố gắng đem mí mắt mở ra.

Mới mở mắt ra, nhìn thấy một con chó một con rắn đem thân thể của mình làm ghế sofa, ngủ say sưa, còn trái ngáy một tiếng phải một tiếng.

"Rắn béo, chó béo hai con cút xuống, cho, ta."

Bất ngờ bị quát to, hai con vật sợ đến mức mở to đôi mắt, một chó một rắn từ trên ngực ấm áp bắn lên song song từ giường lớn ngã trên sàn nhà.

"Gâu gâu."

"Tê tê--"

"gâu gâu gâu gâu--"

”Tê tê tê tê-“

“Ngươi!” Lấy tay chỉ thẳng vào con rắn vàng đứng lên hơn phân nửa thân thể, “Biến trở về cho ta, nói tiếng người. Lại kêu tê tê như quỷ kêu, hôm nay sẽ đem ngươi mang đi hầm súp rắn!”

Con rắn vàng vừa nghe, sợ tới mức vội vàng dùng cái đuôi họa vòng tròn, nhanh chóng biến trở về hình người.

Tiểu Xà khoa trương hai hàng nước mắt chảy nhanh như thác nước, phóng đi ôm cổ Hoàng Lăng, “Ồ. Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi.”

Hoàng Lăng bị Tiểu Xà thô bạo xông lên, ngã về phía sau trên giường, mờ mịt nhìn Tiểu Xà bám chặt ở trên cổ. “Chuyện gì xảy ra? Thật xin lỗi cái gì? Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Đi?” Tiểu Xà phát hiện có cái gì không đúng, buông hai tay vòng ở trên cổ Hoàng Lăng ra, sửa lại khoát lên trán của hắn, buồn bực nói: “Kỳ quái? Không phát sốt à? Chủ nhân ngươi đều không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ cái gì?”

“Người ta cần chết ngươi à, ngươi làm sao có thể không nhớ rõ?”

“Ngươi cần ta?”

“Đúng vậy!” Không có phát hiện giọng nói Hoàng Lăng một bộ mưa gió sắp đến, Tiểu Xà thành thật còn thực sự gật đầu.

“Còn, cần, chết,?”

“Đó là đương nhiên, người ta nhưng là rắn vàng độc tính rất mạnh rất mạnh nha!” Tiểu Xà đắc ý nâng lên cằm, còn búng tay. “Một cần bị mất mạng, như thế nào, lợi hại đi! Hắc hắc.”

Hoàng Lăng cười lạnh cực kỳ âm hiểm, sờ sờ đầu Tiểu Xà, Giọng nói dịu dàng ôn nhu nói: “Ngoan, biến trở về rắn đi.”

Tiểu Xà nghiêng đầu, có chút tò mò đánh giá Hoàng Lăng.

Kỳ quái? Bình thường chủ nhân không phải đều không thích cậu biến trở về sao?

Như thế nào hôm nay lại kỳ quái như vậy? Có phải hay không độc cấp ngốc?

Mặc dù trong đầu Tiểu Xà đầy dấu chấm hỏi, bất quá vẫn là rất ngoan nghe lời dùng ngón tay điểm điểm ở trên chóp mũi, hừ một cái biến trở về con rắn vàng không hề.

Tiểu Xà vừa mới biến trở về nguyên hình, đã bị Hoàng Lăng cầm lấy đuôi rắn, sau đó hướng sau lưng vung lên, cùng khiêng bao cát giống nhau đem con rắn vàng khiêng đến phòng khách, khiêng đến phòng bếp.

Hoàng Lăng đem con rắn vàng đập xuống đất, sau đó mở ra bếp gas, đun nước sôi, cầm lấy hai dao phay, một bên mài dao một bên từng bước đi về phía con rắn vàng.

Cho dù con rắn vàng có ngốc nữa, cũng biết chính mình tai vạ đến nơi, càng đừng nói kinh nghiệm ở phố Hoa Tây lúc trước giống nhau như đúc.

“Tê tê – tê –”

Con rắn vàng bị khí thế bức người của Hoàng Lăng làm cho sợ tới mức tháo chạy cả phòng, cuối cùng dút khoát phi lên trần nhà, ghé vào đèn thủy tinh ở phòng khách không dám xuống nữa.

Hoàng Lăng đuổi đến thờ không ngừng, khom người vịn đầu gối ngum lớn hấp khí, “Xuống dưới cho ta, không bắt ngươi làm súp rắn, xuống. Hô. Xuống dưới!”

Con rắn vàng hai bên lắc mạnh, liền ngay cả Lai Tây nằm ở góc tường cũng lắc đầu phụ họa, một bộ dáng thực đồng ý con rắn vàng làm như vậy mới là chính xác.

Đột nhiên, Hoàng Lăng cả người khụy xuống, nhũ mảy thống khổ quỳ xuống, hai tay níu chặt lấy quần áo trước ngực, ngửa mặt ngã xuống trên đất, hô hấp cũng bắt đầu trở nên mong manh.

Con rắn vàng ở trên đèn thủy tinh thấy, rốt cuộc bất chấp vấn đề cái gì súp rắn hay không súp rắn, e sợ là lúc trước mình ngộ thương Hoàng Lăng độc tính còn lưu lại ở trên người hắn, cả kinh buông ra cái đuôi quấn quanh ở trên đèn, ngay tại chỗ từ trên trần nhà ngã xuống trên đất.

Bất chấp đau đớn ngã xuống sàn nhà của mình, chỉ một lòng nghĩ tới tình huống của Hoàng Lăng, con rắn vàng di động thân hình nhanh chóng trườn đến chỗ Hoàng Lăng nằm ngửa, bả đầu khê tựa vào ngực Hoàng Lăng, muốn xác định trái tim ấm áp này, có còn nhảy lên hay không.

Không chú ý có bóng ma hướng chính mình đánh tới, ngay sau đó, Hoàng Lăng nguyên bản nhắm mắt té trên mặt đất, về mặt gian kế thực hiện được cười âm hiểm, hai tay vững vàng ôm lấy con rắn vàng đặt ở trước ngực.

“Chạy nữa a! Tiểu ngu ngốc!”

“Tê-“ con rắn vàng tràn đầy ảo não mở ra miệng rộng, lộ ra răng sắc phô trương thanh thế.

“Tốt lắm, biến trở về, nếu không ta như làm sao nói chuyện được với ngươi?”

Con rắn vàng phun phun lưỡi rắn, cái đuôi quơ quơ, con rắn vàng trước ngực Hoàng Lăng hóa thành hình người, khuôn mặt trắng nõn trở nên hồng nhuận khác thường.

“Chủ nhân, nếu ngươi thật sự muốn uống súp rắn, Tiểu Xà nguyện ý , ngươi muốn ăn Tiểu Xà cũng không quan hệ, thật sự .”

“Ngu ngốc! Thịt rắn khó ăn như vậy, ta chết đói cũng không ăn.”

“Ô, người ta mới không khó ăn đâu, người ta ăn thật ngon nha.”

Hoàng Lăng vừa bức mình vừa buồn cười, nhẹ nhàng ở bên chớp mũi Tiểu Xà, “Ngươi không muốn bị người làm thành súp rắn, làm sao còn đẩy mạnh tiêu thụ mình ăn ngon? Rắn ngốc!”

“Ách.” Tiểu Xà mặt đen lại, á khẩu không trả lời được.

Trên bàn cơm, Tiểu Xà một bên nhìn Hoàng Lăng ăn như quỷ chết đói, một bên đem truyện đã xảy ra lúc trước cẩn thận kể lại.

Nói đến Hoàng Lăng bị chính mình không cẩn thận cắn chết, không biết nên như thế nào cho phải thì mắt to xinh đẹp mất đi sáng rọi nước mắt chảy ròng, làm hại hoàng lăng người bị hại này nên khóc kể ông trời không có mắt , ngược lại ôm Tiểu Xà “Hung thủ giết người” liền thanh an ủi.

Đợi cho Tiểu Xà một hồi khóc một hồi cười đem bữa cơm chiều này ăn xong, Hoàng Lăng ôm Tiểu Xà ngồi ở trên đùi , săn sóc lấy khăn tay lau đi nước canh dính vào bên miệng cậu.

“Chủ nhân, ngươi nói. Ta yêu ngươi sao?”

Hoàng lăng dở khóc dở cười, nghĩ hần vậy chính là tay tình trường lão luyện, cư nhiên thua bởi trên tay rắn ngốc, này. Có tính là báo ứng hay không a?

“Vấn đề này nên hỏi chính ngươi, không nên là hỏi ta đi!”

“Nhưng là, người ta chính là không hiểu, chủ nhân ngươi không phải nói, không hiểu gì đó muốn hỏi ngươi sao?”

“.” Cho dù có giỏi tới đâu, đừng tới này vấn đề, Hoàng Lăng cũng không nói gì, đầu buồn bức không biết nên nói cái gì.

“Chủ nhân? Chủ nhân? Chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân.”

Ô, đáng ghét, cũng không để ý người ta, hừ hừ!

Tiểu Xà biết miệng, nhìn Hoàng Lăng thật lâu cũng không phản ứng đến cậu, chợt một cái ý niệm trong đầu đột nhiên hiện lên, nhớ tới tiểu hồ nói qua, nghe nói nếu hai người yêu nhau hôn môi, sẽ cảm nhận được yêu tồn tại.

Lúc trước Hoàng Lăng hôn, chỉ cảm thấy kỳ quái, loài người tại sao phải miệng dán miệng như vậy?

Như vậy hiện tại đâu?

Hiện tại có thể hay không có cái gì bất đồng?

Có thể hay không liền cùng sư phụ còn có hồ hồ nói như vậy, cảm nhận được chỉ có loài người mới có yêu?

“Chủ, nhân!”

Tiểu Xà đột nhiên kêu lớn một tiếng, kéo tâm tư Hoàng Lăng quay về.

“Cái gì. Chuyện gì?”

Tiểu Xà lấy tay khoa tay múa chân khoảng cách cùng góc độ hai người trong lúc đó, phát hiện Hoàng Lăng nhìn chăm chăm chính mình trái xem phải nhìn, đầu vẫn nhích tới nhích lui hần bất khoảng cách không chính xác , Tiểu Xà có điểm tức giận lấy tay kéo đầu Hoàng Lăng, đối diện mặt mình.”Không nên lộn xộn!”

“Nha?”

“Hào, có thể , hắc hắc, người ta vẫn là thực thông minh thôi!” Tiểu Xà mặt mày hớn hở.

Vừa nói được một nửa, tiểu quý hưng phấn quá cái mũi đối cái mũi, cái trán đối cái trán dùng sức đánh tới, Hoàng Lăng đau đến thẳng nhũ mày.

“Đau quá! Đau người chết người ta ! Ô. Hồ hồ gạt người, điểm này cũng không thoải mái, đau đau đau đau đau. Ô.”

Tiểu Xà cả người từ trên người Hoàng Lăng nhảy ra, một tay xoa cái trán một tay xoa cái mũi, đáng thương ai kêu

“Ngu ngốc, nguoi rớt cuộc đang làm sao?”

“Ô. Chủ nhân, hồ hồ nói, nếu hai người yêu nhau làm một chuyện, sẽ cảm nhận được yêu tồn tại. Cho nên người ta mới muốn thử xem xem thôi! Ô ô. Hồ hồ gạt người, đau đau.”

Hoàng lăng nghiêng răng, đáy lòng rửa thầm hồn dân không hiểu còn giả bộ biết , muốn dạy con rắn ngốc này cũng không dạy rõ ràng một chút.

“Nguoi tính hôn ta phải không?”

Tiểu Xà ánh mắt lóe ra sùng bái về mặt khâm phục, tán thưởng: “Trời ạ! Chủ nhân nguoi thật sự là rất thần , cư nhiên ngay cả lời tiểu hồ nói với ta cũng biết? Oa oa, sự phụ cũng chưa lợi hại như nguoi nha!”

Hoàng lăng trên huyết Thái Dương gân xanh mảnh liệt bạo, hỏa đại đem đầu Tiểu Xà hướng chính mình, hung hăng hôn lên trương miệng lái nhai kia.

“Nha? Ân. Ân.”

Tiểu Xà mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Hoàng Lăng phóng đại mặt, cái miệng kia cậu vốn cho rằng chỉ phụ trách ăn cái gì đó, đang bị người vừa hôn vừa cắn, hơn nữa cư nhiên. Cư nhiên.

Chủ nhân đầu lưỡi, đầu lưỡi vói vào đến, ân. Âm ướt , tron tron

Hi, còn có thể động nha!

Hào thú vị, hào thú vị!

“Hi hi!” Tiểu Xà nhin không được cười ra tiếng.

Hoàng lăng mặt trầm xuống, buông ra môi Tiểu Xà, hắc nghiêm mặt.”Cười cái gì?”

“Phốc!” Tiểu Xà che miệng, hoàn toàn không biết mình hoàn toàn phá hủy nụ hôn vốn hẳn là thực lãng mạn , chỉ vào miệng Hoàng Lăng , ha ha cười.”Hi, chủ nhân đầu lưỡi sẽ nhích tới nhích lui nha! Hào hảo ngoạn nha!”

Đột, đột đột, đột đột đột.

Hoàng lăng trên trán gân xanh một cái tiếp theo một cái nổi lên, nắm chặt tay lại, rốt cục nhận thức sự phụ Tiểu Xà vì sao luôn muốn đánh cậu.

Nghĩ hẳn Hoàng Lăng nói như thế nào cũng là cái tuyệt đỉnh anh tuấn tuấn nam, muốn cái gì nữ nhân hẳn không có?

Đến nay kết giao trời qua vô số bạn gái, người nào không phải muốn mộng có mộng, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn đáng người có thân hình, muốn vú to có vú to, muốn kỹ xảo trên giường cao đều không sợ tìm không ra.

Vì sao hẳn lại yêu phải một con rắn ngốc ngay cả người cũng không phải a?

Ngay từ đầu cũng bắt quá là lo lắng cho cậu. Bởi vì chỉ cần một cái không chú ý, rắn ngốc này sẽ ra ngoài ý muốn.

Không hề tâm cơ, đơn thuần đến trình độ ngu ngốc, lại thiện lương như thế, rất tin mỗi người cậu nhận thức.

Chẳng sợ từng gặp phản bội, chẳng sợ từng bị thương tổn thật sâu, lại như cũ không hề giữ lại thiệt tình đối đãi mọi người bên cạnh.

Nhìn trên người hẳn lưu lại vết sẹo, trong đầu hiện lên Tiểu Xà cuộn lại núp trong bóng tối khổ sở rơi lệ tự trách, lau nước mắt, hi vọng được tiếp nhận, không còn là cô linh linh .

Mà sao cứ ngu ngốc khát cầu một phần thuộc về mình, lại khốc lựa chọn rời đi, chỉ vì không cho chính mình quá nhiều.

Này đứa ngốc gọi người đau lòng , nhưng cũng khắc sâu tác động lòng mình như vậy.

Yêu, là một loại cảm giác đặc thù.

Nhìn khuôn mặt Tiểu Xà, quả thật cảm giác được .

Yêu, là căn của loài người, là nghiệt của loài người.

Căn cũng hảo, nghiệt cũng hảo, có thể thật sự yêu một lần, cuộc đời này cũng đáng giá.

Tiểu Xà cong môi, “Đáng ghét, chủ nhân lại ngậy người!”

Có phải hay không cấp độc ngọc ?

Trước kia chủ nhân không phải như vậy a.

Bất quá.

Tiểu Xà có chút không biết làm sao kéo tóc, nhỏ giọng nói : “Chủ nhân làm sao vẫn nhìn người ta như vậy? Người ta. . . Cũng là sẽ thẹn thùng đó, chủ nhân xấu. A!”

Không có báo trước bị Hoàng Lăng một phen quơ lấy ôm ở trước ngực, còn không kịp phản ứng, liền cấp một đường ôm đến phòng ngủ trên lầu, sau đó bị nhẹ nhàng đặt ở trên giường lớn mềm mại.

Tiểu Xà mở lớn hai mắt vô vô ga giường, hưng phấn mà thét chói tai “Oa a! Thật sự nha, thật sự nha! Một hôn hai ôm ba lần giường, tiểu hồ đoán một chút cũng không sai. Nhanh chút nhanh chút, tiểu hồ nói lần giường rất vui vẻ, chủ nhân người cũng đến thôi!”

Tiểu Xà vừa nói, còn một bên hưng phấn mà ở trên giường lăn qua lăn lại, hoàn toàn đem ý tứ tiểu hồ nói với cậu chiếu lên mặt chữ lý giải.

Hoàng Lăng đáng thương đứng ở bên giường , rù xuống về mặt hắc tuyến, lại lần nữa im lặng hỏi ông trời, trong lòng tuyết trắng sáu cuồng thổi.

Trời ạ, ông trời người chẳng phân biệt được tốt xấu như thế nào a, người oan uổng người hiền a.

Đậu nga đại tiểu thư có oan, có ta oan, có ta oan, có ta oan sao?

Ô.

Hôm sau –

Tiểu Xà lén lút núp ở góc tường, nhìn Hoàng Lăng đang ở trước cửa đi giày.

Len lén ngấm một cái, ô. Lại trùng ta.

Lại ngấm một cái, lại trùng ta.

Hừ, ta lại ngấm!

“Nha, đau quá!”

Tiểu Xà che chớp mũi vừa mới bị người dùng lực bắn xuống, liên tục lui bước, ai oán nhìn về phía Hoàng Lăng.

“Người hảo hảo đợi ở nhà cho ta, không cho phép rời nhà đi nửa bước, nếu ta trở về không thấy được người, người liền chuẩn bị làm vật thập toàn đại bổ canh đi.”

Từng câu từng chữ lạnh lùng từ trong miệng Hoàng Lăng phun ra, phần cuối còn tặng thêm một cái mắt lạnh, làm cho Tiểu Xà nguyên bản đã muốn len lén dịch chuyển đến vài bước sợ tới mức lập tức lùi về góc.

“Người ta. Nhưng là người ta cũng muốn đi.”

“Muốn ăn caramen ở cửa hàng đó ta mang về tới không phải được rồi.”

“Nhưng là.” Tiểu Xà bắt đầu xoắn lấy đầu ngón tay, nhỏ nhỏ tiếng kháng nghị: “Ồ trong cửa hàng ăn, ông chủ còn có thể dùng cây đuốc trên mặt lớp đường nướng tiêu tiêu, giòn giòn , ăn rất ngon.”

“Còn không phải đều giống nhau?” Hoàng Lăng tiếp tục động tác mặc quần áo đi ra ngoài , một chút không để ý tới Tiểu Xà kháng nghị.

Tiểu Xà hai tay nắm thật chặt, về mặt muốn cùng người liều mạng bỏ dáng còn thật sự, nghiêm chỉnh thanh minh: “Mới không giống nhau! Rất không giống nhau, tóm lại chính là không giống nhau !”

Hoàng Lăng duy nhất đáp lại chính là huyết sáo, đem Lai Tây vốn ở ngoài phòng ngủ gọi vào trong phòng, mệnh lệnh: “Người trông răn ngọc này cho ta.”

“Gâu!”

Lai Tây lắc lắc cái đuôi, sau đó đặt mông ngồi ở chỗ bậc cửa, chuẩn bị tốt công việc trông coi.

“Phanh!”

Hoàng Lăng đóng cửa lại, không lâu chỉ nghe thấy tiếng xe phát động rồi đi.

Tiểu Xà cong môi, thờ tính đi hướng Lai Tây.

“Gâu Gâu!” Lai Tây phát ra cảnh cáo.

Không để ý tới! Lại đi năm bước.

Lần này Lai Tây đứng lên, lộ ra răng sắc phát ra gầm nhẹ.

“Ô oa.” Tiểu Xà ôm đầu lùi quay về góc.

Chán ghét chán ghét chán ghét!

Tại sao không mang người ta theo? Lúc trước người ta không phải cũng có thể đi sao?

Đợi chút!

Tiểu hồ nói qua, nếu một người lén lút, tất có ẩn tình, hơn nữa không phải gian xảo cũng là ăn trộm!

Trộm? Không có khả năng a! Chủ nhân lại không thiếu cái gì, càng không thể thiếu tiền, hần làm sao đi ăn trộm? Cho nên nhất định không phải nguyên nhân này.

Không phải đi trộm, vậy. Là gian!

Sư phụ nói qua, cái này gọi là cái gì hạnh ra cái gì tường? Ôi, cách lâu lắm, người ta đã quên!

Bất quá gần nhất xem tivi, nói loại hành vi này kêu thông dâm, kêu trộm tình, kêu quy củ, dù sao hai người vốn thực yêu nhau thực yêu nhau cuối cùng, không phải là chia tay chính là ly hôn.

Ô, người ta không cần cùng chủ nhân tách ra, không muốn không muốn không cần!

Tiểu Xà cứ thế miên man suy nghĩ, muốn lao ra đuổi theo Hoàng Lăng, nhưng cố tình cửa có Lai Tây canh gác, căn bản không thể tới gần.

Đang ai oán, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy phiến cửa sổ ở phòng khách, bên ngoài chính là sân, Tiểu Xà len lén mò đến gần cửa sổ, sau đó mở ra.

Mắt liếc Lai Tây đang đánh cái ngáp, hi! Không phản ứng nha!

Tiếp theo Tiểu Xà đem cửa sổ toàn bộ mở ra, khoái trái hít một hơi thật dài, khoe mắt dư quang phát hiện Lai Tây chính là quét mắt nhìn hần một cái sau, tiếp tục đánh cái ngáp thứ hai.

Tiểu Xà xoay người, cười mị mị đối với Lai Tây vẫy vẫy tay, “Bye bye.”

Lai Tây cho một cái ánh mắt cực độ không kiên nhẫn giống như là nhìn đến ngu ngốc.

Tiểu Xà ngón tay trên không trung vẽ vài cái vòng tròn, biến trở về bộ dáng con rắn vàng, sau đó hướng bầu trời bay đi.

Lai Tây nhìn này quang cảnh, cũng bất chấp đánh cái ngáp, cảm muốn rụng xuống đất, tại chỗ hóa đá.

“Mẹ mẹ, rắn nha! Có rắn ở trên trời bay nha!” Bé gái hàm chứa ngón tay, nãi thanh nãi khí chỉ vào bầu trời.

Người mẹ bên cạnh ôn nhu cười, “Điềm Điềm, rắn chỉ bò ở trên mặt đất, sẽ không bay.”

“Nhưng là.” Bé gái rút ra ngón tay đặt ở miệng, kê cả tay phía trước, hai ngón trở vô cùng nghiêm túc chỉ vào bầu trời. “Thật sự có rắn bay ở trên bầu trời mà! Mẹ mẹ người xem.”

Không lay chuyển được nữ nhi bảo bối kiên trì, lúc người mẹ theo phương hướng bé gái chỉ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một con rắn vàng thật lớn cứ nhiên bay lên không trung bay lượn, phát hiện có người ở nhìn nó lại còn dùng cái đuôi đối với mình quơ quơ, như là ở chào hỏi giống nhau.

“Ha ha, rắn bay, rắn rắn bay bay.” Bé gái khờ dại đóng đưa cánh tay nhỏ, hướng con rắn vàng ở không trung vung tay nhỏ bé, con rắn vàng lại cũng đáp lại tựa như vẫy vẫy cái đuôi, bé gái lại mừng rỡ cười không ngừng.

Người mẹ ngốc ngay tại chỗ—

Lúc này người qua đường một người tiếp một người ngốc dưới tình huống hóa đá, con rắn vàng một đường bay đến quán cà phê trong ngõ hẻm, tiếp theo biến trở về hình người, mau chóng dán tại cửa sổ thủy tinh nhìn chăm chăm mỗi bàn khách nhân trong tiệm.

Chủ nhân, là chủ nhân nha! A, chủ nhân vẫn là tốt xem như vậy.

Tiểu Xà ánh mắt theo hướng tầm mắt Hoàng Lăng dịch chuyển phía bên trái một chút, ngồi ở đối diện là cô gái lúc trước cầm bánh gato tới mừng sinh nhật Hoàng Lăng.

Ồ.

Lăng Lăng ngoại tình, Lăng Lăng trộm tình, Lăng Lăng bên ngoài. . .

Chủ nhân hẳn không cần Tiểu Xà.

Ồ oa—

Tiểu Xà cả khuôn mặt đều dán ở trên cửa sổ thủy tinh, hảo hảo hé ra khuôn mặt khả ái bị chèn ép thành một mảnh bánh thịt heo, ngay cả cái mũi cũng bị áp sập.

Một bên méo miệng, nước mắt liền như vậy bá đáp bá đáp, dọc theo khuôn mặt bị chèn ép thành bánh thịt rơi xuống hai má.

Trong quán cà phê, Ngô Thiên Nghi cảm giác có một đạo tầm mắt quý dị liễu chết nhìn chăm chăm chỗ mình ngồi, theo cảm giác nhìn sang, liền thấy bộ dạng làm cho người ta dở khóc dở cười.

Ngô Thiên Nghi chọc chọc Hoàng Lăng đang cúi đầu nhìn tư liệu, “Này! Người hôm nay xuất môn, có phải hay không quên mang cái gì vậy?”

Hoàng Lăng như cũ cúi đầu, chuyên chú nhìn tư liệu Ngô Thiên Nghi lấy đến, thuận miệng nói: “Không có.”

“Phải không?” Ngô Thiên Nghi giọng điệu mang đùa cợt, mười ngón giao nhau nâng cằm, phi thường tao nhã nâng lên một đầu ngón tay, chỉ vào cửa sổ thủy tinh cười gian, “Như vậy. Thứ này, người muốn hay không vật bị mất mời nhận một chút?”

“Đừng làm rộn. Cái gì, sao?”

Hoàng Lăng ngẩng đầu theo đầu ngón tay Ngô Thiên Nghi chỉ hướng phía ngoài quán cà phê nhìn, kinh hô một tiếng, nổi giận đùng đùng quăng xuống sổ liệu trọng yếu trong tay chạy thẳng đến ngoài quán cà phê, túm mở Tiểu Xà đang dán tại trên cửa sổ thủy tinh.

Ngô Thiên Nghi nhìn hết thấy ngoài cửa sổ, nghe không được hai người đến tới cùng nói những thứ gì, dù sao cũng chỉ nhìn thấy Hoàng Lăng khuôn mặt đen lại, một bộ dáng hung ác tức giận tận trời, tại tiểu nam hài một trận khoa tay múa chân cộng thêm dưới nước mắt thế công, biến thành ăn nói khép nép, cuối cùng rõ ràng đem tiểu nam hài mặt chôn ở trước ngực mình liên tục an ủi.

Mấy phút đồng hồ sau, Hoàng Lăng một mình một người đi trở về trong tiệm cà phê, đến trước quầy phân phó vài câu, chỉ thấy phục vụ sinh cười gật đầu, lập tức chui về phía sau phòng bếp cũng không biết ở lấy cái gì.

“Thiên Nghi, ghi chép ta thanh toán trước, phần tư liệu này rất cần kě, tuần sau ta sẽ phái người cùng người ký hợp đồng.”

Hoàng Lăng vừa nói, bên thu thập sổ liệu tán loạn trên bàn.

Ngô Thiên Nghi như trước duy trì kia phó hình tượng tao nhã, nhưng trong ruột đã sớm cười ngất rồi. “Như thế nào? Vội vã về nhà nấu cơm làm thức ăn vẫn là mang đứa nhỏ? Sớm biết rằng hiền tuệ người như vậy, ta khẳng định không nói hai lời đem người lấy về nhà làm vợ.”

Hoàng Lăng hung tợn hai cái trắng mắt xem thường, cầm lấy hộp giấy phục vụ sinh đưa tới đóng gói mang bên ngoài, cũng không phản bác, quay đầu bước đi.

Chỉ sợ chính mình lại đợi thêm 1 phút, ngu ngốc kia ở ngoài quán cà phê lại muốn khóc.

Nhìn Hoàng Lăng mang theo hộp giấy, dưới nách còn mang theo túi tài liệu, hảo hảo một cái soái ca đương trường hình tượng phá công, càng miễn bàn vị này soái ca còn phải lo lắng thất lạc trấn an tiểu tình nhân bên người.

“Soái ca, chúc người hạnh phúc nha!”

Ngô Thiên Nghi nhìn hình ảnh ngoài cửa sổ hai người ngồi trên xe taxi rời đi, mỉm cười chúc phúc.

Một hồi sau trận mưa mang theo tiếng sấm ầm ầm từ bầu trời Đài Bắc rơi xuống.

Hai người tuy là ngồi xe taxi về nhà, nhưng là sau khi xuống xe còn phải mở cổng xông qua sân, mở lại cửa thứ hai mới có thể đi vào trong phòng, nhưng cũng làm cho Hoàng Lăng cùng Tiểu Xà toàn thân ướt đầm.

Hoàng Lăng một tay mang theo tài liệu, một tay mang theo hộp giấy, còn phải cố không đêr Tiểu Xà dính nước mưa, cái gì anh tuần tiêu sái, cái gì soái, đừng phải lao tạc thiên mưa to không báo trước, tất cả đều đương trường phá công.

Quần áo ướt dính tại trên người, Hoàng Lăng đem tư liệu quăng trên sô pha, tiếp theo đem hộp giấy đặt trước mặt Tiểu Xà.

“Này, là caramen ngươi muốn.”

Tiểu Xà vốn là bận rộn hất nước ở trên người, đột nhiên nghe được câu này, hưng phấn mà đối với hộp giấy mở to hai mắt nhìn ba giây, lại có điểm tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, bên ngoài không có phủ lớp đường tiêu tiêu.”

Hoàng Lăng mỉm cười bán mũi Tiểu Xà. “Chỉ biết ngươi sẽ oán giận, ta ngay cả lớp đường bên ngoài đều bảo nhân viên cửa hàng làm rồi, nhanh đi phòng tắm phòng nước ấm, đem thân thể tẩy một chút, đợi lát nữa còn có có sẵn caramen.”

Tiểu Xà nghiêng đầu nháy mắt mấy cái, trở về nụ cười ngọt ngào. “Chủ nhân tốt nhất !”

“Ngu ngốc!” Hoàng Lăng hai má ửng đỏ, mắng.

Đem caramen để vào tủ lạnh, tiếp theo ôm lấy Tiểu Xà ngượng ngừng hướng về phía phòng tắm lầu hai.

Tiểu Xà giống ngày thường ngoan ngoãn ngồi ở trên bồn chờ hoàng lăng mở nước, hai cái chân còn tại không trung điều a điều.

Hoàng Lăng bỏ đi quần áo ướt, xoay người đang muốn đem quần áo ướt sũng của Tiểu Xà cởi.

Tiểu Xà vừa thấy Hoàng Lăng trần truồng, cư nhiên lao thẳng tới, quỳ gối trên sàn phòng ôm đùi Hoàng Lăng , nhắm ngay” bộ vị” khóc thút thít nói: “Ô. Huynh đệ, huynh đệ a! Ô ô ô.”

Hoàng Lăng khoe miệng co quắp, vẻ mặt hắc tuyến, “『 nó 』 không, phải, là, huynh, đệ, ngươi,!”

Tiểu Xà ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Lăng một cái, thực đau lòng sờ sờ “Huynh đệ” trong miệng cậu. “Ô. Huynh đệ, chủ nhân khi dễ ngươi, không phải sợ!”

“Ngươi.” Hoàng lăng biểu tình quái dị đồ rút khẩu khí.

“Chủ nhân, ngươi đem anh em kết nghĩa giấu ở trong quần thôi! Hấn sẽ buồn a . Di? Huynh đệ ngươi làm sao vậy? Lại nóng lại vừa cứng, ô ô. Huynh đệ ngươi không cần rơi rụng ! Ô.”

Tiểu Xà giương mắt, thập phần tổn thương bởi bất công kháng nghị: “Chủ nhân đều là ngươi , anh em kết nghĩa đều buồn đến bị bệnh! Nóng nóng thô sấp không nói, cư nhiên còn nhỏ như vậy, ô, nhất định là phát dục không tốt, chủ nhân ngươi phá hư.”

“Nhỏ?” Hoàng Lăng trên mặt hắc tuyến tất cả đều nổi lên, hung ác ngang ngược căm tức nhìn Tiểu Xà.

Không có biện pháp, sự tình liên quan đến mặt mũi nam nhân, không thể không tranh!

Lại còn nói hấn”Nhỏ”?

Này có thể nói có thể sánh bằng Tây Dương A phiến nam diễn viên, Sizc mãnh liệt đến làm cho bao nhiêu nam nhân tại trộm liếc mắt qua ở nhà vệ sinh khóc rống mà lưu nước mắt, nữ nhân đã dùng qua đều tán thưởng, rần rần này lại, lại ngại nó”nhỏ”?

Nhịn xuống cuối cùng một phần lý trí, rút ra cuối cùng một tia tính nhẫn nại, hoàng lăng nghiêng răng trịnh trọng biểu thị công khai: “Nó, thực, lớn!”

“Mới không đâu! Nho nhỏ , cái đuôi ngắn ngủn , bây giờ còn nóng nóng thô sấp, huynh đệ nhất định sắp chết ! Hơn nữa, huynh đệ nó bên miệng còn sưng lên hai khóa bươu thịt, ô, chủ nhân đều là ngươi, huynh đệ nó sắp chết !”

Banh! Bành!

Hoàng Lăng tinh tường nghe thấy thanh âm một phần lý trí cùng tính nhẫn nại cuối cùng bị đứt của mình, vô nghĩa không nói nhiều, đem rần rần vẫn chưa rõ tình huống khiêng lên vai, đóng vòi nước, cũng không tắm nữa, quang thân thể xông về phòng ngủ quyết định làm cho rần rần này hối hận đã nói qua cái chữ “nhỏ” này.

“Ngô.”

Tiểu Xà mềm nhũn bị ném trên giường, còn không kịp phản ứng, đã bị đoàn bóng đen đè ép lên, đem quần áo ướt sũng trên người cậu đều ném xuống đất, tiếp theo vô số hôn như mưa rền gió dữ giống như thổi quét mà đến, từ đầu đến chân không một buông tha.

Tiểu Xà ngay từ đầu còn khanh khách cười, hô rất ngứa rất ngứa, thẳng đến hoàng lăng tay cầm khí quan không giống lần trước ở toilet công ty khi đó mềm nhẹ, mà là mãnh liệt lấy tay bộ lộng, còn ác ý dùng răng nanh cắn ở đỉnh mẫn cảm yếu ớt nhất .

Đâm dâm trong cảm giác đau hỗn loạn làm người ta khó nhận tê dại, trêu chọc bất cứ sinh vật nào đều có dục vọng nguyên thủy, dần dần , tiếng cười hóa thành một tia lại một tia thờ nhẹ hô hấp dồn dập gián đoạn.

Muốn tránh thoát loại cảm giác xa lạ này, lại sợ chính mình giống lần trước giống như không cẩn thận ngộ thương tới Hoàng Lăng, Tiểu Xà áp lực cắn môi, không cho thanh âm kỳ quái bật ra khỏi miệng .

Từ chỗ sâu trong cơ thể nổi lên tình dục tác động , Tiểu Xà hai tay bản năng đi tới trước ngực, vuốt ve nụ hoa sau khi biến thành người sề, mô phỏng phượng thức Hoàng Lăng phía trước dùng đầu lưỡi liếm duyên, dọc theo chung quanh từng điểm đảo quanh, nắm nụ hoa nhô lên biển nganh, cảm giác thư sướng giống như nước ấm chảy khắp toàn thân

“Ngô.”

Tiểu Xà vận vẹo thân thể muốn chạy trốn, cổ tay trái tay phải đều bị Hoàng Lăng một tay bắt lấy giờ lên cao khỏi đầu, chân thon dài thật sâu khảm nhập, thành thạo tách ra hai chân Tiểu Xà.

“Ấn a.”

Tiểu Xà từng kiện quần áo ẩm ướt trên người bị cởi xuống, lộ ra màu da bóng loáng trắng nõn , phân thân khéo léo từ trong lông mao thừa thốt ngẩng lên, trên đỉnh còn chảy ra chất lỏng trong suốt dọc theo vật đứng thẳng chảy xuống.

“Lăng Lăng, người ta hảo quái, quái.”

Tiểu Xà nghẹn nước mắt , bối rối lắc đầu, muốn từ trong cảm giác kỳ quái này chạy trốn.

“Hừ, ngoan ngoãn , tin tưởng ta.”

“Tiểu Xà tin tưởng. Tin tưởng Lăng Lăng, ân.”

Hoàng lăng ngón tay chui vào bí huyết nhắm chặt, hơi hơi đau đớn làm cho Tiểu Xà mặt nhăn thành một đoàn.

“Đừng sợ.”

Cảm giác tiểu huyết thích ứng dị vật tồn tại, từ từ buông lỏng giảm bớt lực đạo, Hoàng Lăng cẩn thận thăm dò đầu ngón tay thứ hai, chậm rãi ma sát nội bích nắn cảm, thịt non đỏ sẫm theo ngón tay truru sấp, nhảy ra huyết khẩu sau lại bị đẩy vào, kích thích dừng đạo nguyên bản khô khốc dần dần chảy ra dịch trơn.

“Ha a. A. A. A.”

Theo nhiệt độ cơ thể lên cao, Tiểu Xà hô hấp cũng trở nên dồn dập mà hỗn loạn, miệng không ngừng tràn ra thấp suyễn khó nhận .

“Hảo trưởng, đau.”

Tiểu Xà nghẹn nước mắt, bắt lực nhìn Hoàng Lăng, giờ cao hạ thân trưởng lên nhô lên dục vọng ma sát dưới bụng Hoàng Lăng, đơn thuần mà nghĩ chủ nhân khả năng giúp đỡ chính mình từ trong loại cảm giác không hiểu này giải thoát, lại vô ý trêu chọc lên tình dục Hoàng Lăng áp chế đã lâu.

Rút ra ngón tay, xác định dừng đạo đã muốn ướt át có thể thừa nhận tình hình kế tiếp, Hoàng Lăng buông ra tay Tiểu Xà, đưa cậu cuộn nằm úp sấp ở trên giường, lưng trần trơn bóng nê người phiếm mô hôi trong suốt , theo Tiểu Xà hô hấp mà cao thấp phập phồng .

“Dĩ? Chủ nhân người làm sao?”

Tiểu Xà lấy tay khừ tay khởi động thân mình, nghi hoặc quay đầu.

Chỉ thấy Hoàng Lăng giữa hai chân cái kia vốn gầy teo nhỏ “Huỳnh đệ” cư nhiên thẳng tắp 吧 đứng vững, hơn nữa. Hơn nữa cư nhiên. Cư nhiên còn.

“A—”

“Huỳnh đệ” “Cái đuôi” tròn tròn nhắm ngay đằng sau mông mình đâm vào, Tiểu Xà dù có ngốc như thế nào cũng biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Ô, huỳnh đệ người làm, người ta là đực , vì sao muốn giao phối ma! Ô ô ô.”

Hoàng lăng mặt tối sầm, tư thế đổi lại, Tiểu Xà ngồi xuống trên đùi Hoàng Lăng, thân mình trầm xuống, tiểu huyết đem dục vọng của Hoàng Lăng nuốt đến cang sâu.

“A! Điều nói người ta là đực còn đâm, ô, đau quá, khó trách rắn cái cũng không thích giao phối, ô ô.”

Hoàng lăng quơ lấy đầu gối Tiểu Xà đem hai chân mở ra thật to, sau huyết theo cơ bắp tác động cũng bị bách đem cửa vào tạo ra, thừa nhận vật cứng mãnh liệt truru sấp, hậu huyết theo động tác của cơ thể thừa nhận vật cứng mãnh liệt dứt vào, chung quanh huyết khẩu thịt mềm phun ra nuốt vào dục

vọng nóng bỏng, theo tình dục mà dần dần sưng lên, bị lấy dâm mỵ đồ tươi.

Thịt trụ ma sát nội bích mẫn cảm, thể dịch ẩm ướt cùng với Hoàng Lăng mỗi một lần trù sáp huyết khẩu, phát ra thanh âm tấm tắc phiến tình.

“A. Không. A a.”

Tình dục tiềm phục tại trong cơ thể dần dần bị Hoàng Lăng kích thích, thân mình không ngừng bị nhấc lên sau lại hạ xuống, thừa nhận vật cứng phía dưới xô xuyên qua. Giữa hai chân cương trường đến phát đau, ở Hoàng Lăng đỉnh đến nổi lên trong cơ thể yếu ớt nhất thì liệt khẩu phun ra chất lỏng trắng đục nồng đặc, sau khi cao trào co rút, gât gao xoắn chặt gắng gượng Hoàng Lăng chôn sâu ở trong cơ thể.

“Ân.” Nhắm hai mắt, hoàng lăng thét lớn một tiếng, không kịp rút ra, dục vọng tất cả đều bắn về phía trong cơ thể Tiểu Xà.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Quân thiên trường công ty thiết kế-

Tiểu xà nhanh như chớp mắt to nhìn chăm chăm màn hình máy tính thể lỏng xem, một tay còn thật nhanh di động chuột, hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới quái lạ của internet.

Từ khi Hoàng Lăng dạy Tiểu Xà làm sao sử dụng máy tính sau, vốn là ngày ngày cùng đi đến Quân Thiên, tuy nhiên Tiểu Xà chẳng qua là ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc ngủ, từ đó trầm mê ở niềm vui thú lên mạng.

Đối với cái loại chỉ cần chỉ cái kia gọi là “con chuột”, điều khiển ở trên màn ảnh di động du đi du lại, có thể thấy rất nhiều rất nhiều thứ thú vị, Tiểu Xà vui vẻ cực kỳ, cô hồ trù ăn com với ngủ ra, tất cả tinh lực đều nhập vào bên trong thế giới internet, quả thực cùng đắm thanh niên suốt ngày ngâm mình điên cuồng ở trong trò chơi không có gì khác biệt.

Có người lại không như vậy, Hoàng Lăng vốn là vui mừng thấy Tiểu Xà có thể từ trên internet học tập một chút sinh hoạt hiện đại căn bản thường thức, tại bị gạt làm trang sức mấy ngày sau, giận đến mức nhỏ internet trong nhà ra, đem Tiểu Xà kéo lên giường, trịnh trọng biểu thị công khai mình tuyệt không làm “người không vợ vì máy tính” nữa.

Đêm đó Tiểu Xà lăn ở trên giường đến kiệt sức, trống rỗng mềm ngã trên giường, mặt buồn bực ở trong gối khóc nức nở kháng nghị.

Ôi người ta là được, là được ... Người ta không cần làm cái nữa! Ô ô ô.”

Phòng làm việc điện thoại trên bàn vang lên, Hoàng Lăng ấn nút xuống, điện thoại truyền đến thanh âm bối rối của thủy ký.

“Tổng giám đốc, có, có người muốn tìm. Muốn tìm thiếu gia...”

Thiếu gia trong miệng thư ký, là Tiểu Xà ở Quân Thiên làm cho người ta gọi như vậy.

Vừa mới bắt đầu mấy nữ nhân viên đối với “Tiểu Xà” tên này vô cùng hiếu kỳ, mấy phen hỏi tới, bản thân Tiểu Xà luôn áp ứng nói không rõ ràng, mà ông chủ Hoàng Lăng khó được lên mặt địa bản, quy định từ nay về sau không cho phép gọi tên Tiểu Xà, chỉ có thể gọi Tiểu Xà là “Thiếu gia”

Mỹ kỳ danh nha, là đối với nam hài thân phận lai lịch cũng rất thần bí này lễ phép gọi” trên thực tế nha, Quân Thiên nam nữ nhân viên trên dưới không người nào không biết không người nào không hiểu, hắc, này căn bản là tham muốn giữ lấy của ông chủ Hoàng quý phá, không muốn gặp bảo bối của mình cùng người khác thân cận, cho nên ngay cả hân cùng nick name của tình nhân nhỏ bé cũng không cho người khác kêu.

“Có người? Người nào?”

“Hắn nói là.” Thư ký giọng nói chân chờ, tựa hồ không biết nên hình dung vị khách nhân kia như thế nào.

“Chính là Lão Tử!”

Đầu điện thoại bên kia thanh âm thư ký cùng thanh âm ngoài cửa trùng lặp, tiếp theo cửa phòng làm việc liền bị người ta thô lỗ đá văng, tám ván gỗ đáng thương kia cứ như vậy ngang sinh sinh đụng vào vách tường.

Tập âm khổng lồ đem Tiểu Xà đang trầm mê ở trước máy tính cả kinh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, nhìn thấy người, há to miệng giật mình sững sờ, không có phát hiện mình đã biến trở về thân rắn, ngay sau đó vung đuôi đánh về phía vị khách không mời mà đến.

“Ô. Sur phụ, sur phụ a! Tiểu Xà rất nhớ rất nhớ người đó!”

Người tới mặc trường bào màu đen bộ dáng khoa trương, tay vàng sợi bạc phía trên thêu thành một bức bướm lượn giữa hoa, trình độ “Dung tục mạnh mẽ”, quả thực hợp với lễ phục sứ thanh hoa trên người lão bà Bối Khắc Hán của hắn. Cho nên tuy người này có gương mặt anh tuấn đủ để mê chết mọi người, chỉ tiếc, thường thức tục tằng, cơ hồ đến cảnh giới nghệ thuật.

Hoàng Lăng đối với vị “Sư phụ” trong miệng Tiểu Xà đánh giá từ đầu đến chân, ho nhẹ vài tiếng, đang định muốn cùng vị trưởng bối này tìm cách giao tình, nếu nói làm cho lão nhân gia này cao hứng, liền nguyện ý thừa nhận hắn là “Chồng của đồ nhi”.

Nhìn qua bất quá ba mươi tuổi tả hữu, trên thực tế lão xà cũng đã hơn tám nghìn tuổi, nghiêng mắt liếc nhìn Hoàng Lăng, mới mở miệng, sắc bén vô cùng, chứng minh không chỉ có lão Khương thật cay, liền ngay cả lão xà cũng không ngoại lệ.

“Người thật to gan, cứ nhiên dám ăn đồ nhi của ta.”

Hoàng Lăng ngăn người.

Con rắn vàng biến trở về nguyên hình, nhiệt tình dùng thân mình quấn một vòng một vòng quanh trên người tuấn nam, đầu rắn tựa vào bả vai sư phụ, lưỡi rắn, dùng ngôn ngữ tê tê mà Hoàng Lăng nghe không hiểu kháng nghị:

“Mới không có, chủ nhân không có ăn Tiểu Xà, chủ nhân đối với Tiểu Xà rất tốt rất tốt nha! Sư phụ người nghĩ sai rồi!”

“Người cấp lão phu câm miệng!” Chịu không nổi đồ nhi nhà mình dung lượng não rất thừa thốt, lão xà hung hăng quát cho Tiểu Xà một cái trắng mắt.

Con rắn vàng đầu cúi xuống, từ trên người sư phụ trượt xuống dưới, ngoan ngoãn đem miệng ngậm lại, trong lòng nói thầm-

Ô, sư phụ thật hung dữ, lâu như vậy không thấy, cứ nhiên một chút cũng không nghĩ người ta, còn hung ta, sư phụ đại phiêu dâm!

Lão xà làm sao không biết trong bụng đồ nhi nhà mình đang nói xấu, trăm năm không thấy, ai không nhiệt tình nghĩ đến xa cách lâu ngày gặp lại?

Cho dù trăm năm đối với tiên nhân mà tính cũng không bao lâu thời gian, cho dù chính mình già cấp hỗn trưởng đồ nhi không đầu không đuôi này tức giận đến một phật phải xuất thế hai phật phải thăng thiên, nhưng là đối với đồ nhu ngọc không hề tâm cơ này, đơn thuần đến làm cho lòng người đau, lão xà luôn nhiều phân tâm tư ở trên người Tiểu Xà.

Trước đó không lâu trở lại linh xà động kia, muốn nhìn một chút đồ nhi ngọc này trôi qua được không, sao biết được lại không gặp đồ nhi, cứ nhiên đụng đến hai người chết loại một gậy một béo lên lút ở ngoài linh xà động cũng không biết là đang chơi cái trò gì?

Vừa hỏi xuống, tổ hai người béo gầy nói phía trước là bắt được con rắn vàng bán giá không sai, muốn lại đến nơi này thử thời vận, xem có thể hay không lại bắt được mấy con đi bán.

Con rắn vàng?

Hào người loài người chết, bắt xuẩn đồ nhu của lão phu không nói, cứ nhiên còn cảm bán?

Hơn nữa trọng yếu nhất là, tổ mẹ người, cứ nhiên không đến ba ngàn khối?

Cho dù có đem đi cân, con rắn béo kia cũng có thể bán đến ba, bốn vạn, càng khỏi nói là nếu đem cảm bán làm súng vật, nói không chuẩn còn có thể nâng giá nữa, nhiều đến mấy vạn cũng có thể.

Đáng giận a! Ba ngàn? Quả thực làm nhục giá cả thị trường của xà tộc.

Lão xà xuất ra vạn lý kính theo Ngọc Hoàng đại đế chơi mặt chược thán, lại không chết từ tế được “nhìn” thấy hình ảnh xuẩn đồ nhi cấp người khác ăn làm mặt tịnh, hình ảnh rõ ràng, quả thực có thể sánh bằng đài SNG truyền hình trực tiếp.

Lửa càng thêm bốc lên, thuận tiện lại giới thêm chút xăng thì sẽ là tình huống nào?

Kết quả là, tại lão xà đem tầm mắt từ vạn lý kính chuyển hướng tổ hai người béo gầy không cần người bên ngoài nhắc nhở, hai người cũng biết chính mình sẽ chết vô cùng khó coi.

Giải quyết xong tổ hai người béo gầy, lão xà tức giận chưa tiêu, mị mắt suy nghĩ hướng bốn phía nhìn xung quanh, tiếp theo thì triển pháp thuật hướng tới chỗ ở của xuẩn đồ nhi đuổi theo.

Lão xà hóa thân tuấn nam, quần áo tục khí đến bùng nổ trang phục trung quốc, chân dài nhấc lên, không khách khí chút nào một cước dẫm nát trên bàn công tác của Hoàng Lăng, còn thực lưu manh rung rung vài cái.

“Thật lớn mật, cứ nhiên ngay cả đồ nhi của lão phu cũng dám chạm vào!”

Hoàng Lăng học phim cổ trang nhiều tập, đứng dậy cung kính chấp tay đối với lão xà, lễ phép mở miệng: “Tiền bối nguyên lai chính là sư phụ tiêu sái tuấn lãng trong miệng của Tiểu Xà, khí thế phi phàm, nghe lâu không bằng gặp, vẫn bối Hoàng Lăng, gặp qua đại tiên.

Sự thật chứng minh, chẳng những võ mông ngựa tốt, ngay cả đuôi rắn cũng võ rất tốt.

Lão xà đắc ý nhượng mảy, “Tính tiểu tử ngươi có kiến thức, bổn đại tiên thích ngươi. Bất quá, ngươi liền ăn xuẩn đồ nhi của ta như vậy, nên cùng lão phu giải thích a?”

“Văn bói là thật tâm thích Tiểu Xà, cái gọi là trừ sách mười tòa lầu, cũng không phá việc nhân duyên tốt của người khác, đại tiên tổng sẽ không nhẫn tâm đem người hữu tình chia rẽ phải không?”

Lão xà thu hồi chân rung rung kiêu ngạo dầm nát trên cái bàn, về mặt ngưng trọng nhìn thẳng Hoàng Lăng. “Ngươi thật sự thích xuẩn đồ nhi của ta?”

“Không giả.”

“Hắn thực bổn, thực ngọc, thực xuẩn, sự tình gì đều làm không tốt.”

“Ta biết.”

“Không có tâm cơ, quý thích khốc, đơn thuần đến làm người ta nghĩ đẹp hắn.”

Hoàng Lăng khuôn mặt chậm rãi cười, “Ta hiểu được.”

“Hoi một tí liền chọc rắc rối, không có việc gì sẽ biến thành hình rắn hù chết người, buổi tối còn có thể đái dầm đá chặn.”

Lần này không đợi Hoàng Lăng mặt biến, con rắn vàng động động cái đuôi biến trở về hình người, oa oa kêu to: “Thối sư phụ nát sư phụ, nói phải giúp người ta giữ bí mật, ô, người ta hiện tại đã muốn không đái dầm, cũng sẽ không đá chặn mà! Ô ô. . . . Đến lúc đó chủ nhân không cần ta, đều là sư phụ người làm hại! Ô oa oa oa —”

Hoàng Lăng đi qua một tay kéo Tiểu Xà vào trong lòng, “Cứ như vậy?”

“Ngươi nói. . . . Liên, dạng, này?” Lão xà giật mình trừng lớn ánh mắt.

“Thực bổn, thực ngọc, thực xuẩn, Tiểu Xà chuyện gì đều làm không tốt?”

“Đúng!” Lão xà dùng sức gật đầu.

Hoàng Lăng cười cười, “Tiểu Xà là học so với người khác chậm, bắt qua dạy hắn nhiều vài lần là được.”

“Đúng a!” Tiểu Xà bĩu môi, từ trước ngực Hoàng Lăng ngẩng đầu. “Người ta sẽ pha trà, sẽ dùng máy giặt, sẽ dùng máy copy, sẽ mở bếp gas mở tủ lạnh, còn có thể đi toilet nha.”

“Tiền bói còn nói, Tiểu Xà thích khốc, đơn thuần đến người muốn dẹt hắn.”

“Đúng vậy!” Lão xà dùng sức gật đầu.

Thích khốc điểm ấy, ta cảm thấy không sao cả. Về phần mặt khác một chút. . . . A! Đã sớm dẹt!”

Hoàng Lăng cười trộm ở mũi Tiểu Xà bắn một cái, đôi mắt Tiểu Xà huy quyền kháng nghị, “Lại bắn mũi người ta, chủ nhân xấu xa.”

“Đến khi hắn chọc rắc rối, ta sẽ xử lý, không có chuyện gì liền biến thành rắn điểm này, là có chút phiền toái, tiền bói nếu có biện pháp giúp một chút được không? Cuối cùng cái kia, đá chặn cũng không sao cả, về phần đái dầm. . . .”

Hoàng Lăng u ám cúi đầu nhìn Tiểu Xà, “Ngươi nếu là dám đái dầm, đi tiểu một lần, phạt làm cái mười lần.”

“Ô, đều nói người ta sẽ không mà! Người ta là đực, là đực, tại sao lại bắt người ta làm cái, chán ghét chủ nhân, hừ!”

Lão Xà trái nhìn Hoàng Lăng một cái, phải nhìn đồ nhi ngu ngốc nhà mình một cái, nặng nề thở dài. “Cho dù ngươi có thể tiếp nhận Tiểu Xà. Thật nguyện ý chiều cố nó cả đời, nhưng là tuổi thọ của loài người bất quá cũng chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, chờ ngươi già rồi chết, ngươi làm sao đối mặt với Tiểu Xà là tiên nhân có vô tận năm tháng không già không chết?”

“Này.”

Hoàng Lăng á khẩu, cho tới bây giờ không nghĩ qua, hắn cùng với Tiểu Xà trong lúc đó, ngăn cách không chỉ là người và rắn, lại còn tiên phạm ngăn cách nữa.

Tiên, không già không chết, năm tháng trôi qua đối với bọn họ bất quá là trong phút chốc nháy mắt mà thôi; mà con người, dù có trăm năm tuổi, cuối cùng vẫn phải trở về cát bụi, lưu lại một mảnh đất tượng trưng chiều cáo, từng có quá một người như thế, ở trong cuộc sống tồn tại ngắn ngủn lưu lại.

Chết, là kết thúc, vô luận có nói là luân hồi chuyển thế, đối với hắn mà nói, lúc đắp hòm quan tài xuống mồ, tất cả sống ở nhân thế cũng là vẽ lên dấu chấm tròn, là kết thúc.

Nhưng, Tiểu Xà đâu?

Là xà tiên không già không chết, coi như mình có thương cậu như thế nào, cũng chỉ có thể làm bạn với cậu mấy chục năm, đợi đến khi mình chết, Tiểu Xà làm sao đối mặt với cuộc sống một người? Làm như thế nào đối mặt với năm tháng không ngừng?

“Điểm này không cần ngại người bảo thủ quan tâm.”

Ngoài cửa sổ ba mươi tầng lầu, không duyên không có toát ra thanh âm.

Nam tử tóc vàng bay lên không trôi lơ lửng ở ngoài cửa sổ phòng làm việc, thanh âm vốn lên bị thủy tinh cách trở ở ngoài, nhưng rõ ràng truyền vào trong phòng làm việc.

Lão xà vừa thấy nam tử tóc vàng, lông mày nhăn lại, hừ một tiếng: “Lại là người con hồ ly thối này, lão phu cũng không tin người có biện pháp gì.”

Nam tử tóc vàng lấy mắt kính trên mặt, lộ ra một đôi tròng mắt màu vàng, nhắc chân xuyên qua thủy tinh bước vào bên trong phòng, có loại gian thương giáo hoạt nói: “Hai ta thật vất vả mới từ vị trí bảo mẫu bỏ xuống, người chẳng lẽ không nghĩ đổi lại cho loại người chết này trông coi rắn ngọc này sao? Hơn nữa, Tiểu Xà ở cùng hẳn một chỗ rất hạnh phúc, có cái gì không tốt?”

Lão xà đảo cặp mắt trắng dã, “Người cho rằng lão phu không muốn sao? Chỉ cần có thể làm cho đồ nhi ngọc này của ta hạnh phúc vui vẻ, lão phu quản hần khi gió đực hay cái. Thối hồ ly người là đầu mục lên nắm hương hay là mục ra rêu? Tiên phạm ngăn cách người có hiểu hay không a? Đây trật tự thiên địa trong lúc đó há là ta và người có thể làm chủ?”

“Cho nên ta mới nói người là người bảo thủ.” Nam tử tóc vàng lớn lối dùng lỗ mũi hừ hừ.

“Người—” lão xà giận đến trừng lớn mắt.

“Lúc trước ngọc ngọc cần loài người này.”

“Cái gì?” Lời của nam tử bị lão xà điên cuồng hét lên cắt đứt.

Xoay người bắt được bả vai Tiểu Xà một trận lay động, lão xà kích động thẳng hỏi: “Lão phu không phải nói qua với người, không cho phép loạn cần người sao? Người có biết hay không mình là rắn vàng độc tính mạnh nhất?”

“Ô, sư phụ đừng lay, ngắt a.” Tiểu Xà bị lay đến choáng váng, hai con mắt thẳng đánh lốc xoáy.

Lão xà lúc này mới buông hai tay ra, dị thường nghiêm túc nhìn chằm chằm đồ nhi nhà mình, “Như thế nào? Cần chết hay không?”

Tiểu Xà lắc mạnh đầu muốn ngắt đi, giống như trước nghiêm túc gật đầu, “Ân! Một ngụm bị mất mạng, chủ nhân ngay tại chỗ liền chết a!”

Lão xà mặt mày hớn hờ, mừng rỡ thoải mái, sờ sờ đầu đồ nhi luôn miệng khen ngợi: “Hảo đồ nhi, không làm cho Xà tộc chúng ta mất mặt, ngoan a, không uống công sư phụ thương người như vậy.”

Hoàng Lăng mặt đen lại, quả nhiên có cái dạng gì sư phụ sẽ dạy dỗ ra dạng đồ đệ đó.

Nam tử vung mái tóc dài màu hoàng kim, tiêu sái đi về phía Hoàng Lăng, ngón tay giờ lên, nhưng ngay sau đó lại để xuống, nhìn không ra nam tử rốt cuộc nam tử đùa cái gì.

Đơn giản không có cử động gì lại, lại làm cho lão xà thu hồi khuôn mặt tươi cười, kinh ngạc đến lui lại mấy bước, miệng há thật to không ra nửa câu, liền hai con người không ngừng qua lại hình đồ nhi ngu ngốc của hắn cùng Hoàng Lăng ở một bên.

“Ai, ý trời, ý trời!”

Lão xà luôn miệng than thở, mắt lại nhìn Hoàng Lăng quanh thân tản mát ra linh khí, rõ ràng chính là của Tiểu Xà, cũng khó trách loài người chết này bị Tiểu Xà cần qua, còn có thể sống nhảy nhót như con tôm hoàn toàn không có chuyện gì.

Nhìn dáng dấp, đồ nhi ngu xuẩn của hắn, thật nguyện ý vì loài người chết này, cam nguyện buông tha cho đạo hạnh khổ tu một trăm năm, hắn này là, còn vì cái gì mà không thành toàn người ta?

“Đồ nhi, tới đây.”

Lão xà vẫy vẫy tay, Tiểu Xà ngoan ngoãn đi qua, đôi mắt to tràn đầy nghi ngờ chớp chớp.

“Người thật tính toán cùng người chết loại này ở chung?”

Tiểu Xà vui vẻ mãnh liệt gật đầu.

“Người có biết hay không tuổi thọ của loài người bất quá nhiều nhất chỉ có trăm năm? Sau trăm năm hắn sẽ chết.”

Tiểu Xà vừa nghe, hốc mắt đỏ lên, lộ kéo tay sư phụ liều mạng lắc đầu. “Không cần, ngươi ta không cần chủ nhân chết, không muốn không muốn.”

“Đây là thiên đạo, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng không thể cãi lời.”

Kìa. Ta sẽ đem đạo hạnh chia cho chủ nhân, như vậy hấn sẽ không phải chết rồi, có đúng hay không? Có đúng hay không?”

Đau lòng đem đồ nhí ôm vào trong lòng, “Cho dù ngươi bỏ qua tất cả đạo hạnh, hấn cũng sẽ chết. Bất quá.”

Lão xà mắt sáng như đuốc địa nhìn về phía Hoàng Lăng, “Ngươi có biết hay không, ngươi muốn Tiểu Xà ở chung một chỗ, rất ích kỷ.”

Hoàng Lăng giương mắt, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hai mắt đã đỏ, bày ra một nụ cười khổ, nhưng kiên định nói: “Người, vốn chính là ích kỷ. Cho dù biết làm cho Tiểu Xà đổi mặt với cái chết của ta, nhưng đáp án của ta vẫn không thay đổi. Đúng vậy, ta muốn Tiểu Xà, muốn ở sinh mệnh của ta mỗi ngày đều có Tiểu Xà làm bạn, cho dù trước lúc chết, vẫn là như thế.”

“Ai, ngươi đã quyết định như thế, tốt lắm, ngươi tới đây, lão phu có một số việc muốn nói với ngươi.”

Lão xà dẫn Hoàng Lăng rời phòng làm việc, hai người ở ngoài cửa không biết đang nói những thứ gì.

Tiểu Xà chỉ ngây ngốc nhìn cánh cửa bị đóng lại, khịt khịt, gãi tay lên dùng tay áo lau đi nước mắt.

Sau lưng truyền đến nam tử tóc vàng nhắc đi nhắc lại. “Này, có ghê tởm hay không a? Cầm giấy vệ sinh lau đi! Nhờ cậy ngươi đừng luôn đem nước mũi hút trở về có được hay không?”

Mới vừa quay đầu lại, trước mắt liền xuất hiện hộp giấy vệ sinh lớn, Tiểu Xà không có ý tứ le lưỡi, “Người ta. Quên mất mà!”

“Chịu không được ngươi.”

Tiểu Xà dùng giấy vệ sinh lau mũi, một bên hỏi. “Ồ Ồ, sư phụ rốt cục muốn cùng chủ nhân nói cái gì? Tại sao ta không thể nghe?”

Nam tử tóc vàng tức giận liếc Tiểu Xà một cái, nắm cằm Tiểu Xà trái phải xoay xoay. “Ngươi nghe lại có cái rắm gì dùng? Huống chi, làm sao phải nói với ngươi? Dù sao sư phụ ngươi là vì tương lai của ngươi an bảo, tóm lại ngươi đừng hỏi nữa.”

“Nhưng là.”

“Câm miệng!”

Đôi mắt màu vàng như ngọn lửa sắc bén bắn tới, Tiểu Xà lui lui thân thể, ngoan ngoãn ngậm miệng không dám hỏi nhiều.

Nửa giờ sau, Hoàng Lăng mở cửa phòng làm việc ra, phía sau nhưng không có thấy lão xà.

“Sư phụ đâu?” Tiểu Xà nghiêng thân thể hướng sau lưng Hoàng Lăng mãnh liệt nhìn.

Hoàng Lăng đi tới trước mặt Tiểu Xà, kéo tay phải của cậu, mở ra bàn tay, tại trong lòng bàn tay của Tiểu Xà để lên một hộp gỗ tinh xảo khéo léo, “Sư phụ ngươi muốn ta lấy ra đưa cho ngươi.”

Tiểu Xà nhìn hộp gỗ trong tay một cái, giương mắt nhìn Hoàng Lăng một chút, lại hỏi lần nữa, “Sư phụ đâu?”

“Hấn nói còn có chút chuyện muốn làm, không nói lời từ biệt với ngươi, còn cảnh cáo ngươi, nếu lại cho người bắt ngươi đi làm súc rấn, không cần chờ ông chủ động thủ, ông ta là người thứ nhất trước tiên lột da ngươi, sau đó chặt làm súc rấn.”

“Ồ.” Tiểu Xà quẹt cái mũi bẹp miệng, vô cùng ủy khuất kháng nghị: “Người ta. Người ta mới sẽ không bị bắt làm súc rấn nữa, thôi sư phụ.”

Nam tử tóc vàng cầm lấy mắt kính, dùng miệng thổi đi cho bụi dính vào mắt kính, đầu ngón tay gầy nhẹ, trống rỗng biến ra túi xáchLV.

Nam tử đem túi xách ném cho Hoàng Lăng, thái độ vẫn rất cao ngạo nói: “Tiên đạo của Vương Mẫu, tặng cho các ngươi làm lễ vật.”

“Tiên đạo?” Tiểu Xà mắt tròn trũng, nước miếng cũng sắp tràn lan, chết đuối một phòng người.

“Ngốc Ngốc.” Nam tử chân dài một cái bước qua, chặn ngang ôm lấy Tiểu Xà vào trước ngực, che chở nói: “Ta nói đùa ngốc này, tiên phạm ngăn cách, ngươi này yêu thương, sẽ rất cực khổ có biết hay không?”

Nhưng là. Người ta muốn cùng chủ nhân ở chung một chỗ, hơn nữa, ta còn có thể cùng chủ nhân sống rất nhiều năm rất nhiều năm không phải sao? Trên ti vi không phải nói- không cần thiên trường địa cửu, chỉ đề ý từng có sao?”

Nam tử nghiêng đầu một cái, đối với đồng bạn lạc quan đến không có tinh thần não hoàn toàn không có cách, vốn là muốn nói Tiểu Xà tâm tình xuống thấp và vân vân, mình thân là bằng hữu cùng tốt an ủi cậu một chút.

Kết quả sự thật chứng minh – tên ngọc, luôn là tương đối dễ dàng hạnh phúc.

Bởi vì hấn ngọc, cho nên thoả mãn với cái có được, sẽ không cưỡng cầu.

Thật ra thì nếu so sánh, Tiểu Xà loại ý nghĩa này, mới là thông minh nhất không đúng sao?

Quý trọng giờ phút vốn có này, so với cưỡng cầu không cách nào biết trước tương lai sẽ tốt hơn, cho dù cuối cùng không cách nào ở chung một chỗ, cũng sẽ không thù hận, sẽ không hối hận, cũng chỉ đơn thuần quý trọng hạnh phúc hiện tại, về phần sau này, hết thảy tùy duyên.

Duyên tới duyên đi, có khi không phải là người có thể nắm giữ, ngay cả thần tiên, cũng chỉ là theo con thuyền cơ duyên phiêu lưu, tiếp theo sẽ bỏ neo ở nơi nào, đều dựa vào duyên phận.

“Hò hò? Ngươi đang ở đây nghĩ cái gì a?” Tiểu Xà vẽ mặt tò mò nhìn chằm chằm nam tử.

“Gì? Không có, không có gì.”

Nam tử trả lời Tiểu Xà, là linh ngộ đến cái gì, mà mắt khuôn mặt tươi cười sáng sủa.

Ôm Tiểu Xà đi tới trước mặt Hoàng Lăng, đem đồng bạn thật tốt biết từ ngàn năm đặt vào trong ngực Hoàng Lăng, nam tử cúi người xuống tại trên trán Tiểu Xà hôn, “Có chuyện gì, cùng trước kia giống nhau, cứ việc tới tìm ta là được. Chớ thấy sắc quên bạn, chiều cổ chủ nhân nhà ngươi, đem lão bằng hữu ta đây vắng vẻ ở bên cạnh.”

Nam tử âm hiểm cười một tiếng, “Tốt nhất là như vậy, nếu không xem ta có thể hay không chinh chết ngươi.”

“Thối hò hò, xấu xa!”

“Ha ha –”

Nam tử sang sảng cười to, chỉ vào túi xách LV, đối với Tiểu Xà phân phó: “Tiên đào nhớ kỹ chia cho loài người chết này ăn, ngươi nếu tham ăn, ngày nào đó biến thành rắn béo lớn, nhìn loài người chết này còn cần ngươi hay không.”

“Chủ nhân mới phải.” Tiểu Xà gấp gấp nhìn Hoàng Lăng, “Chủ nhân ngươi sẽ không như vậy đúng không?”

Hoàng Lăng lông mày nhảy lên, gọi một thùng nước lạnh. “Ta ghét rắn béo!”

“Ô, người ta không béo, người ta không phải là rắn béo mà! Chán ghét, Lăng Lăng xấu nhất! Ô ô ô.”

Nam tử tóc vàng hơi sững sờ, tiếp theo ngửa đầu cười ha hả, ngay cả Hoàng Lăng cũng bởi vì không nhịn được Tiểu Xà ngây thơ, bả vai mãnh liệt rung động, cuối cùng thật sự không nhịn được, đều theo tuôn ra tiếng cười.

Tiểu Xà khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên, giận đến chu môi, túm Hoàng Lăng tiếp tục ép hỏi.

Người ta không béo có đúng hay không? Có đúng hay không chủ nhân?

Chán ghét, cười cái gì nữa!

Chủ nhân ngươi không nên cười nữa, chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Năm mươi năm sau –

"Lai Tây đời thứ hai, quân tốt con của ngươi, nó nếu là dám chạy loạn nữa, khuya hôm nay liền cho nó làm thịt chó kho tàu."

"Ô."

Vừa mới mới ra đời hai tháng, tiểu mục dương lông xù, bị mắng lỗi tai cũng buông xuống, rất vô tội.

Một giây sau, đã bị mẫu thân đại nhân nó, cũng chính là Lai Tây đời hai ngậm cổ hướng đầu sân bên kia ném đi.

Đáng thương tiểu cầu cầu cứ như vậy đầu tiên bị ném thành một đường hoàn mỹ, tiếp theo rơi vào trên cỏ, còn trượt đi một đoạn, cái móng va chạm tại trên hàng rào, lúc này rốt cục mới dừng lại.

"Ngao ngao." Tiểu mục dương ừy khuất kêu đau.

Bên kia, thanh niên chỉ huy một nhóm người bận rộn vận chuyển dụng cụ chữa bệnh, đợi hết thấy tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, tự mình ra ngoài cửa đẩy một giường bệnh biến vào bên trong nhà, theo nhân viên y hộ vội vàng đem giường bệnh cùng với tất cả dụng cụ an trí tốt.

"Cám ơn các người."

Sau khi đưa mọi người rời đi, lúc này mới nhẹ nhàng mà nhích tới gần giường bệnh.

Trên giường, nằm một người, nếu không phải tóc mai hoa râm hiển lộ ra người này tuổi đã cao, bằng không ngoại trừ chút nếp nhăn mờ hồ lộ ra chút ít năm tháng gió sương, nếu như chỉ nhìn tướng mạo một cách đơn thuần, chắc chắn cho rằng người này bất quá chừng năm mươi tuổi.

"Lăng Lăng, mới vừa rồi một phen hành hạ, người có khỏe không?"

Thanh niên lặng lẽ dịch cái ghế tựa vào bên giường bệnh, ngồi ở trên ghế, đầu mềm nhẹ tựa vào trên ngực bệnh nhân kia, đầu ngón tay vuốt kim tiêm trên mu bàn tay người nọ, đầu lòng trấn an.

"Lăng Lăng, có đau hay không?"

Bị dưỡng khí chụp xuống đôi môi khẽ nhúc nhích, nhân nhật cấp cho thanh niên một cái mỉm cười, suy yếu mở miệng. "Không đau, có người bên cạnh, đau vậy. . . . Không sao cả. . . ."

Thanh niên ngừng đầu, thâm tình chăm chú nhìn vào tình nhân không địch lại năm tháng tàn phá mà già nua, cách chụp dưỡng khí miêu tả môi tình nhân, nước mắt cứ như vậy từng giọt từng giọt rơi vào trên thần sắc tiêu tụy kia.

Đưa tay lau đi nước mắt, thanh niên trên mặt tràn đầy áy náy. "Nói xong không khóc, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Đột nhiên gót chân một trận nóng ướt, thanh niên cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là Lai Tây đòi hai cùng Lai Tây đòi ba mới sinh ra không lâu, cảm giác được chủ tử đau thương, dùng đầu lưỡi liếm gót chân của thanh niên, muốn trấn an hẳn bị thương.

Thanh niên cười cười, khom lưng ôm lấy tiểu mục dương, tiểu tâm dục dục đặt trên giường bệnh, cầm lên tay vô lực của tình nhân, đặt ở trên đầu của tiểu cầu, tay cầm tay, vuốt ve tiểu cầu mới sinh ra.

"Lăng Lăng, đây chính là Lai Tây đòi ba, mới sinh ra hơn hai tháng. Trong khoảng thời gian này người vẫn nằm ở bệnh viện, hiện tại lại rốt cuộc thấy tiểu gây sự này."

Người trên giường bệnh khẽ cười, "Người mới, mới gây sự."

"Lại cùng người ta lật nợ cũ, Lăng Lăng vẫn là đáng ghét như vậy." Thanh niên không thuận theo kháng nghị, rồi lại nhớ tới cái gì, chân mày khổ sở nhíu lại. "Lai Tây. đi rồi, một nó còn đoạt nhiều đào tiên ăn như vậy."

Thanh niên trong miệng Lai Tây, là chó lúc ban đầu mẫu thân của tình nhân nuôi, sau lại ném cho tình nhân chiếu cố.

Kia con mục dương khuyến rất thông minh, quả thực như là bà quản gia, chỉ cần thanh niên có hành động nguy hiểm gì, sẽ gâu gâu không ngừng, muốn thanh niên dừng lại nó mới bằng lòng im miệng.

Ngay cả tiên đào Vương mẫu nương nương mang tới, cũng bị Lai Tây cướp đi không ít, làm hại thanh niên rất thích tiên đào, vừa gọi vừa nhảy, cả phòng đuổi theo Lai Tây chạy như điên.

Tiên đào tuy có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, đều đúng, La Tây sống gần hơn ba mươi tuổi, tại tuổi của chó được xưng là phá kỷ lục, song vô luận kéo dài tuổi thọ như thế nào, đúng là cuối cùng vẫn phải theo quy tắc vận hành của thiên đạo.

Tình nhân cũng vậy, ở công hiệu của tiên đào, cơ hồ không có bao nhiêu thay đổi, duy nhất thay đổi, là tình nhân càng thêm thành thực, càng thêm có sức quyến rũ.

Càng ngày càng thương hẳn hơn, nghĩ là làm thần tiên, cũng không so sánh hạnh phúc ở cùng tình nhân một chỗ.

Cho dù tiên phạm ngăn cách, cho dù năm tháng như trôi đưa, cho dù sau này không già không chết có vô tận năm tháng đều muốn một mình một người vượt qua.

Nhưng là hần, không hối hận!

Không hối hận biết Lăng Lăng, không hối hận yêu Lăng Lăng, không hối hận sắp sửa đổi một thời gian dài dòng cô đơn.

Thanh niên, hoặc là nên nói là Tiểu Xà.

Cầm thật chặt tay già nua thô ráp của Hoàng Lăng, đầu lòng vuốt ve này hơn một năm nay bởi vì truyền nước biển cùng rút máu, lưu xuống vô số dấu vết mà kim tiêm đâm vào.

Hoàng Lăng không có bệnh chẳng qua là lão hóa.

Thời gian ở tạm dừng ở trên người Tiểu Xà, cũng tại trên người Hoàng Lăng trôi qua cực nhanh.

Đối với bên ngoài chênh lệch, không phải là không có giấy dựa qua, Hoàng Lăng từng muốn buông tay để Tiểu Xà tìm kiếm hạnh phúc khác, khó được, bị Tiểu Xà ôn hòa giằng đến cuối âm lên thậm chí đập cửa trốn đi.

Cho đến đêm khuya, đang ở Hoàng Lăng cơ hồ muốn tuyệt vọng cho là Tiểu Xà đã muốn rời đi hẳn, than ảnh quen thuộc, đứng nghiêm ở ngoài phòng ngủ, Tiểu Xà lặng yên đi về phía Hoàng Lăng, ôm lấy lưng của hắn.

"Không nên đuổi ta đi, người đã nói, cho dù có bất cứ chuyện gì chúng ta cùng nhau đối mặt. Xin người, đừng đuổi ta đi, Lăng Lăng, ta yêu người, rất yêu rất yêu."

Đêm hôm đó, Tiểu Xà kiên định mà thâm tình, rơi lệ, lại là Hoàng Lăng.

Suy nghĩ lòng bàn tay bị bàn tay khác gọi trở về, Hoàng Lăng chẳng biết lúc nào giờ lên tay run rẩy không còn chút sức lực nào kéo ra chụp đường khí.

"Không được a! Lăng Lăng người không thể như vậy, Y Sinh nói."

"Đỡ ta xuống." Hoàng Lăng kiên định mở miệng.

Không lay chuyển được tình nhân cố chấp, Tiểu Xà thu hồi cảm xúc bối rối, cẩn thận đem Hoàng Lăng đỡ dậy, điều khiển cái nút bên cạnh giường bệnh, làm cho trên giường bệnh nửa bộ phận đứng lên, làm cho Hoàng Lăng có thể tựa vào trên giường.

Bên cạnh giường bệnh, Lai Tây đòi hai cảm giác được Hoàng Lăng tựa hồ khôi phục chút ít tinh thần, hưng phấn mà đứng lên thân thể, chân trước khoác lên bên cạnh giường bệnh, ánh mắt đen bóng lo lắng nhìn Hoàng Lăng, phảng phất như đang hỏi: Người khá hơn sao?

"Tiểu Xà, cái kia. Hộp gỗ."

Hoàng Lăng suy yếu mở miệng, không cần nhiều lời, Tiểu Xà gật đầu, kiên quyết vọt lên, thân thể lơ lửng ở không trung, thẳng lên trần nhà phòng khách trên đèn treo thủy tinh không lồ.

Tiểu Xà từ khung đèn treo làm bằng bạc lấy xuống hộp gỗ tinh xảo mà trước lão xà cho hắn.

Năm ấy, lão xà phân phó, cần phải giữ gìn cẩn thận, cho đến khi Hoàng Lăng qua đời tuyệt không thể mở ra nhìn trộm, hơn nữa, Tiểu Xà tuyệt đối không thể chạm vào đồ trong hộp gỗ.

Cho nên, sau khi cùng Hoàng Lăng thảo luận, cứ như vậy vẫn đặt ở trên đèn treo thủy tinh ở phòng khách, năm mươi năm, không người nào động vào.

Thỉnh thoảng mấy lần Tiểu Xà bưng bình định lấy, đem hộp gỗ chuẩn bị ném xuống trên sàn nhà, Tiểu Xà cũng chỉ là lè lưỡi đem thả trở về, lòng hiếu kỳ nặng hơn nữa, cũng chẳng bao giờ lên lên mở ra nhìn quá – đơn giản là sự phụ đã nói, sự tình liên quan đến Hoàng Lăng, vạn sự không thể coi nhẹ.

Nhớ lại từng hình ảnh ở trong đầu qua đi, Tiểu Xà chậm rãi trở lại bên cạnh Hoàng Lăng, đem hộp gỗ giao cho Hoàng Lăng.

"Cũng cuối cùng rồi, người không nhìn?" Hoàng Lăng thông khổ ho khan vài tiếng, giờ lên nụ cười nói.

"Hừ, không nhìn!" Tiểu Xà vung đầu, tái diễn nhiều lần đáp án năm mươi năm không thay đổi.

Đơn giản là sợ nhìn rồi, sẽ đối với mình có ảnh hưởng không tốt.

Hoàng Lăng chậm rãi nở nụ cười, đôi tay run rẩy hiện đầy nếp nhăn, xoay mở khóa, mở ra hộp gỗ năm mươi năm phủ đầy bụi.

Cùng thời gian, ngũ thái quang mang hiện ra, hơn nữa, bên trong nhà nhiều một thanh âm của người khác.

"Ngốc ngốc. . . ." Người trông rỗng xuất hiện mang theo chút do dự, sợ hãi mở miệng.

Tiểu Xà như cũ duy trì tư thế đưa lưng về phía Hoàng Lăng, tâm tình đều là kích động, hốc mắt hàm chứa nước mắt, bị thông đờ nén gần như vỡ tan, "Hồ hồ, đợi thêm chút nữa, một chút nữa là tốt rồi."

Tóc màu vàng mắt vẫn sáng như vậy, trên mặt nam tử, vẫn mang theo kính râm, che dấu cặp mắt màu vàng khác người bình thường.

"Hoàng Lăng, người. Có khỏe không?" Một hồi sau, nam tử rút cuộc kêu tên đầy đủ của Hoàng Lăng.

Trên giường bệnh, Hoàng Lăng cười khẽ, "Vẫn là nghe người gọi 『 người chết loại 』. Tương đối lọt tai, khụ khụ. Khụ khụ khụ."

"Cũng đã là lão nhân gia, nói chuyện vẫn là bén nhọn như thế, khó được bền đại tiên không cãi nhau, như thế nào? Ngại buồn ? Phi!"

Nam tử tóc vàng mắng về mắng, vẫn là vội vàng đỡ lấy Hoàng Lăng, giúp hắn vỗ lưng thuận khí, thấy Hoàng Lăng ho ra máu, vẻ mặt khổ sở cầm lấy khăn bên cạnh giường bệnh, len lén thay Hoàng Lăng lau đi vết máu, chỉ sợ đợi lát nữa Tiểu Xà quay người lại, nhìn sẽ khổ sở.

"Cảm ơn. . . ."

Nam tử gỡ gỡ đầu, lại có chút ít ý không tốt." Ta van ngươi, đều biết lâu như vậy, cảm ơn gì nữa!"

"Cái này." Hoàng Lăng tay run run, giơ lên hộp gỗ trong bàn tay.

Nam tử liếc trộm Tiểu Xà một cái, khom lưng ở bên tai Hoàng Lăng nói thầm một chút, tiếp theo ngồi thẳng lên, ngươi "Cho nên ngươi liền an tâm đi đi! Tiểu Xà ta sẽ 』 tạm thời 』 chiếu cố. "

Hoàng Lăng khẽ mỉm cười, lấy ra hạt châu thấu như thủy tinh trong hộp gỗ ngâm vào trong miệng, cảm giác lạnh như băng theo cổ họng một đường tràn vào trong bụng.

"Tiểu Xà."

Tiểu Xà cả người run lên, ách tiếng nói, vẫn đưa lưng về phía Hoàng Lăng. "Có thể hay không. Không cần rời đi ta?"

Hoàng Lăng mỉm cười mở ra hai cánh tay, chờ đợi. "Thật xin lỗi."

Cảm xúc trầm thống đè nén không được nữa, vừa quay người, nhào vào trong ngực Hoàng Lăng, khóc đến khàn cả giọng.

"Người ta đáp ứng ngươi không khóc , không khóc Thật xin lỗi, Lăng Lăng thật xin lỗi."

Đầu ngón tay lướt qua sợi tóc Tiểu Xà, hô hấp một đường sơ sảng với một lần yếu ớt, máy đo nhịp tim bên cạnh giường bệnh, đường cong nhảy lên cũng từ từ trở nên bằng phẳng.

Hoàng Lăng cố sức nâng tay lên, đang cầm kia khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến tràn đầy nước mắt, thần sắc tái nhợt có bệnh ban đầu ở trong nháy mắt trở nên hồng nhuận.

"Ta có chút ngủ, muốn ngủ. Tựa như bình thường giống nhau, cho ta hôn ngủ, được không?"

"Lăng, không cần đi."

Tiểu Xà nghẹn ngào, chui ở trước ngực Hoàng Lăng, nhưng cảm giác tim đập quen thuộc, rất yếu, rất yếu.

Nam tử tóc vàng quay người đi, không muốn nhìn lại, hung hăng ngửa đầu, ngoan cố làm cho nước mắt chảy ngược lại, tình nguyện để cho nước mắt nện ăn mòn mỗi một chỗ khoang miệng, cũng không làm cho mình rơi lệ.

Bởi vì, hắn không phải là nhất khổ chính là cái kia, cũng không phải là đau nhất .

Phía sau, truyền đến thanh âm ôn hòa nói lời từ biệt, Tiểu Xà đè nén tiếng khóc, cùng với cuối cùng, âm thanh chói tai của máy móc lạnh như băng biểu thị công khai tính mạng cuối cùng kết thúc.

Cất bước khó khăn, đi về phía nhân viên y hộ chờ chực ở ngoài cửa, cùng với xe cứu thương bên cạnh, nam tử đỡ xuống đạo bào thay tây trang thẳng thắn.

Lặng yên, đem cái trán chống đỡ ở bả vai người nọ, sợi tóc màu vàng buông xuống trước ngực, kính râm, nước mắt vỡ òa, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đều bị tiếng khóc sụt sùi che dấu, mơ mơ hồ hồ làm cho người ta không nghe rõ.

Nam nhân mặc tây trang lại nâng tay lên ôm lấy thân thể run rẩy do khóc, trấn an vỗ về lưng hắn, ôn nhu nói: "Ta hiểu, ta hiểu. Khóc đi!"

N năm sau –

Một gia kê được coi là trường học, một người thanh niên bị bảy tiểu quý bao vây, mọi người đeo cặp sách la hét.

"Hoàng Lão sư, ta muốn nghe chuyện xưa."

"Hoàng Lão sư, ta cũng vậy muốn."

"Lần trước ngươi nói chuyện xưa còn chưa kể hết nha."

"Vậy là sao vậy là sao! Hoàng Lão sư ngươi lần trước nói kia con rắn ngóc sau lại thế nào a?"

"Hào hào hào ,đừng nóng vội nha, các người chỉ cần biết điều một chút nghe Lão sư đi học, nếu như kiểm tra thành công, sau khi tan lớp Lão sư nhất định đem cái kia chuyện xưa kể có được hay không?"

Thanh niên khom người trấn an bọn tiểu quỷ này, chỉ tiếc hiện tại tiểu quỷ rất tinh quái, kia dễ dàng liền đuổi đi được sao?

Trong đó một tiểu nữ sinh dẫn đầu, từ trong túi xách rút ra một tờ giấy và bút đưa cho thanh niên." Lão sư nói chỉ có thể coi là nói, ký tên!"

"Ký tên?" Thanh niên mơ hồ, "Ký tên để làm gì?"

Tiểu nữ sinh múp míp nâng cằm lên, như tiểu đại nhân nói: Đây là giấy khế ước, Lão sư gia hạn khế ước liền nhất định phải kể chuyện xưa cho chúng ta, nếu là không nói, chính là không tuân theo khế ước, cấp cho vi ước một trăm ngàn vạn."

"Một, một trăm ngàn?" Thanh niên tại chỗ bị nước miếng ể đến, về mặt đưa đám, "Người cường đạo sinh a?"

"Mới không đâu!" Cô bé rầm thúi như cũ. "Ba mẹ ta là luật sư."

Không trách được a!

Luật sư cùng cường đạo là đồng bọn thật tốt a? Không giống sao? Stop!

Thanh niên âm thầm nói thầm, nhưng hết lần này tới lần khác bọn tiểu quỷ này, một bộ giống như là hấn không ký tên nói chuyện xưa tập thể liền trốn học.

Ô, đến lúc đó chủ nhiệm trường lại muốn khấu trừ tiền lương hấn a!

"Được rồi, Lão sư ký tên là được đi!" Thanh niên cuối cùng đánh không lại tiểu ác ma, biết điều một chút ở trên giấy ký tên.

"Hoàng Lão sư, nhớ kỹ tan lớp cấp chúng ta kể chuyện xưa đó! Bye!"

Ác ma tiểu nữ sinh đổi lại nụ cười khả ái ngọt ngào, dẫn một đám quỷ chụy vào phòng máy tính trong trường ngoan ngoãn đi học một chút, lưu lại thanh niên khóc không ra nước mắt âm thầm than thở.

Đang chuẩn bị cùng đi theo vào trường bắt đầu chương trình học hôm nay, khoe mắt dư quang nhìn thấy một bé trai xinh đẹp, đang mở to mắt ngây ngốc nhìn mình chăm chăm

Cho là bé trai này cũng là học sinh học bỏ tức, thanh niên mỉm cười đi lại gần, ngồi xổm trên mặt đất vỗ vỗ đầu bé trai. "Tiểu đệ đệ, sắp đi học đó, người không đi vào sao?"

Tiểu nam sinh lúc này mới lấy lại tinh thần, rất không khách khí cong ngón tay lại bắn mũi thanh niên, rất hung ác mở miệng: "Người! Tên gọi là gì?"

Thanh niên sợ hết hồn, bất quá từ trước đến giờ tính tình hấn tốt cũng không có vì vậy mà tức giận, ngược lại cảm thấy bé trai này không biết vì sao, có loại cảm giác quen thuộc, "Ta à! Ta họ Hoàng, tên là Hoàng Tiểu Xà."

"Hoàng Tiểu Xà? Đầu tới cái tên quái như vậy? Người nào đặt?"

"Chủ nhân giúp ta đặt a!" Thanh niên khoái trá cười cười, vừa sờ sờ đầu tiểu nam sinh, "Tốt lắm, dù sao ta đây nói gì người cũng nghe không hiểu, nhanh lên một chút, muốn đến giờ học rồi đó!"

"Ta không phải là học sinh nơi này." Tiểu nam sinh hất tay thanh niên ra, sau khi bỏ lại những lời này, liền nhanh chóng chạy đi.

Thanh niên buồn bực nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ, sờ sờ cái mũi của mình, hoài niệm cười cười: "Chắc là. . . . Là ta đa tâm đi!"

Xem một chút đồng hồ bên cổ tay, thanh niên le lưỡi, vội vàng chạy trở về trường, không nhìn thấy tiểu nam sinh vốn là chạy trốn không thấy bóng dáng, cũng đang ở chỗ rẽ vườn đầu nhỏ ra nhìn bóng lưng thanh niên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một nụ cười gian trá không nên thuộc về cái tuổi này.

"Tốt! Thậm chí ngay cả mặt chủ nhân cũng không nhận ra, mặt ta đầu tiên nhìn liền nhận ra người. Mười năm sau, qua mười năm sau, nhìn hay không ta đem người làm sụp rần. Ừ, cái này không tốt, hay là. . . . Hắc, ở trên giường ăn người, tương đối hợp tác phong của ta."

Một rần một hồ ân thân trời lơ lửng ở không trung, thấy một màn này, đều rung mình một cái.

"Ta nói người bảo thủ, người ban đầu tại sao không cùng Tiểu Xà nói công hiệu viên đan dược này a?"

Lão xà trừng mắt người bên cạnh, "Người này thói hồ ly biết cái gì, cái này gọi là thí luyện! Thí luyện người hiểu không? Huống chi công hiệu đan dược kia cũng bất quá chính là làm cho Mạnh bà không có cách nào cho người chết loại kia uống cái loại canh khó uống muốn chết kia, hơn nữa đem cái kỳ chuyển thể khôn kiếp kia rút ngắn một chút xiu. Nhưng hấn vẫn là sẽ chết, nếu như vậy, lão phu dĩ nhiên muốn thừa này ước định một chút đồ nhi nghiệt của chúng ta có phải hay không thật lòng yêu cái người chết loại kia."

"Nếu như không phải đâu?"

Lão xà con mắt trùng so với chuông đồng còn lớn hơn, lửa giận hùng hực. "Lia lão phu liền ngày ngày làm mai cho đồ nhi ngốc nhà ta, quán hấn khi gió là người hay quý, là tiên là yêu, chỉ cần có thể đối tốt với Tiểu Xà, lão phu khẳng định giúp hấn theo đuổi đồ nhi nhà ta."

Hồ ly hiển nhiên không có ở nghe lão xà nói chuyện, đánh cái ngáp thật to, cái đuôi lông xù vung, quay đầu đi.

"Này này này, ngươi này thối hồ ly cấp lão phu đứng lại."

"Lại làm sao vậy?"

Lão xà ngắm nhìn bé trai núp ở chân tường âm hiểm cười, có chút không có ý tứ xoa xoa gò má, "Nếu người chết loại kia chuyển thế đã muốn xuất hiện, lão phu nghĩ. . . ."

"Ngươi nghĩ chạy đi cùng Tiểu Xà nói, có đúng hay không?"

"Đúng, đúng rồi!"

Lửa hấn đồ nhi nhiều năm như vậy, còn làm hại đồ nhi ngốc kia chảy nhiều nước mắt như vậy, này. . . . Luôn luôn có chút băn khoăn.

"Không cho phép!" Hồ ly mị híp con ngươi uy hiếp.

"Tại sao không cho phép?"

"Dù sao chính là không cho phép."

"Phi! Lão phu tại sao phải nghe lời ngươi?"

"Ngươi không nghe có phải hay không?"

"Hừ!"

"Tốt lắm, Ngọc đế nói muốn ngươi giúp ta tra rõ sổ sách thu chi của thiên đình, lão tử ta hiện tại hết thầy ném cho ngươi đi làm, xem ngươi làm đến chết!"

Lão xà vừa nghe, mặt trắng xanh.

Ô, sổ sách. . . . Ô ô. . . . Hấn ghét nhất mấy chữ này!

"Hảo hảo hảo, không nói thì thôi, hồ đại tiên kính xin giới thiệu cao đánh khẽ, giúp lão phu một chút, ngươi cũng biết, lão phu vừa thấy mấy chữ này liền nhức đầu, nhờ cậy ngươi a"

Hồ ly hai mắt một treo ngược, cười đến dị thường âm hiểm "Không đi mặt báo a?"

"Đó là đương nhiên đó là đương nhiên, dù sao ta đồ nhi ngốc kia ngày nào đó sẽ biết."

"Tốt lắm, ta hồi thiên đình đi!"

"Hảo hảo hảo, hết thầy đều theo ý chỉ của hồ đại tiên." Lão xà nịnh hót nói.

Kết quả là, một rắn một hồ thi triển tiên pháp về thiên đình, xử lý vấn đề sổ sách.

Về phần vì sao hồ ly cứ như vậy không muốn để cho Tiểu Xà cùng Hoàng Lăng đã chuyển thế gặp nhau?

Bọn họ không phải là bằng hữu tốt nhất sao?

Mười năm sau, làm Hoàng Lăng chuyển thế đuổi kịp Tiểu Xà sau, hồ ly rốt cục ở buổi tối một ngày nào đó, buồn rười rượi cấp đáp án.

"Nói nhảm! Người nào không biết ngươi này ngốc ngốc muốn làm 『 công 』 đã rất lâu rồi. Nếu là khi đó để ngươi cùng Hoàng Lăng gặp nhau, người ta Hoàng Lăng mới tới mười tuổi, vạn nhất ngươi cường thương hấn, đây chẳng phải là giết hại cây non của quốc gia sao? Hồn nữa. . . . Ngươi nghĩ mỵ! Lão Tử cũng làm cho người ta đặt ở trên giường làm tiểu thụ, bằng ngươi cũng muốn làm công? Vậy lão tử còn mặt mũi làm sao? Đã nói ngươi là rắn ngốc, lão tử một ngày không làm được công, ngươi này a ngốc cũng đừng nghĩ làm công. Cái gì? Ngươi nói ngươi không biết 『 tiểu công 』, 『 tiểu thụ 』 là gì? Ta nói ngươi đều ở nhân gian sinh sống lâu như vậy, thậm chí ngay cả điều này cũng không hiểu? Quên đi quên đi, nói với ngươi quả nhiên chỉ số thông minh rơi chậm lại, lần đi, lão tử phải đi về sửa trị nhà ta cái lỗ hồng kia. Gì? Ngươi hỏi nhà ta cái 『 tiểu công 』 là ai? Lão tử tại sao phải nói cho ngươi biết? Stop! Ta nói ngươi này người chết loại ở bên kia cười cái rầm, mau đưa con rắn ngốc này xách trở về, bằng không đợi bản đại tiên phát hỏa, lại chặt nó làm súp rắn, hừ!"

Kết thúc

Nói đến sau khi Hoàng Lăng chuyển thế, mặc dù bởi vì lão xà cho đan dược mà có trí nhớ "Kiếp trước", nhưng khi đó hấn bắt quá mới là quý nhỏ mười

tuổi, bằng quỹ nhỏ mười tuổi "Tiểu đồ chơi", muốn đem Tiểu Xà ăn tươi, trên kỹ thuật độ khó khăn rất lớn.

Một không có chuẩn bị cho tốt, nói không chừng ngược lại còn có thể bị Tiểu Xà cấp ăn.

Vấn đề thứ hai sau khi chuyển thế là - hẳn không gọi Hoàng Lăng!

Cha sinh ra hẳn, họ Chu, cấp hẳn tên Vũ, gọi Kiệt Nhân.

Vốn là nha, cái tên này còn rất khá, chẳng qua là Kiệt Nhân đọc nhanh thành Á châu Thiên vương *.

Tên giống cũng không có gì không tốt, thua bởi vì hẳn có trí nhớ kiếp trước, nhớ tới Tiểu Xà thích hát nhất bài hát của Chu Thiên Vương, hơn nữa nhớ được tiếng hát so sánh với cạo thủy tinh còn kinh khủng.

Hơn nữa người bên cạnh cũng không có việc gì liên thích hướng về phía hẳn ồn ào, một hồi muốn Hoàng Kim Giáp, mỗi hồi muốn hẳn tới đoạn MV Hoắc Nguyên Giáp có cảnh cầm cây quạt nhảy.

Vấn đề thứ ba sau khi chuyển thế là-

Bởi vì được của lão xà, cho nên Kiệt Nhân từ nhỏ lớn lên cũng không giống cha hẳn lại cũng không giống mẹ hẳn, bộ dáng rất đẹp trai làm cho Chu ba ba từng hoài nghi mình ôm đứa nhỏ của nhà người ta, nếu không chính là. . . . Vợ hẳn trộm người!

Nghi ngờ thứ nhất sau khi được nhân viên bệnh viện đọc tài liệu sinh đẻ năm đó ghi lại, tuyên bố giải trừ.

Nghi ngờ thứ hai, tại Chu mẹ nhượng mảy tron mắt đập cửa đi bệnh viện xét nghiệm DNA sau, cũng tuyên bố giải trừ, bất quá, tại báo cáo DNA ra lò sau, Chu ba ba bị vợ hẳn đánh đau cả một buổi tối, hôm sau, Chu ba ba sưng thành đầu heo, nhưng nhếch miệng cười đến vui vẻ.

Hắc hắc. Quả nhiên là con của hẳn nha!

Cuối cùng nhận định, hẳn là di truyền đời trước, bởi vì nghe nói ông cố cụ cố của chu gia chính là mỹ nam tử tiếng tăm lừng lẫy.

Về phần tại sao đời sau của ông cố cụ cố Chu gia lớn lên càng ngày càng bình thường?

Cái này sao. Hẳn là trước hồi, tại sao Chu ba ba lại biết ông cố cụ cố của mình lớn lên cái dạng gì?

Những chuyện này, tại trong đời Chu Kiệt Nhân, vụn vặt linh tinh, cũng chẳng quan tâm, hẳn chỉ cầu nhanh tới hai mươi tuổi, từ đó thoát ky khô hải.

Cho nên, hẳn nhẩn.

Tại một ngày buổi sáng Chu Kiệt nhân hai mươi tuổi vừa lẻ, hẳn phóng đi cơ quan hộ chính sửa lại tên, đổi trở lại tên kiếp trước của hẳn - Lăng!

Vốn nghĩ tính chữ Chu kia cũng đều đổi đi, nhưng là tại Chu gia cha mẹ một phen nước mắt nước mũi thế công, từ bỏ.

Sau đó, tại ngày thứ nhất xế chiều bắt đầu nhân sinh của Chu Lăng, hẳn phóng đi vào khu nhà cao cấp trên núi Dương Minh, đề xuống chuông cửa.

Tiểu Xà mở cửa, phảng phất thời gian chảy ngược, khuôn mặt cách xa mấy chục năm lại nhìn thì thấy thật quen thuộc.

Trong lúc nhất thời, quên mất phản ứng, cũng liền nhất thời không kịp phản ứng, cho người xa lạ kia theo lý mà nói là lần đầu tiên gặp mặt thừa cơ đi vào.

Chu Lăng âm hiểm, một tay chặn ngang tình nhân tư niệm N năm khiêng trên bả vai, xông vào bên trong nhà, chạy vội tới trên lầu.

Ba phút đồng hồ sau, tiếng kêu rên rỉ không ngừng.

Lại một giờ sau, truyền đến Tiểu Xà gào thét: "Ô, đời này hẳn là đổi phiên người ta làm công a, tại sao lại như vậy? Sư phụ khốn kiếp, Lăng Lăng khốn kiếp, ô ô ô."

Cứ như vậy, Lăng Lăng hai thế đạt trận thành "Công"!

Về phần Tiểu Xà khi nào mới có thể thoát khỏi vận mệnh bị thảm bị áp chung thân này. . . . Sợ rằng chỉ có ông trời mới biết!

~~~~~

Ngoại truyện—《rắn say hùng hoàng》

Nói đến Bạch nương nương, bởi vì sau khi uống rượu hùng hoàng liền hiện ra nguyên hình, hù dọa phu quân Hứa Tiên, đưa tới cao tăng Pháp Hải.

Pháp Hải hàng yêu trừ ma, dìm nước Kim Sơn tự, cùng Bạch nương nương đầu pháp vô số hồi, cuối cùng đem Bạch nương nương hóa thân bạch xà đặt ở Lôi Phong tháp, cũng tạo nên truyền thuyết tình yêu thê mỹ mà lãng mạn này.

Tiểu Xà vô cùng tò mò nhìn trên bàn ba ly rượu hùng hoàng, nhớ tới trước kia ở lĩnh xạ động tu luyện lão xà từng ngàn vạn lần dò, nói là trăm triệu lần không được đụng vào rượu hùng hoàng.

Tuy nói xà tiên đã đứng hàng tiên ban có ngàn năm đạo hạnh, cho dù uống rượu hùng hoàng cũng không có thương tổn, nhưng vẫn bị đáng về nguyên hình, hơn nữa, còn say khướt!

Tiểu Xà hóa thành hình người nghiêng đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào ba ly rượu hùng hoàng. Say khướt? Rốt cuộc là cảm giác gì a? Chủ nhân từ lần trước, cũng không thấy đụng đến rượu, chẳng lẽ là bởi vì ta say khướt sao?"

Do lần trước Hoàng Lăng ráp tâm bất lương chuốc rượu Vodka đặc chế làm Tiểu Xà say, liền nghiêm cấm hấn nhích tới gần quầy ba, ngay cả Hoàng Lăng nuôi Lai Tây, cũng không biết là sợ cái gì, chỉ cần Tiểu Xà dựa gần vào quầy rượu một chút, liền dường như ngày tận thế hoặc là sao chổi đụng địa cầu điên cuồng rống lên, rống đến khi nào Tiểu Xà rời bình rượu mới bỏ qua. Có mấy lần Tiểu Xà biến trở về nguyên hình, muốn len lén chui gần quầy rượu, đều bị Lai Tây liều mạng đem con rắn vàng khổng lồ thả cách quầy ba, tóm lại, có thể làm cho Tiểu Xà cách rượu thật xa, liền cách rất xa!

Bất quá hôm nay. . . . .

"Hắc. . . . ." Tiểu Xà len lén dò xét Lai Tây đang nằm ở trong sân phơi nắng, nhỏ giọng cười.

Đại khái là bởi vì Hoàng Lăng trước khi ra cửa không có dặn Lai Tây trông Tiểu Xà, hơn nữa rượu hùng hoàng ở trong nhận thức của Lai Tây, đại khái chưa tính là "Rượu", cho nên hiện tại mới thành loại tình huống không ai quản.

Tiểu Xà nhanh chóng quơ trên bàn ba ly rượu hùng hoàng, rót xuống bụng, đem cái chén trống không thả lại mặt bàn.

"Ừ, mùi vị là lạ, không có Vodka hảo, nắc!"

Hoàn hảo a!

Đầu không có ngất ngất, cổ họng không có cay, bụng không có nóng nóng. . . . . Người ta mới sẽ không say đâu!

Bất quá. . . . .

Đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ rất hưng phấn, hảo, nghĩ, ca, hát, Ác ác ác-

Tiểu Xà cười đến chói lọi mê người, vọt tới TV trước Hoàng Lăng đã dạy, cầm lấy điều khiển mở tivi, sau đó mở CD hấn thích nhất.

Đột nhiên truyền đến tiết tấu cực nhanh, Lai Tây ngoài phòng phơi nắng bị làm cho sợ đến mở to mắt, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn về phía trong nhà.

Ô Uông! Ô. . . . ." Lai Tây đầu gục ở sân, chân trước dùng sức đem lỗ tại bịt lại, liều chết ngăn cản "Tiếng ca" so với tiếng cạo thủy tinh còn chói tai không ngừng từ trong nhà truyền ra.

Hoàng Lăng hạnh phúc cầm theo bánh ngọt Tiểu Xà thích ăn nhất, vừa mới mở cửa xe, liền nghe trong nhà truyền đến ti ti thanh âm

"Ngừng lại!" Hoàng Lăng nhúc nhúc đầu chạy trốn, chuyện hấn không hi vọng nhất đã xảy ra.

Càng đến gần cửa nhà, thanh âm bên trong lại càng rõ ràng, Hoàng Lăng khuôn mặt hắc tuyến cầm chìa khóa vào, tay cầm cửa dòi đi chỗ khác.

"Ô ô ô ô, ohoh. . . . Ta không thể nào quay đầu lại nữa, ta chỉ có thể vẫn đi về phía trước. . . . .ê a ê, ta vòng qua sườn núi tiếng mưa rơi tiêu tiêu, ta im lặng cười cười. . . . oho-hoh. . . .con rùa con rùa con rùa. . . . . Uống uống Hmm tây, nhìn dùng song lê còn. . . . . Phong sinh thủy khởi. . . . .Nha! Mạch đặt a nại

mẹ đánh ta, chẳng lẽ tay người sẽ không đau?

Trong phòng tiếng ca càng hát càng High, hưng phấn đến ngay cả mình đã sớm đánh về nguyên hình cũng không có phát hiện, liền nhìn thấy phòng vô cùng chủ nghĩa đơn giản phong cách của Hoàng Lăng, một con rắn vàng bay múa trên không, đáng thương trong phòng đồ dùng bài biện rất có khí chất trong phòng đều bị đuôi rắn quét hết đến góc phòng.

Về phần Lai Tây vốn nên tận trung với cương vị công tác, nhưng bởi vì nhất thời sợ xảy ra chuyện cho Tiểu Xà uống rượu hùng hoàng, còn lại là lấy phòng làm trung tâm, thành con kén núp ở góc sân, có đáng chết cũng không nhúc nhích tới Tiểu Xà đang ca say khướt.

Hoàng Lăng chịu không được tạp âm chói tai, sải bước vào phòng khách, tắt đi nguồn điện, đuổi tay ra, hướng con rắn vàng đang bay quanh quẩn trên trần nhà phòng khách, nhắm ngay đuôi rắn dùng sức bắt lại.

"A!" Con rắn vàng giật mình, thấy hoa mắt, bị Hoàng Lăng kéo xuống đất.

Hoàng Lăng dụng mày tron mắt chính là vừa quát: "Người biến trở về cho ta"

"Nắc!" rắn vàng bộ dạng say rượu, rung đuôi đắc ý cực tuyệt. "Không cần, không biến! Nắc. . . ."

"Nga?" Hoàng Lăng tỉnh chất uy hiếp mười phần nhìn con rắn vàng đang say khướt.

"Mỗi lần người ta biến đổi, nắc. . . . . Chủ nhân liền kéo người ta lên giường, ô, người ta là công , tại sao mỗi lần đều là ta làm mẫu , nắc. . . . . Chủ nhân làm cái , ta liền biến."

Hoàng Lăng không có hảo ý cười, "Hào, ngươi biến, ta làm cái."

Con rắn vàng bất khả tư nghị địa mở to hai mắt, miệng há thật to, răng sắc trắng nõn cũng lộ ra ngoài, hết sức hoài nghi. "Thật? Ta nhưng lấy áp ngươi?"

"Đúng, ngươi áp ta."

"Nha!" Con rắn vàng nhếch miệng cười khúc khích, nhanh chóng biến trở về hình người, thân thể trần truồng kéo Hoàng Lăng hướng phòng ngủ chạy thẳng tới, gương mặt say rượu đỏ bừng khá ái cực kỳ.

Hoàng Lăng niết niết gương mặt trắng nõn, sùng nịch hôn miệng Tiểu Xà, ngay sau đó liền dùng hàm răng cắn.

Tiểu Xà dựa theo khuôn mẫu bình thường Hoàng Lăng đối với hân, có chút ngốc giật xuống quần áo Hoàng Lăng, nhẹ nhàng liếm nụ hoa Hoàng Lăng, một tay trượt vào quần tây, thật tình trên trọc "Huỳnh đệ" mỗi lần đều hại hân không xuống giường được, hưởng thụ Hoàng Lăng nhỏ vun rên rĩ mê người.

Tiểu Xà nắm bắp đùi mình cái kia sau khi hóa thành hình người tổng hội nhiều ra tới, bắt được bàn tay Hoàng Lăng bao trùm trên của hân.

Hoàng Lăng phân thân cao thấp bộ lộng, Tiểu Xà ngựa cổ hưởng thụ một chút xúi khoái cảm tê dại từ dưới bụng lan tràn.

"Ngô. . . . . Thật thoải mái. . . . ."

Không trách được chủ nhân muốn người ta dùng ta hầu hạ 『 huỳnh đệ 』, thì ra 『 huỳnh đệ 』 bị sờ thụ thái như vậy a!

Nhìn dưới tác dụng của cồn rượu, Tiểu Xà uốn éo người hưởng thụ tình dục, Hoàng Lăng cổ họng khô ách, bàn tay nắm phân thân của tình nhân ác ý tăng tốc độ.

"A. . . . . Thật là nhanh, không nên. . . . ."

Tiểu Xà lấy tay chống đỡ bả vai của Hoàng Lăng, khó nhin thờ gấp, Người ta. . . . . Người ta muốn công , ừ. . . . ."

Đang ở cao trào tình dục, Hoàng Lăng buông ta ra, lộ ra mỉm cười mê người. "Ngươi xác định muốn công ?"

"Dĩ nhiên!" Tiểu Xà hai tay nắm lại, thái độ dị thường kiên trì nói.

Hoàng Lăng động thủ cởi áo, kéo xuống quần dài, dục vọng bao vây ở quần tam giác trước đến đem vải vóc chống đỡ thành một tòa núi nhỏ, đỉnh chảy ra chất lỏng làm quần tam giác màu trắng ươn ướt, vải vóc trở nên có chút trong suốt, mơ hồ có thể thấy được nhục sắc vật thể bị trói buộc, cùng với lông màu đen dày đặc dưới bắp đùi.

Hình ảnh tuyệt hảo, ngay cả Tiểu Xà cũng nhin không được nữa nuốt nuốt nước miếng, tại dưới tác dụng của cồn rượu, hưng phấn mà rống, đem Hoàng Lăng đụng ngã ở trên giường, găm cán lỏng ngực rắn chắc, hai tay loạn sờ tới sờ lui trên người Hoàng Lăng, rất giống trong phim A của Nhật Bản, loại đàn ông dâm loạn em gái trẻ tuổi trên tàu điện.

Tiểu Xà hành động làm cho Hoàng Lăng nhin không được cất tiếng cười to, nâng cằm Tiểu Xà, "Ngươi có biết làm công như thế nào sao? Ta xem . . . . . Hay là ta tới tốt lắm"

"Không cần!"

"Vậy ngươi vốn nên lấy lòng ta một chút đi?"

"Làm như thế nào?"

Hoàng Lăng lấy tay chống đầu, nghiêng người nằm lỵ ở trên giường, mở ra hai chân thon dài, đưa tay xả xuống, bỏ đi tám vải cuối cùng trên người, chỉ vào dục vọng đứng thẳng, tà tà cười một tiếng "Dùng miệng"

"Miệng. . . . ."xoát một tiếng, Tiểu Xà từ đầu đến chân một mảnh đỏ bừng, rất giống mới từ nước ấm chui lên.

Lẻ lười liếm đôi môi hơi khô sấp, trong đầu tất cả đều là hình ảnh lúc trước Hoàng Lăng ở lấy lòng mình, dưới sự giúp đỡ của rượu, Tiểu Xà cúi đầu, há mồm sẽ hướng dục vọng đứng thẳng kia tấp tới.

"Ngừng!"

Hoàng Lăng tỉnh táo lắc mình, hù dọa ra cả người mồ hôi lạnh, nếu là thật cho này rắn ngốc cắn đi xuống, vậy hân không phải là thái giám?

"Làm sao?"

Hoàng Lăng tiếng nói mang bi phẫn, "Ta bình thường là như vậy đối với người sao?"

Tiểu Xà say đến lợi hại, chỉ muốn nhanh thư giải dục vọng khó nhịn trên người, "Thực rầy rà, nếu không người tới làm mẫu."

Hoàng Lăng hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó lông mày cao cao nhảy lên, cười đến không có hảo ý. "Người nằm xuống, ta làm mẫu."

Tiểu Xà thân thể trần truồng hướng trên giường nằm úp sấp, mông trắng quơ quơ ở trước mặt Hoàng Lăng. "Mau dạy, dạy xong người ta còn muốn công."

Món ngon bản thân đưa tới miệng, lại nhịn xuống không ăn chính là ngu ngốc

Ngón tay khẽ vuốt hai mông béo mập, đưa vào tiểu huyết, đầu lưỡi thấm ướt dọc theo đường cong ở lưng tiểu Xà, thuận thế trơn hướng cửa huyết khô khốc.

Đầu lưỡi ẩm áp dễ dàng tiểu huyết đang gấp gao khép chặt, ngón tay chạm tới mỗi một đạo nếp nhăn, rồi sau đó làm chút ít lực đạo, ép vào trong huyết, chậm rãi động đậy.

"Ừ. . . . . Người ta còn muốn. . . . ."

Hoàng Lăng nhìn tình nhân bị câu lên dục vọng, tại ngón tay đồng thời rút ra, vừa tăng thêm một ngón ray thăm dò vào bí địa nóng chặt.

Tiểu huyết từ từ thích ứng dị vật xâm nhập, lực đạo ló lổng co rút nhanh, thành trong rì ra dịch trơn, thấm ướt ngón tay Hoàng Lăng. Tiểu Xà chóng mặt đầu óc hoàn toàn bị tình dục công chiếm, không có phát giác mình bị Hoàng Lăng một phen ôm lấy ngồi ở trên đùi hắn, thân thể bị nhắc tới sau đó trở xuống bên hông Hoàng Lăng.

Mà khí quan cứng rắn bồng bồng phần trần kia, tại nơi này cùng nhau rơi xuống, hướng về phía tiểu huyết đã làm mềm, công thành đoạt đất, cắm vào trong cơ thể, thẳng đâm vào chỗ sâu.

"A. . . . . A. . . . ."

Không còn kịp kháng nghị, đã bị Hoàng Lăng nắm eo không ngừng nhắc lên sau đó để xuống, ma sát nhục bích nhạy cảm.

Màu đỏ sậm kiên định tái rút ra cho vào, tiểu huyết cũng điên cuồng phun ra mót vào cơn thịnh nộ nóng bỏng.

Hoàng Lăng tay còng qua đầu gối Tiểu Xà, mở ra hai chân trắng nõn đến cực hạn, da thịt trong huyết bị tác động, gắt gao xoắn lấy vật cứng xâm nhập trong cơ thể.

Khoái cảm nhanh chặt, ngay cả Hoàng Lăng cũng nhịn không được ở phía sau cổ phun ra rên rỉ say mê.

Một đêm kích tình, hôm sau Tiểu Xà tỉnh lại, hối hận vạn phần, kéo chăn nằm một góc buồn bã khóc nức nở.

"Ô, gạt người, lại sắp ta! Người ta là công, tại sao ta luôn là cái? Chủ nhân đại phơi đản, ô ô ô. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm Tiểu Xà Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.